

ЛОРЪН СЕЙНТ ДЖОН ТАЙНАТА НА МАЛКИЯ ЗАЛИВ

Част 1 от „Загадките на Лора Марлин“

Превод от английски: Мария Пипева, 2012

chitanka.info

1.

Дойдоха да я вземат точно в 6:47 сутринта. Лора запомни часа, защото чакаше този момент от единайсет години, един месец и пет дни и искаше да го запомни завинаги — часа, в който започва животът ѝ.

Стана още по-тъмно, за да събере багажа си. Всичките ѝ притежания се събраха в един куфар, подредени като по конец — по две от всичко, освен от бельото и от книгите, от които имаше по седем. По един чифт бельо за всеки ден от седмицата, както нареди директорката. Романите обаче изобщо нямаше да ѝ стигнат, макар че Лора не знаеше колко ще ѝ стигнат. Когато целият ти живот е минал в очакване, книгите се превръщат в прозорци към свят на удивителни загадки и приключения, към разкази за дръзки крадци на скъпоценности и светлинни сигнали в нощната тъма, за чудовищни кучета, които бродят сред мъгливи тресавища, за омагьосани тигри и свирепи мечки, за невероятни подвизи, за храброст и издръжливост...

Лора въздъхна и дръпна пердето. Истинският ѝ прозорец не гледаше към нито едно от тези неща. Навремето през него се откривала гледка към обрасли с цветя хълмове, от които дошло и името на детския дом — „Горски поляни“, но това било преди някакъв държавен инспектор да реши, че природата е заплаха за здравето и безопасността на децата. И затова сега Лора се взираше в паркинг и асфалтирана детска площадка с две люлки.

Отвъд живия плет се виждаше предградие от еднакви кафяви тухлени къщи, покрити със сняг. Невероятно скучна гледка! На Лора често ѝ се случваше, потънала в някоя книга, случайно да вдигне поглед и стреснато да осъзнае, че все още се намира в малкия индустриален град в Северна Англия и че не се е пренесла в някой тайнствен лес, в швейцарските Алпи или сред поле, осяяно с макове.

Но всъщност Лора не се вълнуваше толкова от самите поля или лесове. Беше живяла в приемни домове с градини колкото футболни игрища, целите в рози, стари дъбове и какви ли не украси, като къщички за птици и кокетни пейки. В един от тях дори имаше плувен

басейн. Беше живяла в домове с казармена дисциплина, както и в един, който миришеше на тамян — майката ръсеше всичко с ароматни масла, а таткото имаше коса до кръста. Но в нито един от тези домове не се почувства на място — дори и в последния, който всъщност ѝ беше любимият, защото таткото обичаше книгите колкото нея. Тъкмо той ѝ даде да прочете четири романа за детектива Мат Уокър, както и „Убийство в Ориент експрес“ на Агата Кристи и „Студеният дом“ на Чарлс Дикенс.

— Ако не броим книгите, са доста скучно семейство — сподели Лора с директорката, когато се върна в детския дом след две седмици. — Все говореха за рециклиране.

Най-краткото време, което прекара в приемен дом, беше половин ден, защото отказа да пренощува в къщата на жена, която държи своето чихуахуа в дамска чанта.

— Много си придирчива! — смъмри я директорката. — Животът е пълен с компромиси, Лора. Трябва да даваш шанс на хората. Нейна си работа дали си държи кучето в чантата, или не.

— Добре — отвърна Лора, — ама аз пък не искам да имам нищо общо с хора, които се отнасят с животните като с предмети. И си е моя работа, ако не искам да ям соев кашкавал седем дни в седмицата.

Директорката подпря ръце на едрите си хълбоци.

— Какво искаш всъщност? Какво ще те направи щастлива? Замък на върха на някой хълм с ролс-ройс отпред ли?

— Това, което искам — отговори ѝ Лора, — е живот, пълен с вълнения, като на героите в моите книги.

— Внимавай какво си пожелаваш — предупреди я директорката.

— Защо? — попита Лора, тъй като знаеше, че нищо не е в състояние така да вбеси възрастните, както оспорването на мнението им. Те мразеха неудобните въпроси от рода на: „Защо е нужно това правило?“. Или пък: „Защо на социалните служби им отне единайсет години да открият, че имам вуйчо, който живее в Корнуол и иска да ме осинови?“.

През краткото време, прекарано на този свят, Лора само веднъж срещна човек, който наистина имаше отговори на безбройните ѝ въпроси — детектив Мат Уокър, героят от любимите ѝ романи. Той беше саможив, чудат, навъсен и в истинския живот би влудявал

клиентите си със своята безцеремонност. Но едно нещо никога не му липсваше и това бяха отговори.

Изправен пред необяснима загадка, като например как някой е бил убит в заключена стая, с ключ от вътрешната страна на ключалката и без следи от влизане с взлом — ситуация, в която всеки би изпаднал в безизходица — Мат Уокър предлагаше изумително обяснение, обикновено свързано с парче восък или фалшива стена. Той притежаваше свръхестествено умение да надушва несъответствията. Колкото и свършено да беше извършено престъплението, Мат винаги го разкриваше, защото убиецът бе пропуснал да съобрази някоя дребна подробност, свързана с миграционните навици на дългоопашатия морелетник, например.

За съжаление, Мат беше измислен. Когато Лора поставеше натясно възрастните с някой въпрос от типа: „Защо трябва да си лягам в осем, а вие може да си седите до полунощ, след като аз съм млада и пълна с енергия, а вие сте стари, стресирани и имате грамадни торбички под очите?“ (от деликатност тя обикновено не изричаше последната част на глас), те по правило ѝ отговаряха: „Защото аз казвам така!“.

Странното при възрастните беше, че често не знаеха как да отговорят, само се преструваха, че знаят. Обикновено шикалкавеха и се надяваха да им се размине. Например, когато Лора питаше защо трябва да яде овесена каша, която ненавижда от цялата си душа — особено когато готвачката в „Горски поляни“ я разреждаше, докато съвсем заприлича на помия — ѝ отговаряха: „Защото е полезна!“. Но когато попиташе с какво точно тази сивкава, лепилоподобна гадост е полезна, а пък в същото време шоколадът е вреден, възрастните съвсем се оплитаха, защото самите те не знаеха. Някога някой им е казал, че овесът е много хранителен, а от шоколада се дебелеело, и оттогава насам те го повтарят като папагали.

Дори хората, от които се очакваше да знаят, не бяха в състояние да отговорят на най-елементарни въпроси. Когато Лора попита лекаря си как така хората летят до Луната, а пък не могат да открият лекарство за хрема, той много се смути. Същото се случи и когато помоли учителката си, госпожица Блънт, да обясни как се е появила Вселената. Госпожицата започна да върти и суче нещо за Големия взрив, за сливане на атоми и за еволюция. Лора я прекъсна с въпроса:

— Добре, ама какво е имало в началото? Преди Големия взрив? Как е започнало всичко? Кой го е започнал?

И тук госпожица Блънт се престори, че има спешна работа, извини се и излезе от класната стая.

— Повечето деца престават с безкрайните „защо“ след като проходим — скара ѝ се директорката, която все се оплакваше, че от неспирните въпроси на Лора била останала без нерви. — Научават се да приемат отговорите на възрастните и започват да разбират, че ние знаем най-добре.

Лора се втренчи в нея, без да мига.

— Защо?

Трудно ѝ беше да приеме, че възрастните знаят най-добре. Всъщност понякога си мислеше, че общо взето всяко десетгодишно дете е много по-навътре в нещата, отколкото който и да е възрастен.

Ами така де, ако възрастните бяха толкова умни, за колкото се мислеха, майка ѝ щеше да се сети да попита за адреса напетия американски войник, с когото бе имала кратка връзка. Толкова кратка, че не беше останала следа дори от името на мъжа, за когото се предполагаше, че е баща на Лора.

Ако възрастните наистина бяха такива извори на мъдрост, за каквито се представяха, лекарите щяха да успеят да спасят майка ѝ в деня, в който бе родила Лора, а на социалните служби нямаше да им отнеме единайсет години да открият вуйчо ѝ и така нямаше да ѝ се наложи да прекара толкова време в „Горски поляни“ или да я прехвърлят от един приеман дом в друг. Нямаше да живее чрез книгите, докато истинският живот ѝ се изплъзва. Нямаше всеки ден да прекарва часове наред в очакване.

Сега най-сетне очакването май беше към края си.

На вратата се почука. Лора взе от нощното си шкафче една снимка в сребърна рамка.

От нея гледаше крехка млада жена с фина, светлоруса коса, нежнорозова кожа и сиви очи. На устните ѝ беше кацнала сериозна усмивка. Всеки, който видеше снимката, казваше, че Лора има същата усмивка като майка си. Лора целуна снимката, пхна я внимателно между дрехите си и затвори куфара.

Отново се почука.

— Лора? Будна ли си? Хайде, побързай! Дълъг път ви чака.

Лора хвърли последен поглед на скромната стая, която беше центърът на нейната вселена почти през целия ѝ живот досега.

— Готова съм! — каза тя и отвори вратата.

* * *

Беше вече късен следобед и шосето се разгъваше като сива лента пред замаяния поглед на Лора. Безкрайните задръствания и ремонти по пътищата ги забавиха много повече, отколкото беше предвидил Роби. Лора се надяваше, че ще пристигнат скоро. Гадеше ѝ се! След мазната закуска в една крайпътна закусвалня, на обяд похапна в колата доста шоколад, чипс и сладолед. Подозираше, че Роби — кротък, добродушен човек, който цял живот беше работил като шофьор в „Горски поляни“ и скоро щеше да се пенсионира, е получил нареждане от директорката да не пести лакомствата.

За нейно учудване директорката едва не се заплака на прощаване.

— Ужасно ще ни липсваш! — каза ѝ тя, докато я прегръщаше, затънала до глезени в снега пред дома.

— Наистина ли? — попита удивено Лора. За миг сърцето ѝ се сви. „Горски поляни“ си имаше своите недостатъци, но все пак беше единственият дом, който някога бе имала. Хората от персонала бяха мили, а някои от тях наистина я обичаха. От другите момичета беше чувала ужасяващи истории за разни сиропиталища, но „Горски поляни“ не беше като тях. Ако Лора нямаше големи планове и мечти, навярно щеше да се чувства съвсем добре тук.

Директорката я стисна за ръката.

— Не говори така! Знаеш, че домът няма да е същият без теб. Твоят дух го съживяваше. Тревожа се за теб. Тези твои книги! Напълнили са главата ти с нереалистични очаквания.

— А какво ще кажете за любовните романи, дето вие четете — онези с мургавите мускулести мъже на корицата? — подразни я Лора. — Нещо не виждам такива мъже наоколо. Само доктор Саймънс, дето си сресва косата настрани, за да крие плешивината си, и мъжете, които прибират боклука.

— Това е друго.

— Защо?

Директорката се поусмихна.

— Е, точно тази думичка изобщо няма да ми липсва.

Сега, когато с всеки километър се приближаваше към бъдещето си, Лора се питаше дали не сбърка като напусна дома. Всъщност май нямаше голям избор. Не върви да обърнеш гръб на вуйчо си като на някоя непозната богаташка с кученце в дамската чанта, за която си поредната нова играчка в колекцията.

Лора отвори прозореца на колата и се загледа в пейзажа на Корнуол. Преди малко пресякоха границата. Острият вятър пооблекчи гаденето ѝ, но хълбокът ѝ премръзна за броени секунди. Затвори отново.

— Притеснено ли ти е? — хвърли поглед към нея Роби.

— Не — отвърна Лора.

Донякъде си беше вярно, защото не можеше да определи дали е притеснена, възбудена, или и двете. През цялото време се мъчеше да си представи вуйчо си. Виждаше го като по-висока, по-масивна и по-възрастна версия на майка си, с лице, обветрено от слънцето и морския бриз. Сигурно има платноходка и живее в барачка на брега заедно с шотландска овчарка на име Мърльо. В почивните дни щеше да я води на пътешествия до никому неизвестни острови. Беше шпионин или околосветски мореплавател, или пък тренър на делфини. Тук един глас се обади в главата ѝ: „А може и да е едноок тиранин!“, но тя бързо го пропъди.

Ако следваха обичайната процедура, социалните служби щяха да настояват Лора да се срещне с вуйчото поне веднъж, преди да отиде да живее при него, но разстоянието и други пречки се оказаха непреодолими. Цялата тази сага се проточи с месеци. Точно когато изглеждаше, че бюрокрацията ще провали всичко и Лора ще си остане в „Горски поляни“ завинаги, службите получиха от вуйчо ѝ цял куп препоръки. Бяха от толкова влиятелни хора с безупречна репутация, че властите мигом решиха, че в цялото Обединено кралство няма подходящ човек, който да се грижи за Лора. И след като и тя, и вуйчото — независимо един от друг — заявиха, че нямат нищо против да живеят заедно, нещата се уредиха.

— ... контрабандисти на алкохол и оръжие, разбойници и призраци — говореше ѝ Роби.

— Какво? — сепна се Лора и се върна в настоящето.

— Просто казвах, че до неотдавна бихме рискували живота си, прекосявайки Бодмин Мур. Тук направо е гъмжало от контрабандисти и други страхотии. — Роби вдигна едната си ръка от кормилото и я размаха наоколо. — Дори и днес никой не би искал да замръкне сам тук.

Лора се взря в пейзажа, който предното стъкло ограждаше като в рамка. Гаснещата светлина на зимното слънце бе притулена от надвиснали черни облаци, вещаещи буря, но все пак се долавяха очертанията на пустата хълмиста местност, на кривите дървета и посърналите овце. Над всичко като мъгла се стелеше униние, но вместо да изпита страх, Лора усети, че се изпълва с очакване. Ето това се казва обстановка, достойна за роман!

— Не се плаша лесно — обърна се тя към Роби.

Той само вдигна вежди и не каза нищо.

Скоро бурята ги връхлетя. След броени минути проливният дъжд скри всичко наоколо. Вятърът брулеше колата.

Последният час от пътуването се стори безкраен на Лора. Част от него тя дрема. Когато отвори очи и видя табелата за Сейнт Айвс, помисли, че сънува. Скоро свиха от пътя и тя за пръв път видя градчето — тясна ивица примигващи светлини, вдадена в бушуващия океан далеч под тях. В пристанището подскачаха лодки, а на края на вълнолома проблясваше фар.

Роби внимателно подкара колата надолу по стръмния хълм, а след това — по лъкатушещи улички, покрай рибарски къщички, пекарни с реклами на прочутите корнуолски банички с месо и магазини за сърфисти. Наоколо не се виждаха никакви признаци на живот. Всичко живо, освен чайките, се беше изпокрило от бурята.

Стигнаха до висока каменна ограда и Роби даде газ нагоре по хълма. Над оградата се подаваха палми, които се люшкаха на вятъра като карнавални корони от пера. Колата се изкачваше нагоре, подскачайки по калдъръма. На върха на хълма завиха и се озоваха пред редица от викториански къщи. Вдясно се простираше гробище, а под него смолисточерното море сякаш вреше от бурята. Огромни сребристи вълни се носеха към брега и се разбиваха в плажа.

Роби паркира пред номер двайсет и осем. Къщата тънеше в мрак, ако се изключи мъждивата светлина, която се процеждаше през

прозорчето в горната част на масивната дървена врата. Градината пред нея беше занемарена, а по пътечката растяха бурени.

Лора отвори вратата на колата — блъснаха я солени морски въздух и ревят на вълните. Тя слезе и се огледа. Къщата се извисяваше в дъното на градината. Надвисналите ѝ стрехи и малките тавански прозорчета — като бдящи черни очи — накараха момичето да се почувства като в някой от любимите си романи. През целия си живот беше мечтала за това. Сега при вида на къщата в главата ѝ прозвучаха думите на директорката: „Внимавай какво си пожелаваши!“.

Роби остави куфара ѝ на мокрия паваж и проследи погледа ѝ.

— Добре че не си от страхливите. Това място никак не ми харесва! — Той провери адреса на потрепващата светлина на уличната лампа, като криеше с ръка листа от дъждовните капки. — Хм, странно! Това е адресът: улица „Океански изглед“ №28. Да се надяваме, че те очакват. Нищо чудно пак да са объркали нещо.

Лора се изкачи след него по стъпалата към къщата. Под краката ѝ жвакаха мокри листа. Чукчето на вратата имаше формата на ръмжащ тигър. Роби предпазливо го вдигна и почука силно.

От недрата на къщата се разнесе гърлен лай, който сякаш изригна изпод вратата и удари Лора в гърдите. Лора сграбчи Роби за ръкава.

— Да си ходим! Промених си решението! Искам да се върна с теб. Директорката ще ме разбере. Може да се обади и да се извини. Ако ме отведеш обратно, ще стана нов човек, обещавам. Край на въпросите! Край на фантазиите! Край на измислиците!

Роби я погледна.

— Лора, това е единственият ти жив роднина. Не можеш да си промениш решението току-така. Мястото ти е тук.

„Мястото ти е тук!“

Няма мърдане. Без да ще, Лора извърна поглед към редиците поочукани надгробни камъни и кипариса, който бдеше над тях, шибан от вятъра и дъжда.

Лаят стана още по-силен. От другата страна на вратата се чу ругатня и дращение на нокти по дърво. През пролуката под вратата се разнесе сумтене и ръмжене.

Лора се ужаси.

— Моля те, моля те, Роби! — проплака тя. — Върни ме обратно!

Чу се превъртане на ключ и вратата проскърца на пантите си, сякаш не беше свикнала да се отваря. На жълтеникавата светлина се очерта силует на мъж, с едра хрътка до краката му. Мускулите, които играеха по ръката му, докато удържаше звяра за нашийника, загатваха за огромна, макар и овладяна сила.

Усмивката по лицето на Роби се стопи и той неуверено пристъпи напред.

— Лора — каза колебливо той, — запознай се с вуйчо си.

2.

— Не се плашете от Лоти. Само изглежда страшна.

Това бяха първите думи, които Лора чуваше от устата на свой роднина, ако не се броят няколкото неловки изречения, разменени по прациящия телефон.

Устата на вуйчо ѝ леко се повдигна в едното ъгълче и той добави:

— Също като мен. Моля, заповядайте, не стойте на дъжда.

Коридорът миришеше на мокра козина и на старо дърво. В единия му край имаше стълбище, в полумрака смътно се очертаваха няколко врати. Мъждива лампа хвърляше прашна светлина.

— Добре дошла, Лора — каза вуйчо ѝ и сякаш целият ѝ свят се преобърна, когато чу името си, изречено от някого, чиято кръв течеше и в нейните вени.

За миг цялото внимание на вуйчо ѝ се насочи към нея и тя имаше чувството, че блестящите очи на този висок мрачен човек надникват в душата ѝ.

Една топла ръка хвана нейната.

— Калвин Редфърн — представи се той.

Преди да успее да му отговори, той се извърна, за да поздрави Роби. Лора забеляза как шофьорът трепна от здрависването му.

— Да ви предложи нещо за пиене? Сигурно сте пътували цял ден.

Роби отвърна припряно:

— Благодаря, но съм си запазил стая в мотел „Ямайка“ край Бодмин. Очакват ме за вечеря. — Погледът му за миг се насочи към Лоти, която въпреки уверенията на Калвин Редфърн продължаваше да издава тихо, заплашително ръмжене.

„Предател!“, помисли Лора, макар да знаеше, че не е права да обвинява Роби. Той беше стар, беше шофирал цял ден, а и го очакваше дълъг път в бурята.

През по-голямата част от живота си Лора бе мечтала за този миг, а сега отчаяно искаше да го отложи колкото може повече.

Роби сложи ръка на рамото ѝ. Тя виждаше, че му се иска да я прегърне, но присъствието на вуйчо ѝ сякаш го плашеше.

— Довиждане и късмет, Лора! Ще ни липсваш!

— И вие ще ми липсвате! — отвърна Лора съвсем искрено.

Ако не беше уплашена до смърт, щеше да изхвърчи с писъци навън и да легне пред колата, докато Роби не се съгласи да я върне в „Горски поляни“. Но вместо това просто добави:

— Чао, Роби! Благодаря за всичко!

Външната врата се отвори и вътре нахлу леденият влажен морски въздух. Роби потръпна и прекрачи в нощта. Двигателят на колата забръмча и постепенно заглъхна.

Лора остана сама с една ръмжаща хрътка и един мургав непознат, премаляла от мисълта, че е получила точно това, което иска.

* * *

Със свит стомах Лора си представи как вуйчо ѝ вари маймунски мозъци за вечеря, но за нейна изненада кухнята се оказа съвсем нормална, дори уютна. Не можеше да се нарече модерна, по-скоро приличаше на кухня във фермерска къща. Имаше голяма готварска печка, от която се носеше приятна топлина, излъскани кафяви плочки на пода и захабена дъбова маса. За облекчение на Лора, Лоти се настани пред печката и заспа.

Лора обичаше животните и винаги си беше мечтала да има куче, но в случая беше очевидно на кого е вярна хрътката.

— Госпожа Уеб е сготвила картофена супа с праз — рече Калвин Редфърн. — Да ти сипя ли? Има и содена питка.

Лора не само беше премръзнала до кости, но и умираше от глад. Тя кимна. И в този миг осъзна, че откакто прекрачи прага на къщата, не е казала и дума на вуйчо си.

Погледна го как слага тенджерата на печката и как разбърква супата. В кухнята лампата беше по-силна и тя успя да разгледа вуйчо си. Стори ѝ се, че той е в необичайно добра форма за петдесетте си години. Но онова, което събуди любопитството ѝ, беше лицето му. Приличаше на красив изстрадал герой от стар черно-бял филм, с

преждевременно прошарена тъмна коса и дълбоки бръчки около очите. В изражението му обаче имаше и нещо друго, нещо тайнствено.

Вуйчо ѝ постави димящата купичка пред Лора и ѝ отрязва дебел резен от содената питка.

— Благодаря! — промърмори тя, възвръщайки способността си да говори.

Отново настъпи тишина.

Неочаквана усмивка смекчи чертите на вуйчо ѝ.

— Одрала си кожата на майка си!

— Откъде да знам — отвърна Лора, — умряла е, преди да я опозная. Имам снимка, ама...

Изведнъж ѝ се доплака. Винаги беше живяла без майка, но много рядко, всъщност почти никога не си позволяваше да се самосъжالياва — ала тази вечер беше уморена, а в гърдите ѝ бушуваше буря от емоции. От години си мечтаеше за семейство. И ето, сега беше лице в лице със собствения си вуйчо, а не можеше да разбере какво чувства.

За да се разсее, Лора гребна няколко лъжици супа. Беше невероятно вкусна и по тялото ѝ се разля приятна топлина.

Вуйчо ѝ я наблюдаваше внимателно.

— Не знаех — каза той. — За съществуването ти, имам предвид. С майка ти са ни разделили още като малки. Родителите ни се развели и ние отраснахме далеч един от друг. Аз бях при баща ни, а майка ти — при нашата майка. Взели сме техните имена, затова ти си Марлин, моминското име на майка ни. Видях се отново с Линда едва когато родителите ни починаха, бяхме на по дваисет. Животите ни бяха съвсем различни и в много отношения двамата с майка ти бяхме пълни противоположности.

Беше на върха на езика ѝ да попита в какъв смисъл са били противоположности, но се спря. Не беше сигурна дали иска да чуе отговора. Не и тази вечер. Затова каза:

— Супата беше много вкусна.

Калвин Редфърн се усмихна.

— Е, госпожа Уеб трудно би спечелила награда за очарование, но определено знае да готви.

— Коя е госпожа Уеб?

Вуйчо ѝ се усмихна студено:

— Моята икономка.

Лора се сети за обраслата градина, за бурените по пътеката и подскочи стреснато, когато вуйчо ѝ се обади:

— Госпожа Уeb не се занимава с градината, нито пък аз. Ако си почитателка на цветята и спретнатите бордюри, ще трябва сама да се погрижиш за това.

Той постави купичката ѝ в мивката.

— Тя не си пада и по миенето на чинии, така че ще трябва сама да си ги миеш. Обаче пече страхотни сладкиши. Държим ги в тази кутия. Вземай си, когато ти се прииска. Ако ти се яде, ето, вземи си.

Той отвори ламаринената кутия, отрязва ѝ солидно парче пандишпанена торта със сметана и конфитюр и ѝ наля чаша мляко. Лора ги поe от ръцете му, изгубила дар слово.

— Аз не се бъркам в домакинството. Ако имаш някакви предпочитания за храната, кажи на госпожа Уeb. Също и ако имаш нужда от шампоан, паста за зъби или такива неща. Всяка седмица ще ти давам джобни. Ако спешно се нуждаеш от някакви дрехи... компютър или пък каквото и да е, кажи ми и ще видя какво мога да направя. Ще ти дам и мобилен телефон. Тук парите не растат по дърветата, но не искам да си мислиш, че не бива да искаш нищо.

Той махна към хладилника и шкафовете.

— Що се отнася до храненето, понякога ще съм тук, понякога — не. Ще трябва сама да си осигуряваш забавленията. Нямам телевизор, но навсякъде из къщата има купища книги. Сама избирай какво да четеш, но избягвай книги, от които може да сънуваш кошмари. Нямам нищо против да се разхождаш и да разглеждаш града когато ти скимне, или да джапаш в морето, когато времето се затопли, но бъди разумна и не поемай ненужни рискове. А, да, и да си винаги у дома преди залез.

Очите на Лора се напълниха със сълзи и тя се извърна бързо, за да ги скрие. Мисълта, че ѝ дават истинска свобода и че ѝ гласуват доверие да решава сама, направо я зашемети.

В „Горски поляни“ денонощно я надзираваха. Дори в приемните семейства имаше повече правила и забрани, отколкото в затвор. У дамата с кученцето например беше забранено да се сядат на бялото канапе и да се пипат порцелановите фигурки. Хипитата непрекъснато я наставляваха как трябва да се грижи за планетата и да не пуска излишно водата в тоалетната. В детския дом цареше казармен ред — Лора ставаше в шест сутринта и през целия ден трябваше да спазва

строго разписание на дежурства за почистване, учебни занимания и спорт.

А пък вуйчо ѝ, който я познава едва от един час, от пръв поглед реши, че може да ѝ има доверие и да я остави да яде, спи и живее в дом без правила. Непременно щеше да оправдае доверието му!

— Сигурно си изтощена, Лора — каза Калвин Редфърн, като се престори, че не забелязва сълзите ѝ. — Ела да ти покажа стаята ти.

Той взе куфара ѝ и тръгна по стълбите към втория етаж. Показа ѝ банята, своята спалня и стаята за гости. Каза ѝ, че не обича парно отопление, но ѝ показа как да го включи, ако ѝ е студено. Топлата вода била в изобилие, както и дървата за камините, добави той.

Лора очакваше да я настани в стаята за гости, но се оказа, че за нея е приготвена специална стая на тавана.

Стаята беше просторна, макар и скромно обзаведена с легло, шкаф и протрит килим. В камината гореше огън и пръскаше приятна топлина. Над нея висеше невероятно грозен морски пейзаж. Калвин Редфърн проследи погледа ѝ и каза:

— Стаята е твоя, можеш да я наредиш както искаш. Ако не ти харесва картината, махни я и си окачи плакати с коне, поп звезди или каквото там си слагат днешните момичета.

Остави куфара ѝ на пода и отиде до прозореца. Понечи да пусне щората и изведнъж замръзна. Лора видя отражението на лицето му в стъклото — беше като вкаменено. След секунда той се овладя и спусна щората.

— Все пак имам едно правило... — започна вуйчо ѝ с тих глас.

Е, започна се, помисли си Лора. Избързах да се радвам. След първото правило ще дойде следващото, и следващото...

— Всъщност не е точно правило, по-скоро молба. Не вярвам в правилата... Ето какво: в никакъв случай не се доближавай до крайбрежната пътека.

— Защо? — автоматично попита Лора и ѝ се прииска да си беше прехапала езика.

— Защото е усамотена, минава прекалено близо до Заливчето на мъртвеца и може да те сполети какво ли не — отговори вуйчо ѝ с тих, спокоен глас, в който обаче се долавяше предупреждение. — Направи ми тази услуга.

— Няма проблем — обеща Лора, която гореше от желание да покаже, че е достойна за доверието му. — Ще стоя далеч от пътеката.

Той отново се усмихна.

— Благодаря ти! Сега, ако си имаш всичко необходимо, казвам ти „лека нощ“.

— Лека нощ — отвърна Лора, надявайки се вуйчо ѝ да не направи някакъв бащински жест, например да я прегърне.

Не го направи.

На вратата той се извърна за миг, сякаш искаше да каже нещо, но размисли и излезе.

Лора повдигна щората и погледна през прозореца. Бурята беше утихнала, но навън беше тъмно като в рог. Чуваше се бученето на вълните. Не забеляза нищо, което би могло да обясни странното поведение на вуйчо ѝ. Виждаха се единственото пръснатите светлини на рибарските къщички и сребристите пръски от разбиващите се в брега вълни. Нищо общо с паркинга и асфалтовата детска площадка, към които гледаше прозорецът ѝ в „Горски поляни“.

Споменът за мрачната гледка от сутринта накара Лора да усети колко дълъг е бил този ден. Цялото тяло я болеше. Нахлузи си набързо пижамата, седна в леглото и започна да яде тортата, като си омаза лицето със сметана и конфитюр. Просто се наслаждаваше на това, че никой няма да ѝ се скара за нацапаното, нито пък ще я накара да си измие зъбите — може би никога вече. Вуйчо ѝ имаше само едно просто правило. Можеше да го понесе, особено след като си има собствена стая, свобода и нещо, което би могло да се нарече семейство — Калвин Редфърн и Лоти.

Лора омете и последната троха и се отпусна на възглавницата с широка усмивка. За първи път от единайсет години се чувстваше у дома.

3.

Писък на чайка изтръгна Лора от дълбокия сън. Тя седна объркано в леглото, без ни най-малка представа къде се намира. Набързо прехвърли наум всички приемни семейства, които знаеше, но това не ѝ помогна. Едва когато видя чинията със следи от конфитюр и сметана, си спомни всичко — яростната буря, ръмжащата хрътка и вуйчо си — едновременно плашещ и мил, излъчващ някаква едва съдържаема сила.

Лора вдигна щората. Веднъж готвачката в „Горски поляни“ ѝ беше казала, че бурите сякаш измиват света — и действително тази сутрин Сейнт Айвс, или поне онази част от него, която се простираше пред погледа на Лора, блестеше от чистота. Морето искреше в наситено синьо, а вълните се бяха накичили със снежнобели къдрави якички. Слънцето хвърляше златисти отблясъци с обещание за великолепен ден. Тревата по скалите и по надгробните камъни беше неестествено зелена.

Гробището ли? Лора погледна отново надгробните камъни. Вярно е, че не се плаши лесно, но снощи, докато стоеше на прага под проливния дъжд и вятърът свиреше между надгробните камъни, не ѝ беше трудно да повярва, че мъртвците понякога стават от гробовете си.

Лора скочи от леглото и стъпи на студените дъски. Мерна часовника на стената. За миг ѝ хрумна налудничавата мисъл, че часовникът е обърнат с главата надолу. През целия ѝ единайсетгодишен живот само два пъти ѝ бяха разрешавали да спи след осем часа сутринта, и двата пъти на Коледа. А сега беше десет и пет. Ослуша се. В къщата цареше тишина. Явно на вуйчо ѝ му беше все едно дали тя спи по цял ден, или се премята през глава.

Позамисли се дали да не пропусне душа, щом така и така никой не я следи, но после реши, че е хубаво да се изкъпе.

Двайсет минути по-късно, с лице, порозовяло от горещата вода, и къса светлоруса коса, щръкнала като бодлите на таралеж, Лора слезе

на долния етаж. Беше с джинси и червен мъхест пуловер, под който пъхна ръцете си, за да скрие треперенето им. Оглеждаше се боязливо за Лоти, но тя не се появи.

На кухненската маса имаше каничка кафе, мляко и кутия портокалов сок. Лора си сипа сок и се заразхожда с чаша в ръка, търсейки вуйчо си. Дали е извел Лоти на разходка, или пък е на работа? Вратата на спалнята му беше отворена и се виждаше оправеното легло. Снощи не ѝ спомена какво работи. Може би е богат и изобщо не работи.

Но ако Калвин Редфърн е богат човек, това изобщо не личеше от дома му. Повечето мебели и картини бяха овехтели и избледнели. Стаите бяха студени и изглеждаха запуснати, сякаш рядко някой влиза в тях. Затова пък книгите май постоянно се отваряха. Повечето изглеждаха скучни, на теми като международна политика и строене на лодки, но сърцето на Лора подскочи, когато зърна два романа от поредицата за любимия ѝ детектив Мат Уокър.

Момичето остави чашата си и тъкмо посегна да вземе единия, когато чу в съседната стая да се отваря чекмедже. С изненада установи, че сърцето ѝ радостно трепва, че вуйчо ѝ е тук и работи в кабинета си. Без да се замисля, Лора се втурна към леко откренатата врата и я отвори със замах.

Някаква жена със ситно накъдрена черна коса и чип нос се беше надвесила над бюрото на Калвин Редфърн и държеше лист в ръка. Приличаше на граблива птица, която се кани да сграбчи мишле. На черния кожен стол с висока облегалка беше захвърлена бърсалка за прах.

— Почиствам! — заяви госпожа Уеб с предизвикателна нотка в гласа си.

— Разбира се — отговори Лора.

Момичето затвори бързо вратата и се върна в кухнята. Сърцето ѝ биеше лудо. Или чичо ѝ беше наредил да се бърше прах от документите му, или госпожа Уеб... се ровеше в личните му книжа? О, опомни се, Лора! Едва пристигна и вече ти се привиждат разни нередни неща.

Лора изми чашата от сока и докато си бършеше ръцете, забеляза дебел бял плик, подпрян на кутията за сладкиши. Беше адресиран до нея. Отвори го и отвътре изпадна банкнота от двайсет лири. Лора я

грабна, като едва се сдържа да не изписка от радост. Пъкна я бързо в джоба си и погледна какво друго има в плика — мобилен телефон, ключ и бележка, написана с решителния почерк на вуйчо й.

Мила Лора,

Извини ме, че ме няма още първата сутрин, но дългът ме зове! Така или иначе, след като „Океански изглед“ 28 е вече и твой дом, ще трябва да свикнеш с необичайния ми дневен режим. Госпожа Уеб ще се погрижи за храната. Оставил съм ти ключ, мобилен телефон с предплатени минути (номерът ти е на гърба на плика) и джобни пари. Боя се, че от сега нататък няма да съм толкова щедър, но сигурно се нуждаеш от разни неща след времето, прекарано в „Горски поляни“. Приятен първи ден в Сейнт Айвс!

Калвин.

Лора усети, че я наблюдават, и пъкна писмото в задния джоб на джинсите си. Госпожа Уеб се беше облегла на вратата със скръстени ръце и присвити устни. Беше опънала назад косата си с разни фиби и шноли и това придаваше суров вид на лицето й, почерняло въпреки сезона.

— Ти трябва да си племенницата на господин Редфърн.

Чипият нос и начинът, по който икономката оголи зъбите си в усмивка, напомниха на Дора за ръмжащ мопс. Момичето инстинктивно усети, че ще е голяма грешка да превърне икономката в свой враг.

— Да — отвърна то колкото може по-приветливо. — Аз съм Лора. А вие сигурно сте госпожа Уеб. Вуйчо не може да се нахвали от готвенето ви.

— Трудно ще си намери някой по-добър да се грижи за него — отвърна предизвикателно госпожа Уеб, сякаш Лора се канеше да й вземе мястото. — Малко са тези, които ще го търпят с всичките му странни порядки.

Кафявите й очи се извърнаха към часовника на стената и тя пророни кисело:

— Сигурно ще искаш закуска, макар че вече е почти обяд.

Според Лора десет и половина не беше „почти обяд“, освен това умираше от глад, но нещо в гласа на госпожа Уеб я накара да направи точно обратното на онова, което тя очакваше.

— Благодаря, но няма да закусвам тази сутрин — каза с усмивка момичето. — Тъкмо се канех да излизам.

В погледа на госпожа Уеб се появи изненада.

— Е, добре тогава. Ще ти оставя сандвичи за вечеря. За теб и за вуйчо ти де. В случай че се прибере. — Тя отново оголи зъби в усмивка.

Лора не събра кураж да й каже, че не яде месо. Явно трябваше да го остави за по-късно.

— Супер! — отговори момичето, като се заизмъква към коридора. — Ммм... госпожо Уеб, с какво се занимава вуйчо?

Незнайно защо въпросът й се стори много забавен на госпожа Уеб.

— Работи за агенцията по риболова. Следи улова на рибарите или нещо такова.

Лора отключваше външната врата, когато дочу икономката да си мърмори под носа:

— Или поне така казва.

— Моля? — спря се Лора.

Икономката надникна през вратата на кухнята:

— Казах „Приятно прекарване в Сейнт Айвс“.

* * *

Пред очите на Лора се разкри един съвършено различен Сейнт Айвс от онзи, който видя в бурята снощи. Първото, което забеляза, беше колко чист е въздухът — толкова чист, че направо бълбукаше в дробовете й. Второто беше как се разлюля завесата на горния прозорец на съседната къща. Загледа се натам, но не видя нищо повече.

Кривият кипарис в края на гробището днес беше неподвижен. В сянката му ято гарвани кълвяха нещо по земята. На кръстовището Лора за миг се поколеба, а после тръгна надолу по хълма към морето. С всяка измината крачка усмивката на лицето й ставаше все по-

широка. Когато стигна в подножието на хълма, пресече пътя и се облегна на перилата от другата страна на улицата. Плажът — според табелата се казваше Портмиър — беше най-красивият, който някога бе виждала. Пясъкът имаше цвета на малко лабрадорче и беше набразден с бледоморави ручейчета от отлива. Вълните се пенеха на брега като кипнало мляко. Въпреки че грееше слънце, вятърът беше много студен. Това очевидно не беше изплашило няколкото сърфисти, които се носеха по вълните, а едно детенце помагаше на баща си да строи пясъчен замък.

Лора изгаряше от желание да се събуе боса и да се втурне към водата, но стомахът ѝ къркореше от глад, затова продължи към центъра на градчето. По едно време пътят свърна обратно към сушата. Тя вървеше покрай живописни бели къщички с имена като „Грите русалки“ и „Сърфирацията тюлен“. Улица „Рибарска“ водеше към пристанището. По улицата се редяха сладоледен салон, боядисан в ярки цветове, будки за банички с месо и няколко закусвални, които, ако се съди по рекламите им, целодневно предлагаха закуска.

Довчера на Лора дори не ѝ бе минавало през ума да се храни сама навън. Първо на първо, никога не бе имала свои пари, но освен това никога никъде не бе ходила без възрастен. Нито пък ѝ бяха позволявали сама да взема решения. За една нощ вуйчо ѝ промени всичко. Той ѝ имаше доверие.

Лора избра една закусвалня на име „Закуска Слънце“, защото имаше хубав изглед. Почувства се много неловко, докато се качваше по стълбите и сядаше на една масичка до прозореца, особено след като сервитьорката се заоглежда кой е с нея. Заоглеждаха се и единствените други клиенти — семейство с две малки деца. Лора беше на път да се откаже и да си тръгне, когато на дъската с менюто забеляза специалитет, наречен „Вегетарианска бомба“. Струваше пет лири и включваше яйца, гъби, печени домати, вегетариански наденички и картофени кюфтенца. Устата на Лора се напълни със слюнка.

Сервитьорката — младо момиче с плитки раста на руси и черни ивици, обица на носа, провиснали дънки и табелка на гърдите, на която пишеше „Ерин“, се надвеси над Лора. От черната ѝ фланелка се чу мереше някаква свирепа на вид рок група.

— Здравейте! — каза Лора. — Искам да поръчам „Вегетарианска бомба“ със средно рохки яйца. — Откога си умираше да каже това

„средно рохки яйца“. Беше го чула в някакъв филм. Директорката ѝ беше обяснила, че това са яйца на очи, запържени и от двете страни, но така, че да останат меки в средата.

Ерин изобщо не понечи да вземе молива, който беше затъкнала зад ухото си, и да запише поръчката. Завъртя един масур коса около пръста си и попита:

— Къде са родителите ти?

Лора се втренчи в нея:

— Какво значение има?

— Ами има! Не сервираме на деца без придружители.

— Защо?

Ерин прибра тефтера в джоба си.

— Ами ей така!

— Вижте, имам пари! — Лора сложи на масата банкнотата от двайсет лири. — Мога да ви платя предварително, ако се притеснявате, че ще се измъкна или нещо такова.

Родителите от съседната маса се възряха неодобрително в парите, сякаш се съмняваха, че се е сдобила с тях по честен път. Подобно беше и изражението на Ерин.

— Боя се, че ще трябва да те помоля да напуснеш — каза тя.

Лора бутна назад стола си.

— Искате ли да знаете къде са родителите ми? Майка ми е умряла, а мъжът, който може би ми е баща, избягал в Америка, преди да се родя, без да си остави адреса.

Изражението на Ерин не се промени, но тя извади молива иззад ухото си.

— Сядай и успокой топката! Не ги измислям аз правилата. Ама правилата са, за да се нарушават, нали така? Ей сега ще ти донеса една „Вегетарианска бомба“.

Дали защото ѝ беше първата закуска, която си поръча сама, или заради изгледа, или пък защото се почувства горда, че не е отстъпила, но Лора не си спомняше да е яла по-вкусно нещо през живота си. Наслаждаваше се на всяка хапка. А когато свърши, Ерин ѝ донесе чаша горещ шоколад с бита сметана.

— Ама аз не съм поръчвала...

Ерин се ухили:

— От заведението. Компенсация за лошото обслужване.

Лора обгърна с длани жълтата чаша и се загледа през прозореца. Имаше отлив и малки рибарски лодки лежах на мокрия пясък в пристанището. Хора събираха мидички, разхождаха кучета или вървяха към фара. Един охранен шпаньол тичаше в кръг около едрия си собственик, който се чудеше как да го укроти.

Роби ѝ беше казал, че Сейнт Айвс е любимо място на художниците — имало нещо специално в светлината. Не ѝ беше трудно да разбере защо. Калдъръмените улички бяха коя от коя по-красиви, а гледката, която се разкриваше от прозореца на закусвалнята, спокойно можеше да мине за картина на велик майстор. Нищо чудно, беше казал Роби, че е любимо място на туристите, особено през лятото.

Лора отпиваше от горещия шоколад и се опитваше да отгатне кой е турист и кой — не. Но скоро мислите ѝ се насочиха към госпожа Уеб. Какво искаше да каже икономката с това промърморено „Или поне така казва“, след като беше споменала, че вуйчо ѝ работи за агенцията по риболова? Лора беше сигурна, че точно това измърмори жената.

Преди да успее да обмисли въпроса по-сериозно, от улицата пред закусвалнята се разнесе неистово ръмжене и лай. Лора и Ерин се втурнаха навън. Един ротвайлер и един златен ретривър се биеха свирепо на тротоара. Хвърчаха слюнки и пръски кръв. Стопаните — висок, пъпчив младеж със скъсана кучешка каишка в ръка и възрастна двойка, облечени в еднакви дъждобрани — крещяха на кучетата от безопасно разстояние. Обаждаха се и други хора от бързо нарастващата тълпа, но никой не се осмеляваше да се намеси. Лора, която обожаваше животните, нямаше намерение да гледа отстрани, докато двете кучета се разкъсват.

— Аз ще ги разтърва! — възкликна тя и тръгна към тях, но Ерин я дръпна обратно.

— Я стой тук! Ще останеш без ръка!

Лора се опита да се отскубне, но Ерин затегна хватката. С ъгълчето на окото си Лора видя едно момче с азиатски черти да тича към кучетата. Беше го зърнала, преди да влезе в закусвалнята, да върви зад майка си и баща си (или поне тя реши, че са му родители) и я порази разликата между него и тях. Мъжът беше почти чудовищно затлъстял. Носеше изискани, безупречно ушити дрехи, които обаче не можеха да прикрият огромното му шкембе и надиплената брадичка.

Жената беше красива — с някаква студена, луксозна красота — и също така елегантно облечена в светлозелено сари и кашмирено палто. За разлика от тях, момчето беше слабо и прекалено леко облечено за зимния студ — с тънки памучни панталони и дълга сива риза.

Сега момчето се спусна към кучетата, които, изправени на задни лапи, се хапеха по вратовете. Пресегна се към хаоса от козина и оголени зъби и спокойно хвана кучетата за нашийниците, като в същото време тихичко им говореше на някакъв непознат за Лора език. Преди някой да успее да мигне, кучетата вече стояха мирно от двете му страни, дишаха тежко, но въртяха опашки.

Тълпата ахна. Когато собствениците се втурнаха да си приберат кучетата, които, за щастие, не бяха пострадали сериозно, момчето се обърна към Лора и тя зърна равни бели зъби, които за миг озариха изнуреното му лице.

Възрастният господин, собственик на ретривъра, потупа момчето по гърба, но то се дръпна. Стоеше, заболо поглед в земята, докато баща му се приближаваше с широки крачки.

— Страхотно ви е момчето, господин Мухтар! — провикна се човекът с ретривъра. — Смело като лъв!

— Да, голяма работа е! — присъедини се и пъпчивият младеж, хванал здраво нашийника на ротвайлера. — Благодарско, приятел! — каза той на момчето, но то не вдигна очи.

— Невероятно! — възкликна възторжено стопанката на ретривъра и погледна мило господин Мухтар. — Каква дарба, какъв подход към животните! Ако не беше синът ви, моят Джаспър щеше да пострада сериозно!

Господин Мухтар обаче не изглеждаше горд. Лицето му придоби цвета на патладжан.

— Да, да, наистина — смотолеви той, като явно бързаше да си тръгнат. — Всичко е добре, щом свършва добре. — Той докосна периферията на въображаема шапка. — Приятен ден!

Докато чакаше за рестото си в закусвалнята, където Ерин, която беше и начинаеща репортерка, се чудеше дали историята ще е интересна за местния вестник, Лора гледаше как семейство Мухтар се отдалечава към кея. Господин Мухтар крачеше сковано. Внезапно ръката му се стрелна като нападаща кобра и удари момчето по главата. Всичко стана много бързо, а и тримата продължиха, сякаш нищо не се

е случило, само момчето като че ли закрачи малко по-сковано. Ето
защо Лора изобщо не беше сигурна дали не си въобразява, че нещо не
е наред.

4.

— По-скоро призрак, отколкото момче, така мисля аз — говореше госпожа Крабтрий на Лора около седмица по-късно. — И нищо чудно, господин Мухтар го кара да работи до изнемога в тоя магазин. Безплатна работна ръка, ето за какво го използва! Мен ако питаш, би трябвало да е на училище или да мята фризби на плажа, но господин Мухтар казва, че госпожа Мухтар го обучавала вкъщи. Един господ знае как намира време. Всеки път като мина край фризьорския салон, тя е там — прави си маска с кокосово масло, слага си изкуствени кичури или каквото там правят киприте в наши дни.

Госпожа Крабтрий живееше на „Океански изглед“ №30. Нейна беше завесата, която се разлюляваше всеки път, щом Лора излезеше от къщи. Макар вече да бе прехвърлила шейсетте, съседката си падаше по модата не по-малко от съпругата на господин Мухтар. Изрусяваше си косата и се обличаше само в розово, лилаво и оранжево.

— Защо да остарявам красиво, като мога да остарявам диво? — обичаше да казва тя.

Откакто Лора тръгна в началното училище на Сейнт Айвс, госпожа Крабтрий почти всеки ден я причакваше на връщане да си побъбрят. Днес тя я посрещна с думите:

— Завърнали сме се от оня свят, а?

— Не, само от училище — едва сподави кикота си Лора.

На госпожа Крабтрий това ѝ се видя ужасно смешно.

— Не ми обръщай внимание, аз така си приказвам! — подметна тя. — Просто не мога да повярвам, че през всичките тези години вуйчо ти изобщо не е подозирал за съществуването ти, а ти изведнъж се появяваш, хубава като картинка! Не всяка загадка на №28 се решава толкова лесно, ще знаеш.

Лора пусна училищната си раница на земята и праметна шала си около врата, за да се предпази от острия вятър.

— Какво имате предвид?

Госпожа Крабтрий отново се разсмя:

— Ох, да му се не види, пак много ми дрънка устата! Какъв хубав цвят на лицето имаш! Като бита сметана, а и тази коса, като пшенични класове на слънце! Хубавичко ще почернееш през лятото. Свикваш ли вече с вуйчо си? Бях на почивка, иначе щях веднага да се отбия да ти кажа добре дошла в Сейнт Айвс. За всички ни беше като гръм от ясно небе, като разбрахме, че при Калвин Редфърн е дошла да живее единайсетгодишната му племенница. Ами че той си е направо отшелник! А пък оная икономка... — Тя махна пренебрежително с ръка, облечена в морава ръкавица. — Но какво ли пък знам аз. Както и да е, как ти се струва всичко?

— Прекрасно е! — отвърна Лора. — Училището се търпи, още свиквам. Има едно ужасно досадно момче в класа, но просто не му обръщам внимание. Колкото до вуйчо, с него се разбираме отлично, а пък госпожа Уeb готви фантастично. Прави най-страхотната пандишпанена торта на света.

Пропусна да спомене, че мнението ѝ за икономката изобщо не се подобрява с течение на времето. Тя ту се държеше престорено приветливо, ту потъваше в навъсено мълчание. Лора гледаше да стои колкото може по-далеч от нея.

При тези новини златистите къдри на госпожа Крабтрий се разтредоха разочаровано.

— Е — каза тя, — радвам се да го чуя. Добре ще е за вуйчо ти да си има малко компания след всичкото това време.

— Кое време?

Една грамадна чайка кацна на каменния зид, който ограждаше градината на госпожа Крабтрий, и тя се втурна към нея, размахала ръце като пощуряло фламинго.

— Тия отвратителни чайки стават все по-големи, по-шумни и по-лакоми! — оплака се тя. — Да не се казвам Олга Крабтрий, ако някой ден не отмъкнат някое детенце! Та какво ти разправях?

— Казахте, че е добре за вуйчо да си има компания. Отдавна ли е сам?

— Ами... представа си нямам. Знам само, че пристигна тук посред нощ преди около година. Гледаше като обезумял, целият рошав и раздърпан. По една случайност точно тогава надзърнах през прозореца. Беше дошъл с кола от някакво място на север. Хората приказват за Абърдийн, в Шотландия, но пък няма такъв акцент. —

Госпожа Крабтрий смигна на Лора. — Трябва да го попиташ и да ми разкажеш.

На Лора ѝ беше малко неудобно да обсъжда вуйчо си с една напълно непозната жена и тъкмо щеше да отвърне, че за нищо на света не би направила подобно нещо, когато си спомни, че Мат Уокър смята селските клюкарки за особено полезни. На всеки десет измишльотини, които казват, изскача и по някой скъпоценен камък.

— Ммм... — измънка тя неопределено.

Госпожа Крабтрий заклати глава, потънала в спомените си.

— Не е за вярване! Вуйчо ти нае съседната къща, без изобщо да я е виждал, при това с цялото обзавеждане, дори и картините. Така ми каза брокерът. И доколкото виждам от редките случаи, когато съм имала възможност да се отбия там, нищичко не се е променило.

— Какво? Дори и картините ли? — изуми се Лора, сещайки се за грозния морски пейзаж в стаята си.

Госпожа Крабтрий се усмихна тържествуващо.

— Да, дори и картините! Като се изключат книгите, а сега и ти. Времето в тази къща сякаш е спряло в деня, когато вуйчо ти пристъпи прага ѝ.

* * *

Лора говореше искрено, когато заяви на госпожа Крабтрий, че се чувства прекрасно с вуйчо си. Но не спомена, че настроенията му се менят като морето и че двамата рядко се виждат — колкото да разменят по няколко думи или да хапнат заедно.

Той винаги се държеше мило с нея, нямаше две мнения по въпроса. Грижеше се нищо да не ѝ липсва — не че на Лора ѝ трябваше много. Понякога все пак ѝ отделяше повече време — например, когато я изпрати до училище в първия учебен ден и ѝ подаде кутия за обяд, пълна с лакомства, за да ѝ мине по-леко денят, или пък в онова вълшебно утро, когато двамата отидоха на разходка на плажа Портмиър и той я помоли да му разкаже за „Горски поляни“, а в замяна ѝ разказа някои смешни случки от детството на майка ѝ. В такива моменти Лора изпитваше силна привързаност към него, сякаш ѝ беше баща, а не вуйчо.

Той се различаваше от всички останали възрастни, които Лора познаваше. Мислеше по различен начин. Когато още първия ден Лора си призна плахо, че е излязла да закуси навън с парите, които ѝ остави, той просто каза:

— Вярно? Още първата ти сутрин в Сейнт Айвс? За това се изисква смелост.

Не каза нищо повече, но тя усети, че дори с такава дребна постъпка, като това да влезе сама в закусвалня и да си поръча закуска, е спечелила уважението му.

Но той рядко си беше у дома. Работеше много и по всяко време на денонощието. Лора виждаше по-често госпожа Уеб — нещо, което би си спестила, ако можеше. Веднъж слезе в три часа през нощта да си сипе чаша вода и забеляза, че леглото на Калвин Редфърн си стои недокоснато. На другата сутрин го попита, но той само се засмя и каза, че се съсипва от работа, а му плащат твърде малко. Дори когато си беше вкъщи, все едно го нямаше, толкова дълго време прекарваше в кабинета си. Един-два пъти Лора се натъкна на вуйчо си, седнал в тъмната всекидневна с разтворена книга на коленете, втренчил поглед през прозореца с такова измъчено изражение, че тя едва се сдържа да не се втурне вътре и да го прегърне.

След разговора с госпожа Крабтрий Лора дълго мисли над думите на съседката, как Калвин Редфърн е пристигнал в Сейнт Айвс преди една година — „посред нощ“, „с обезумял поглед, целият рошав и раздърпан“. Дори и при склонността на госпожа Крабтрий да преувеличава това събуди любопитството на Лора.

От какво бягаше вуйчо ѝ? И изобщо бягаше ли от нещо?

Въображението на Лора съвсем се развихри и всеки ден раждаше по една нова история. Един ден решаваше, че той е заклет престъпник, който е организиран най-големия банков обир в Англия и се е покрил, докато отmine шумотевицата. На следващия ден беше убедена, че е изоставил жена си или пък тя е избягала с друг, а той се е преселил в Сейнт Айвс, за да лекува разбитото си сърце. Не че Лора знаеше дали изобщо някога вуйчо ѝ е бил женен.

Най-много се надяваше да открие, че е шпионин от тайните служби или командос от специалните сили. Но най-вероятно въображението на госпожа Крабтрий също работеше повече от необходимото и вуйчо ѝ просто беше дошъл в Корнуол да работи за

агенцията по риболова, както твърдеше самият той. Най-вероятно беше невинен, имаше съвсем безобидни причини да се премести в Сейнт Айвс и във въпросната вечер е бил уморен от дългото шофиране.

Разбира се, това не отговаряше на въпроса защо е наел къща, пълна с чужди мебели и картини, и така и не ги е подменил. Но директорката често казваше какъв безнадежден случай са мъжете, стигне ли се до ремонти и обзавеждане.

Най-простото бе да попита вуйчо си направо. Но първия път, когато се опита да подхване темата, той погледна часовника си, сложи каишката на Лоти и каза с тъжна усмивка:

— Има една поговорка, Лора: „Миналото е история, бъдещето е мистерия“. Нека се радваме на настоящето, а?

И Лора, която харесваше новия си живот в Сейнт Айвс и вече се беше привързала към вуйчо си въпреки всичките му чудатости, се съгласи.

5.

Бакалията „Северна звезда“ се намираше на тясната улица, която вървеше покрай плажа Портмиър. Един вторник следобед в средата на февруари, няколко седмици след сбиването на кучетата, Лора се запъти натам със списък от госпожа Уеб в джоба (сама си предложи услугите да напазарува, за да има повод да се види с азиатското момче). Изведнъж една чайка, огромна като албатрос, се спусна и грабна една от кифличките със сметана и конфитюр, които държеше в ръка. Случи се толкова бързо, а ноктите на птицата бяха толкова грамадни, че Лора зяпна от изумление и после инстинктивно натъпка другата кифличка в устата си, за да не ѝ отмъкнат и нея.

Тъкмо дъвчеше, с бузи, издути като на хамстер, когато вдигна поглед и видя момчето на Мухтар да ѝ се смее. Не се смееше на глас, но очите му танцуваха, а раменете му леко се тресяха. После от вътрешността на магазина се чу вик и сякаш някой заля момчето с ледена вода. Лицето му потъмня. То захвърли метлата, с която метеше тротоара пред магазина, и се скри вътре.

Когато Лора влезе в „Северна звезда“, момчето стоеше зад тезгяха, а господин Мухтар му съскаше нещо в ухото. В мига, в който я видя да влиза, той млъкна и я изгледа студено. За нейно изумление бележката на икономката им го преобрази. На кръглото му лице се разля сияйна усмивка.

— А, очарователната госпожа Уеб! — викна той. — Моля да ѝ предадеш най-сърдечните ми благопожелания. Уви, аз излизам, но синът ми с удоволствие ще те обслужи. Той малко чете и разбира английски, но на единайсетгодишна възраст не може да пише и да говори на този език. Сякаш мозъкът му е блокирал — тук господин Мухтар хвърли кръвнишки поглед на момчето, — като че ли го е страх от английския. Клетата ми съпруга е на ръба на отчаянието от неговия мързел. Тя му е учителка, и то много добра. Но ако е рекъл господ, с вяра и постоянство ще преодолеем това препятствие. — Той погледна

часовника си. — Но какво съм се разприказвал, закъснявам за среща! Поздрави госпожа Уеб, драга моя!

Той взе един тежък пакет, увит в амбалажна хартия, и излезе, като остави след себе си силен мирис на одеколон и подправки.

Лора се огледа из магазина. Носеше се лека миризма на плодове и хляб. Освен обичайните бакалски продукти, газирани напитки, шоколад и чипс, предлагани от кварталните магазинчета, тук имаше и кофички и лопатки, както и сърфове във всички цветове на дъгата. Но не това привлече вниманието ѝ. На стената зад тезгяха висеше удивителен гоблен в искрящи цветове. На него се виждаха принцове с тюрбани, озъбени тигри и обсипани в скъпоценности слонове. Лора би дала всичко да го притежава и да го окачи на стената в стаята си вместо грозния морски пейзаж. Под него имаше надпис: „Ръчно изработени гоблени от един от най-талантливите индийски майстори. Поръчайте тук“.

Лора не си даде труда да пита за цената. Не беше нужно да разбира от изкуство, за да знае, че гобленът струва стотици лири.

Момчето четеше списъка на госпожа Уеб със сведена глава. Без да каже и дума, то започна да подрежда на тезгяха яйца, мляко, брашно, спанак.

— Много смешно беше с тази чайка, нали? — попита Лора, когато мълчанието стана нетърпимо. — Как само ми отмъкна кифличката! Бас държа, че на теб не може да ти се случи подобно нещо. Оня ден те видях как укроти ония кучета край пристанището. Много те бива с животните!

Той не отговори, нито се обърна към нея. Отвори хладилника, извади парче сирене и го добави към продуктите на тезгяха.

Лора направи още един опит:

— Аз съм Лора — каза тя и посочи към себе си, в случай че английският му беше толкова зле, колкото твърдеше господин Мухтар. — Лора Марлин. А ти как се казваш?

Когато той не отговори, тя рече с раздражение:

— Не са ли ти казвали, че е невъзпитано да не обръщаш внимание на хората, когато ти говорят? Разбирам, че не знаеш много английски, но поне можеш да ми кажеш името си или да погледнеш към мен!

Този път той се извърна към нея и от изражението му дъхът ѝ секна. Напомняше ѝ за бездомно куче, което умолява да не го удрят. Беше молба за пощада. Лора се почувства ужасно.

— Извинявай! — каза тя. — Сигурно си имал лош ден, а аз взех, че го направих още по-лош. Не ми обръщай внимание. Вечно се забърквам в неприятности, задето казвам точно каквото си мисля.

Момчето бързо поклати глава, но докато отместваше погледа си, на Лора ѝ се стори, че леко се усмихва. Той още веднъж провери списъка, донесе стълба, качи се и се пресегна към една висока полица, за да вземе голяма дървена кутия с подправки. Тъкмо слизаше, хванал кутията с две ръце, когато се подхлъзна. И той, и кутията се строполиха на пода и навсякъде се разхвърчаха шишенца с подправки.

Лора се втурна към него и се опита да му помогне, но той се дръпна от нея. Тя не каза нищо, просто събра шишенцата и ги върна в кутията. За щастие нищо не се беше счупило. Тъкмо прибираше последното, когато видя, че момчето кърви. Беше си порязал пръстите на острите ръбове на металната стълба.

— Не мърдай! — нареди му Лора. — Ей сега се връщам.

Тя изтича до аптеката надолу по улицата, купи кутийка лепенки, пакет памук и шишенце антисептик, после бързо се върна в „Северна звезда“. Плати 3.99 лири от джобните си пари, защото не искаше да разгневи госпожа Уеб, ако използва от парите за пазар.

Момчето все още седеше зашеметено на пода. Лора коленичи до него. Взе ръката му и този път той не се дръпна. Почисти и дезинфекцира раните, а после сложи лепенка на всеки от порязаните пръсти. Докато се грижеше за раните му, забеляза, че по целите му ръце има миниатюрни белези и мазоли.

— Като нов си! — изправи се тя. Изгаряше от желание да го попита за белезите и мазолите, но трябваше да го отложи за друг път. — В „Горски поляни“ ни учиха как да даваме първа помощ. Имам и свидетелство. „Горски поляни“ е детският дом, където израснах. Всъщност е сиропиталище, но така го наричат — дом. Сигурно са си мислели, че така няма да се чувстваме толкова изоставени.

Момчето за пръв път я погледна в лицето. Кехлибарените му очи бяха обсипани със златни точки и печални като лицето му. Бяха обградени с дълги черни мигли. Кафявата му кожа извикваше представа за бели плажове и палецо слънце, а косата му беше черна

като гарваново крило и късо подстригана. Беше висок за възрастта си, но слаб и жилест.

— Тарик Миа — каза той.

— Тарик Миа — повтори Лора. — Да не би това да значи „благодаря“ на твоя език?

Той поклати глава и докосна гърдите си.

— А, Тарик Миа е името ти! — Лора се усмихна. — Хубаво име. Харесва ми.

Докато вървеше към къщи с покупките, Лора реши, че Тарик има нужда от приятел. Както, трябваше да си признае, и самата тя.

6.

На другия ден в училище Лора изобщо не можеше да се съсредоточи. Нямаше търпение да отиде отново в „Северна звезда“ и да разбере повече неща за Тарик. Искаше той да я научи на онзи трик, с който усмири кучетата. Подобно умение щеше да ѝ свърши добра работа. Представи си, например, как го прилага към Кевин Рътледж, момчето от нейния клас, което постоянно я замеряше с какво ли не — мокри топчета тоалетна хартия, шоколадови фъстъци, книжни самолетчета и — най-омразното ѝ — парченца месо, останали от сандвича му от обяд.

Понякога Лора изгаряше от желание да събере всичко и да го натъпче в гърлото на Кевин, но ако изобщо беше научила нещо през годините, прекарани в най-малко осем училища, то беше, че момчета като Кевин си умират да им обърнеш внимание. Тя наричаше това „синдрома на Бамби“. Ако се държиш като безпомощно сърне в гора, пълна с вълци, те започват да те тормозят. Колкото повече се ядосваш, колкото повече плачеш, молиш ги да спрат, изпадаш в депресия или тичаш при учителя за закрила, толкова са по-доволни. Ако обаче останеш външно спокоен, нищо че ти иде да виеш, накрая им доскучава и си намират друга жертва, често пъти някой от собствените си приятели.

Лора пое дълбоко дъх и насочи вниманието си към една чайка, която се рееше в небето навън. Мислено се пренесе в тялото на чайката. Представи си, че се носи по въздушните течения и гледа надолу към сивосинкавия океан и мъглата, забулила хоризонта. После отлита към плажа Портмиър и отмъква сладоледа от ръката на някой нищо неподозиращ турист. Но най-ѝ се искаше да прелети над крайбрежната пътека, водеща към Заливчето на мъртвеца, за да се опита да разбере защо вуйчо ѝ забрани да стъпва там.

Лора разпита децата в училище, но макар че някои бяха чували за заливчето и им беше забранено да ходят там, никой не знаеше защо.

Единственото, което успя да разбере, бе, че там бродели духове на мъртви моряци.

Не можа да ѝ помогне и госпожа Крабтрий.

— Ами заливче като заливче, има сигурно милиони такива — каза тя. — Представа си нямам защо са го нарекли така. Ако се разровиш из книгите по история, сигурно ще откриеш, че някой кораб се е разбил там.

Замерването спря. Кевин временно беше загубил интерес към нея. Лора рискува да погледне към дъската. Господин Гилбърт, сух, оплешивяващ човек с очила, който, съдейки по вида му, рядко се показва на слънце, надълго и нашироко обясняваше нещо за новото им домашно. До края на срока искал всички от класа да направят проучване и да напишат съчинение за това какви искат да станат, като пораснат.

— Каква е професията на мечтите ви? — говореше той. — Какви искате да станете — пожарникари, лекари, пчелари? Не искам да ми напишете първата професия, която ви хрумне. Опитайте се да бъдете реалисти. Нямаме големи шансове да станете поп певци, ако ви липсва музикален слух. Надали ще станете нападател на „Манчестър Юнайтед“, ако предпочитате да похапвате вечер пред телевизора, вместо да тренирате. Но ако желанието ви е да постигнете нещо на някое любимо поприще, кажете го.

Лора, която отлично знаеше какво иска да направи с живота си — знаеше го, откакто се помнеше — за миг се развълнува от мисълта да напише как гениалните умения на Мат Уокър да разкрива заплетени престъпления са я вдъхновили. После обаче се сети, че ако искаш да те приемат добре в ново училище, трябва да се слееш с тълпата. Не вървеше да се правиш на екзотичен папагал сред ято гълъби. Това би означавало да си търсиш белята. Ако другите деца те смятат за безобиден, добродушен и леко глуповат, оставят те на мира. Никой не ти задава въпроси и скоро ставаш невидим като въздуха.

Звънецът би и Лора си събра учебниците в раницата. Трябва да измисли някоя професия, от която на хората започва да им се прозява. Нещо като счетоводител. Нещо като работата на вуйчо ѝ — да брои риби за агенцията по риболова.

* * *

Методът за наблюдение, прилаган от Мат Уокър, много приличаше на философията на Лора за новите училища. Номерът беше да се слееш с обстановката. В „Замък в облаците“ му се налагаше да наблюдава един замък седмици наред, за да открие кой от прислужниците или членовете на семейството отмъква наследствените съкровища. Беше се преоблякъл като грохнал и полуглух градинар, който по цял ден все нещо сади, подкастрира и плевни в парка и досажда до смърт на всеки, който мине, с теориите си как най-добре се торят розите. Той за нула време беше станал незабележим като растенията наоколо. Престъпникът, който се оказа собственикът на замъка, крадящ собствените си ценности, за да им вземе застраховката, мина покрай Мат с две безценни картини и изобщо не го забеляза.

Но Лора не смяташе, че това, което прави, е наблюдение. Ако трябва да е честна, държеше под око „Северна звезда“, защото ѝ беше малко скучно, малко самотно, а и Тарик ѝ беше интересен. Освен това нямаше нищо лошо в това да понаблюдава магазина няколко следобеда, за да добие представа за навиците на семейство Мухтар. Инстинктът ѝ подсказваше, че не е добра идея да се опита да говори с Тарик в присъствието на баща му. И тя не знаеше точно защо. Господин Мухтар се държеше любезно с нея. Но не ѝ харесваше как просъска в ухото на сина си, нито пък как говори за него, сякаш момчето изобщо го няма. Как вече бил на единайсет, пък не можел да говори и да пише на английски. Ами нищо чудно, ако баща му се отнася с него като с идиот.

А може би и госпожа Мухтар не е толкова добра учителка, колкото я изкарваше мъжът ѝ. Може би наистина си прекарва времето в козметичния и фризьорския салон, както твърди госпожа Крабтрий. Така или иначе, Лора реши да седи със своя скицист и цветните моливи, които взе назаем от училище, на терасата на третия етаж на сградата с апартаменти под наем от другата страна на улицата и да следи магазина. Двайсет минути след идването ѝ през този първи следобед тя видя господин Мухтар да излиза, понесъл под мишница още един пакет, обвит в амбалажна хартия. Испита облекчение, защото пръстите ѝ вече се бяха схванали от студа.

В мига, в който бакалинът зави зад ъгъла, Лора прибра нещата си и бързо слезе в магазина. Тарик обслужваше двама клиенти. Тя се престори, че разглежда стоката, докато те си тръгнаха, а после плахо се приближи към тезгяха. Тарик проверяваше приходите и не я видя веднага. Беше с бяла памучна риза и широки сиви панталони. Дрехите му бяха избелели и износени. Когато вдигна очи и видя Лора, усмивката, която пробяга по лицето му, беше като слънчев лъч, озарил зимно езеро.

— Здравей, Тарик! — каза му тя. Сега, когато вече беше тук, не можеше да се сети защо е дошла. Искаше ѝ се да го опознае, но само при положение че и той го иска, което не беше сигурно. — Ами-и, реших да се отбия да видя как е ръката ти. Боли ли те още?

Той поклати глава и протегна ръката си.

Имаше пръсти като на пианист — дълги, деликатни и артистични. Лора доволно забеляза, че си е сменил лепенката на единия пръст, а раните на другите зарастват добре. Тъкмо затова му остави антисептика и лепенките.

— Донобад — каза той и този път тя позна, че ѝ казва „благодаря“.

Усмихна му се:

— Няма защо.

Вратата зад тезгяха се отвори и Тарик бързо се дръпна назад, пъхна ръце в джобовете и заби поглед в пода.

Появи се госпожа Мухтар. Приличаше досущ на боливудска звезда^[1], пък макар и такава, която се е снимала повече в реклами за храни.

— А, Тарик — каза тя със звънлив глас, — виждам, че си си намерил приятелка. Може ли да науча името ти?

Отправи въпроса си към Лора, сякаш не очакваше синът ѝ да отговори.

— Аз съм Лора Марлин — каза Лора, надявайки се да не е навлякла неприятности на Тарик с това, че го отвлича от работата му. — Отбих се да си купя шоколад.

Смехът на госпожа Мухтар звучеше като сребърни звънчета на вятъра.

— Марлин ли? Това не е ли онази голяма синя риба с муцуна като копие, която слагат препарирана по стените на хотелите?

Лора се зачуди по какви ли хотели ходи госпожа Мухтар, но се усмихна и каза „да“. Никога не беше виждала жена на бакалин, която по-малко да прилича на такава, и отново я порази разликата между Тарик и родителите му. Мина ѝ през ума, че може да е осиновен.

Госпожа Мухтар се усмихна и разкри ослепително бели зъби.

— Ти трябва да си момичето, което е оказало първа помощ на сина ми, когато се е наранил? Тарик ни разказа всичко за теб. Двамата със съпруга ми сме ти много задължени. Тарик има прекрасни ръце и е изключително важно да са здрави. Нали така, Тарик?

Тя го прегърна през раменете и Лора видя как по слабото му тяло пробягва тръпка.

— Е, младежи, ако искате да се поразходите по плажа, с удоволствие ще наглеждам магазина, докато се върне съпругът ми.

Тарик сякаш се стресна. Настоячиво заговори на госпожа Мухтар на някакъв език, вероятно беше хинди — официалния език на Индия. Госпожа Мухтар сведе глава като спортист, на когото окачат медал на врата.

— О, настоявам! Чистият въздух ще ти се отрази добре. — Връчи му едно прекалено голямо палто. — Ето, вземи назаем това.

Лора и Тарик се отправиха колебливо към вратата, а госпожа Мухтар подвикна след тях със звънливия си глас:

— Чакай, Лора! Забрави за шоколада. Избери си, който ти харесва. Подарък, за това, че си толкова мила със сина ми.

* * *

В „Горски поляни“ нямаше момчета, а многобройните училища, които Лора беше посещавала, не я бяха подготвили за разговори с болезнено стеснително момче, което не говори английски. За да прикрие притеснението си, тя не преставаше да бърби. Запътиха се към Острова — всъщност това не беше истински остров, а зелен скалист полуостров в най-северния край на Сейнт Айвс.

Лора поведе Тарик по заобиколен път, за да имат оправдание да минат по плажа Портгуидън — миниатюрно заливче с кремав пясък и вълни, които се разливаха по брега и искряха на късното следобедно слънце. Момчето неохотно я последва надолу по стъпалата. Когато

стъпиха на плажа, той застана сковано, с ръце в джобовете и с толкова неловък вид, че Лора се зачуди защо изобщо е дошъл. Навярно госпожа Мухтар не му беше дала много избор.

— Май не прекарваш много време на плажа, а? — отбеляза Лора, като си събу обувките и тръгна боса по мокрия пясък. — Хайде да видим дали ще се престрашиш да пробваш водата с мен! Ледена е, ама е забавно.

Той не помръдна, вперил поглед в краката си. Имаше много окаян вид.

Водата беше толкова студена, че на Лора дъхът ѝ секна. Лора заподскача по плажа и замърда енергично с пръсти, за да се стопли. Идеше ѝ да се откаже от разходката до Острова и да забрави за всякакво приятелство с това мълчаливо момче, което явно би предпочело да яде червеи с брюкселско зеле, вместо да прекара един час с нея. Но си напомни, че Тарик е крайно стеснителен и е свикнал да работи, а не да общува с момичета. Ако не знае как да се забавлява, то е, защото никога не е имал възможност да го прави.

Изведнъж, без да знае защо, Лора изхлузи ръкавиците си, гребна с шепи от ледената вода и пръсна Тарик. Шокът, изписан по лицето му, едва не я разсмя. Лора моментално съжали за стореното. Тъкмо започна да се извинява със заекване, когато Тарик направи нещо неочаквано. Събу обувките си, изтича до водата, гребна и на свой ред оплиска Лора. Тя ахна от ледените пръски, а после избухна в смях. Втурна се към разбиващите се вълни и зарита вода към Тарик. Той отскочи с широка усмивка и отново я оплиска. После се затича по плажа. Двамата се гониха и плискаха по плажа, докато не се свлякоха изнемощели и мокри на пясъка. Така се смееха, че ги заболяха коремите.

Преди сенките да се върнат по лицето на Тарик, Лора го подкани: — Хайде да тръгваме към Острова.

Изкачиха се по хълма до параклиса „Св. Никола“, седнаха на стария каменен зид и се загледаха в океана. Вятърът режеше като бръснач и Лора, която беше добре облечена с поло и дебело палто, даде на Тарик шала и ръкавиците си. Вълните ревяха и се разбиваха далеч под тях. Лора му показва къщата си, малка точица в далечината, и пътя, по който ходи на училище. Обясни на Тарик как е дошла да живее при вуйчо си, каза му и за майка си и баща си, които не познаваше. Той не

каза и дума, но от изразително му лице личеше, че е погълнат от разказа ѝ.

Лора беше тази, която се сепна изведнъж:

— Не трябваше ли вече да си в магазина?

Той скочи притеснено от зида, връчи ѝ шала и ръкавиците и направи учтив поклон.

— Донобад! — промълви искрено, а след това се втурна към „Северна звезда“.

Когато се прибра у дома, Лора си записа думата, която ѝ каза Тарик, за да не я забрави. Не знаеше как се пише и я записа, както я чу: „Донобад — благодаря“. Реши, че трябва да намери разговорник на хинди или да провери в интернет. Ако той не може да говори нейния език, тя ще се научи да говори неговия.

[1] Боливуд — популярното име на мощна индийска киноиндустрия с център град Мумбай, Индия. Името е създадено по аналогия с Холивуд. Боливуд е един от най-големите производители на филми в света. — Б.пр. ↑

7.

— Всички ли в агенцията по риболова работят денонощно като теб? — попита Лора вуйчо си. — Искам да кажа, приятно ли е, или е трудно да броиш риби?

Беше девет вечерта и Калвин Редфърн току-що се бе прибрал от работа. Беше пропуснал вечерята, но отрязва две големи парчета шоколадова торта, а сега вареше кафе за себе си и мляко за Лора. Лоти гризеше един кокал пред готварската печка.

— Приятно ли? — Вуйчо ѝ я погледна с онзи благ, проникателен поглед, с който я гледаше в редките моменти, когато цялото му внимание беше насочено към нея. — Е, не е най-примамливата работа на света, но ми доставя удоволствие. Печеля, колкото да преживяваме. Единственият проблем е, че работата ми е да следя рибарите да не ловят повече от позволеното количество треска, пикша или други защитени видове, затова трябва да съм там заедно с тях. Както вече си се уверила, работното ми време не е от най-нормалните. Защо питаш?

Лора отвори раницата си и извади папката с проекта за домашното. Засега само беше написала темата на корицата.

— „Професията, за която мечтая“ — засмя се чичо ѝ. — Я стига, Лора, да не искаш да ми кажеш, че мечтаеш да броиш риби?

Лора се изчерви.

— Не, но съучениците ми няма да ме разберат, ако им кажа каква искам да стана.

Вуйчо ѝ хвърли поглед през рамо, докато сваляше тенджерката от печката.

— Тайна ли е? Да не би да искаш да отидеш в Холивуд или пък да станеш неврохирург?

— Ами, не... — Лора се почувства неловко. — Не е тайна, мога да ти кажа, ако искаш.

Калвин сипа мляко в чашата и ѝ я подаде.

— Много бих искал. — Той се пресегна към каната за кафе, за да си сипе.

Лора, която досега не беше споделяла мечтата си с никого, изстреля:

— Искам да стана велик детектив като Мат Уокър!

Чашата на вуйчо ѝ се разби на пода. Навсякъде се разплиска кафе. Лоти рипна с лай, а столът на Лора се прекатури, когато тя подскочи, за да избегне врелите пръски. Лицето на Калвин Редфърн се беше превърнало в бяла маска. На едното коляно на панталона му имаше тъмно петно, но той сякаш не го забелязваше. Каза ѝ:

— Това е най-лошата идея, която някога съм чувал!

Жегната, Лора се тросна:

— Това е моята мечта и никой няма да ме спре!

Тя се дръпна обидено настрани и пъхна ръце в джобовете си, за да не види вуйчо ѝ как треперят.

Той протегна ръка и разроши косата ѝ.

— Лора — каза меко вуйчо ѝ, — Мат Уокър е измислен. И аз като теб много обичам да чета за приключенията му, но наистина ли искаш да живееш като него? Наистина ли искаш да имаш вземане-даване с възможно най-лошите хора на този свят? Искаш ли всеки ден да се бориш с измамници, крадци, гангстери и серийни убийци? Защото такава е действителността.

Лора много пъти си беше задавала същия въпрос и вече знаеше отговора.

— Не, не искам. Но не искам и престъпниците да вилнеят безнаказано. Искам да ги спра. Искам да помагам на невинните хора, които не заслужават да страдат от такива като тях. Искам да направя света по-добър.

Гласът ѝ заглъхна. Никога на никого не беше казвала тези неща и сега се сконфузи, когато ги изрече на глас. Вуйчо ѝ се засмя със странен, горчив смях.

— Каквото и да ти говорят хората, тези неща... тези неща... О, няма значение!

— Кое няма значение? — настоя Лора, но без повече обяснения той се наведе и започна да събира счупените парченца и внимателно да бърше плочките и кухненските шкафове, където плисна кафето. Когато приключи, той се приближи до Лора и се загледа тъжно в нея.

— Извинявай, ако реакцията ми те е стреснала, Лора. Просто засегна болно място. Познаваме се съвсем отскоро, но вече си ми

много скъпа. Бъди сигурна, че където и да отидеш и каквото и да решиш да правиш, имаш безрезервната ми подкрепа. Ще направя всичко по силите си да ти помогна да осъществиш мечтите си и да бъдеш щастлива...

Лора се преструваше, че разглежда с огромен интерес дъното на чашата си. Вуйчо ѝ я познаваше от няма и месец, но тя не преставаше да се удивлява на вярата, която имаше в нея. Като се има предвид колко рядко се виждаха, а и това, че нямаше свои деца, беше изумително колко добре я разбира.

Понечи да му благодари, но се оказа, че той не е свършил.

— С едно-единствено изключение: не мога и няма да ти помогна да станеш детектив. Един ден ще ти обясня причините, но няма да е днес. Моля те, не ме съди прекалено строго, докато не ги научиш.

Той се усмихна, но очите му останаха тъжни.

— Сега, ако не си ми прекалено сърдита или не си твърде уморена, можем да си изядем тортата, да си направим нови напитки и да измислим подходяща професия, с която да впечатлиш съучениците си.

* * *

Когато Лора се качи в стаята си, настроението ѝ се беше пооправило, но въпреки това продължаваше да се чувства засегната от реакцията на вуйчо си спрямо професията на мечтите ѝ. А на всичко отгоре я мъчеха и подозрения. Какви ли причини може да има за подобна реакция, освен ако в миналото сам не е имал проблеми с детективи? Може би е нарушил закона и не му е чиста съвестта? Толкова много неща не знаеше за него!

Лора облече пижамата си, мушна се в леглото и прегърна грейката за утеха. Не искаше да повярва, че в месеците или годините, преди да дойде в Корнуол, вуйчо ѝ може да е извършил нещо ужасно. И все пак беше ясно, че нещо се е случило. Явно нещо страшно го е принудило да дойде в Сейнт Айвс. Толкова неща не се връзваха. Например, той като че ли няма никакви приятели. За няколкото седмици, откакто живееше при него, никой не ги беше посетил, а

телефонът звънна едва три пъти. Двата пъти им предложиха двойно остъкляване на прозорците, а третият беше грешка.

И не само това. В къщата не се забелязваше ни най-малка следа от предишния му живот. Нито една снимка, нито един диск. Нямаше дори една мебел, бродирана възглавничка или магнит за хладилник, който да подсказва за каквото и да е минало, добро или лошо. Сякаш вуйчо ѝ се беше появил в Сейнт Айвс от космоса, отбивайки се на някоя планета, населена с извънземни, за да наеме на работа госпожа Уеб.

Лора се умори да мисли и посегна към „Гайната на хълма Черния жребец“, един от романите за Мат Уокър, които намери на долния етаж. Разгърна го и се стъписа, когато видя посвещението.

На скъпия ми Калвин,
Не унивай — все още си най-добрият!
С много обич, завинаги твоя,
Дж.

Прочете посвещението няколко пъти. Най-добрият какво? Коя беше тази Дж.? И къде беше сега?

Външната врата простена на пантите си. Лора погледна часовника. Минаваше полунощ. Възможно ли е вуйчо ѝ сега да отива на работа? Надникна през пролуката между щората и рамката на прозореца. Беше безлунна нощ, но уличните лампи хвърляха мъждива жълтеникава светлина и тя успя да различи Калвин Редфърн, който крачеше покрай гробището по посока на плажа Портмиър. Хрътката подтичваше до него. Когато вуйчо ѝ стигна главния път, Лора очакваше той да тръгне надясно към пристанището, където пристигаха рибарските лодки. Но вместо това той включи един фенер и пое наляво по крайбрежната пътека към Заливчето на мъртвеца — същата тази пътека, на която ѝ забрани да стъпва, защото било опасно!

Лора пусна щората и се отпусна на възглавницата. Колкото и да харесваше вуйчо си, ясно беше, че не му е чиста работата. Беше длъжна — заради самата себе си, а може би и заради тази Дж. — да поразследва малко.

8.

— Ако всичко това свърши зле, да не кажеш, че не съм те предупредила! — възкликна госпожа Крабтрий, изскачайки иззад един храст, когато Лора се връщаше от училище в четвъртък.

Лора примигна. Съседката им беше с розови гумени градинарски ръкавици, морав шал и палто, имитация на кожа на оранжеви и черни райета. Приличаше на някаква странна, огромна земна пчела. Лора остави раницата си върху оградата на госпожа Крабтрий и прикри прозявката си с ръка. Снощи заспа чак към един, а и уроците на господин Гилбърт бяха доста скучни.

— Какво ще свърши зле?

— Какво ли? Ами на господин Мухтар няма да му хареса, че момчето му се мотае по хълмовете и плажовете с теб, вместо да си гледа магазина. А господин Мухтар обича да излиза следобед, така да знаеш. Че кога иначе ще си върти търговийката с луксозните гоблени? Нали му носят много повече пари от консервите с боб! Хич няма да му хареса, ако му объркаш сметките само защото ти е притрябвало другарче за игра!

— Откъде знаете всичко това? — изуми се Лора. — Да не сте пратили чайките да ме шпионират? За ваше сведение, госпожа Мухтар сама предложи Тарик да излезе с мен на разходка. Направо го изтика през вратата.

Госпожа Крабтрий измъкна градинарска ножица от джоба на палтото си и яростно започна да подкастрия растенията.

— Да, ама госпожа Мухтар! Ти от мъжа й трябва да се пазиш!

Лора седна на каменния зид с гръб към улицата и гробището и загледа как изпод чевръстите пръсти на госпожа Крабтрий хвърчат клонки и увехнали цветове. Над главите им кръжаха и крещяха чайки.

По принцип Лора не понасяше клюкари, но точно сега съседката беше единственият човек, който имаше желание и можеше да отговаря на въпросите ѝ.

— Хората в градчето харесват ли семейство Мухтар?

Госпожа Крабтрий се изправи, намръщи се и заразтрива кръста си с една ръка.

— Семейство Мухтар ли? Че те са стълб на обществото в Сейнт Айвс. Дойдоха тук преди две години и се захванаха с бакалията „Северна звезда“ — той един такъв изтупан, тя пък като кинозвезда, направо да си помислиш, че кралски особи са се заселили в градчето. Веднага ги приеха с отворени обятия, защото от самото начало господин Мухтар се показва като образцов гражданин, та и досега — винаги пръв ще се бръкне, когато има някаква благотворителна акция. Освен това „Северна звезда“ е един от най-евтините и най-добре заредени магазини в града. Такива пресни плодове и зеленчуци!

— Тарик единствено дете ли им е? — прекъсна я Лора, преди госпожа Крабтрий да се отплесне по достойнствата на Мухтаровите зеленчуци.

— Е, точно там е работата — отвърна съседката, като пак се залови за работа. — Не е.

Лора се вторачи в нея.

— Какво не е?

— Не е тяхно дете.

— Значи е осиновен?

— О, не знам чак такива подробности. Знам само, че е син на починалата ѝ сестра. Пристигна чак от Индия, трябва да беше преди пет месеца, още по-кльоцав, отколкото е сега, и не говореше и думичка английски. Затова госпожа Мухтар трябва да си жертва от часовете при маникюристката да му преподава у дома. Но от първия ден Тарик показва безупречно възпитание. Такова добро момче!

На Лора направо ѝ се зави свят. Майката на Тарик е умряла и той е сам на този свят. Довели са го на чуждо място, да живее с чужди хора. Ето защо изглеждаше така объркан и тъжен. Ето защо толкова я влечеше към него. Те имаха еднаква съдба!

— Едно нещо не разбирам — изрече на глас тя. — Ако семейство Мухтар са толкова на почит в Сейнт Айвс, защо ми казахте, че трябва да се пазя от господин Мухтар? Нямате ли му доверие?

Госпожа Крабтрий метна ножиците в една кофа и свали розовите си ръкавици.

— В интерес на истината, не съм почитателка нито на господин, нито на госпожа Мухтар, нищо че продават най-добрите продукти в

града. Ами това клето тъжно момче? Мен ако питаш, има нещо нередно. То е живо свидетелство, че нещо става зад ония затворени врати.

* * *

Госпожа Крабтрий само потвърди подозренията на Лора за господин Мухтар, но момичето реши, че е най-разумно да не го провокира ненужно. До края на третата си седмица в Сейнт Айвс тя не припари в „Северна звезда“, защото всеки път, когато се доближеше, господин Мухтар беше там. От скривалището си на терасата на отсрещната сграда Лора виждаше силуета на масивното му тяло през витрината на магазина. Тънката фигура на Тарик се появяваше рядко.

Веднъж, без да иска, Лора подплаши две чайки и крясъците им привлякоха вниманието на господин Мухтар. Той притисна лице към витрината и се взря в нейната посока. Лора беше добре скрита, но сърцето ѝ подскочи. Сякаш той можеше да я види през бетона. На шега беше попитала госпожа Крабтрий дали чайките не са нейни шпиони, но сега идеята не ѝ се струваше толкова фантастична. Невероятно колко много знае съседката им.

Но, каза си Лора, госпожа Крабтрий не знае всичко. Например не знае нищо за „Дж.“, макар и да наостри уши, когато Лора я попита дали е чувала за някого с този инициал, който да е живял или идвал на гости в къщата, когато Калвин Редфърн вече е живеел там.

— Някаква тайнствена личност ли е? О-о-о, обожавам интригите! — възкликна тя.

Неочаквано се появи сестрата на госпожа Крабтрий и това спаси Лора от необходимостта да отговори. Тя смяташе да се вслуша в съвета на съседката и да се пази от господин Мухтар, но нямаше намерение да стои далеч от Тарик. Не и сега, когато знаеше, че той е сам на този свят, като се изключат господин и госпожа Мухтар. Не и сега, когато повече от всякога беше убедена, че той има нужда от приятел.

Но разходката до Острова и плискането в прибоя на плажа Портмиър не се повтори. Зимата в Сейнт Айвс започна да отстъпва, но госпожа Мухтар така и не повтори предложението си да наглежда магазина, за да могат Тарик и Лора да се порадват на слънцето. През

повечето време Лора просто се навърташе в хладния полумрак на „Северна звезда“, докато Тарик обслужваше клиенти или подреждаше лавиците.

Ако в магазина имаше хора, тя си седеше кротичко отстрани, докато те си отидат. Но туристите още не бяха пристигнали със своите сърфове и сюрии деца, които хленчат за банички с месо и сладолед, така че в магазина не влизаха много клиенти. Тези следобеди Лора обичаше най-много. Разказваше на Тарик истории за „Горски поляни“ или се оплакваше от Кевин Рътледж. А когато му четеше на глас от книгите си за Мат Уокър, Тарик съвсем се захласваше.

Понякога тя се чудеше дали момчето изобщо разбира нещо. Струваше ѝ се странно, че като че ли разбира английски, а не може да каже и дума освен името ѝ и „здравей“. Не че това я притесняваше. Най-важното за нея беше, че докато му чете или му разправя как е минал денят ѝ, напрежението сякаш изчезваше от слабите му рамене. Нещо повече, това се отнасяше и до нея самата. Приятелството им може и да беше странно, но я караше да се усмихва. Чувстваше някаква връзка с Тарик. За първи път в живота си имаше най-добър приятел.

Често имаше чувството, че той едва се удържа да не ѝ заговори. Отваряше уста и сякаш беше на път да промълви нещо, но винаги я затваряше отново. Кепенците на кехлибарените му очи хлопваха. Продължаваше да стои пред нея, но тя долавяше, че вътрешно се е оттеглил, като морско животинче, което се е скрило в черупката си.

Ако не бяха господин и госпожа Мухтар, които непрекъснато бдяха над Тарик като кучета пазачи, усетили опасност, и така ограничаваха посещенията на Лора до два пъти седмично, животът щеше да е почти съвършен.

Един следобед Лора помагаше на Тарик да разопакова някакви кашони със зеленчуци и си мислеше колко изтощен изглежда, сякаш не е спал дни наред. Изведнъж ръкавът му се дръпна нагоре и тя видя на ръката му синини като от ударено.

— Какво се е случило, Тарик? — възкликна тя. — Откъде е това? Да не те е ударил някой?

Тя на мига си помисли за господин Мухтар. Щом може да удари Тарик, задето е разтървал кучетата, на какво ли още е способен?

Тарик скочи на крака и трескаво започна да клати глава. Посочи към стълбището в задната част на магазина, водещо към жилището на Мухтарови — където Лора никога не беше канена — и заимитира с жестове падане по стълбите.

Лора не му повярва, но нямаше как да го нарече лъжец. Чудеше се какво да каже или да направи, когато се появи госпожа Мухтар, в облак от парфюм. Съдейки по броя на пакетите, които носи, явно доста беше обикаляла по магазините. Златните ѝ гривни издрънчаха, когато посочи зеленчуците на пода на магазина и каза:

— Тарик, момчето ми, днес не си в почивка. Баща ти ще се върне всеки момент. Предлагам да се сбогуваш с приятелката си и да оправяш тази бъркотия, преди да се е появил.

Тя стрелна към Лора една от бляскавите си усмивки, които не стигаха до очите ѝ.

— Колко се радвам да те видя отново, Лора — изгука тя. — Надявам се, че скоро пак ще можеш да ни посетиш. Много поздрави на госпожа Уеб. И се пази по пътя към дома.

9.

Цялата вечер, а и на следващия ден тази случка не даваше мира на Лора. Тя беше убедена, че синините по ръката на Тарик са от господин Мухтар. Сигурно го е бил, задето не напредва достатъчно бързо с английския. „Инат и мързел“, ето какво беше казал той за сина си.

Синът, който всъщност не му беше син.

Изкушаваше се да разкаже всичко на вуйчо си, но какъв беше смисълът, като няма доказателства? Освен това, ако греши, ако Тарик наистина е паднал по стълбите, както се прекатури от металната стълба, а тя обвини баща му, че го бие, последиците щяха да са катастрофални. Пък и Калвин Редфърн почти не познаваше семейство Мухтар. Когато му спомена, че се е сприятелила с момчето на собствениците на „Северна звезда“, той я погледна неразбиращо, докато не му обясни, че става дума за бакалията на ъгъла на улица „Западна“. Тогава той ѝ разроши косата и каза: „Гордея се с теб, бързо свикваш тук“, а Лора почувства как по цялото ѝ тяло се разлива топлина. Никой досега не ѝ беше казвал, че се гордее с нея.

Но сега тази топлина я нямаше. Вместо нея Лора усещаше леко гадене всеки път, когато се сети за синините на Тарик. Дали госпожа Мухтар ги е видяла? „Пази се по пътя към дома“, каза ѝ тя, и то така, че прозвуча като заплаха. „Много поздрави на госпожа Уеб.“ Лора нямаше никакво намерение да изпълни тази заръка.

Не разбираше какво общо може да има една изискана красавица като госпожа Мухтар с начумерената Уеб. Най-вероятно бакалинът и жена му просто имаха навик да ръсят комплименти за всеки клиент, който харчи повечко в магазина им.

В петък сутринта, насред часа по математика, Лора взе решение. Ако осиновителите на Тарик го тормозят, тя ще се обади на полицията или на социалните служби, или пък на горещата линия за малтретирани деца. Но първо ще отиде в „Северна звезда“ и ще се опита да изкопчи истината от Тарик. Предишната вечер се разрови в

книгите за Мат Уокър да намери нещо за техниките за разпитване на хора, които не искат да говорят — най-вече защото се боят от последиците. Номерът беше да се държиш приятелски, небрежно и леко отвейно и да започнеш с въпроси, на които човекът няма проблем да отговори, например „Какъв цвят е котката ви?“ и после, когато се отпусне, да преминеш към истинския разпит.

За жалост, на Мат Уокър никога не му се беше налагало да разпитва единайсетгодишно момче, което не говори английски. А и дори да му се беше наложило, щеше да ползва преводач. Лора трябваше да се справи сама.

Същия следобед, след като видя господин Мухтар да потегля по улица „Рибарска“, този път без пакет, Лора влезе в магазина. За нейна изненада, зад тезгяха нямаше никого. Постоя за миг, докато очите ѝ свикнат с полумрака, вдишвайки вече познатите аромати на подправки, цитрусови плодове, зеленчуци и хляб. Долавяше се и одеколонът на господин Мухтар.

— Тарик, тук ли си?

Чу се леко изпукване и иззад тезгяха се изправи господин Мухтар. Лора с ужас осъзна, че я е причаквал. Явно се е спуснал по улица „Рибарска“, заобиколил е и се е върнал през задния вход на магазина с намерението да ѝ устрои капан.

— За съжаление сина ми го няма — осведоми я той любезно. — За какво ти е?

— Аз... ами... Исках да говоря с него — заекна Лора.

Господин Мухтар сложи пухкавите си длани на тезгяха и си придаде печално изражение.

— Боя се, Лора, че имам съобщение за теб от сина си. Той не иска да говори с теб. Нито днес, нито в бъдеще.

Лора беше като ударена от гръм.

— Не ви вярвам! Къде е Тарик? Какво сте направили с него? Искам да говоря с него!

Господин Мухтар отвърна с престорена въздишка:

— Де да лъжех, драга моя! Но за мое огромно съжаление Тарик е категоричен. Не иска да те вижда вече.

— Защо? — попита Лора.

— Защо ли? — Господин Мухтар се плесна по челото. — Ами защото те намира за досадна. Много досадна. Казва, че ден след ден

трябва да те слуша как дърдориш за миналото си, за училището си и вече му е дошло до гуша. Опитал се да се държи възпитано — синът ми е много възпитано момче — но всичко си има граници.

Лора имаше чувството, че някаква грамадна помпа изсмука цялата ѝ кръв. Не знаеше как изобщо успя да се задържи на крака и да продължи да слуша. Всяка дума я прорязваше като бръснарско ножче.

— Не ви вярвам! — повтори тя, като полагаше невероятни усилия да овладее треперенето на гласа си. — Не ви харесва това, че той си има приятел и че се забавлява. Искате всеки следобед да ви робува в глупавия магазин. Безплатна работна ръка, ето как го използвате! — добави тя, спомняйки си думите на госпожа Крабтрий.

Господин Мухтар сви юмруци върху тезгяха. Вените на врата му изпъкнаха. Ако точно в този момент не беше влязъл клиент да си купи лотариен билет, Лора беше сигурна, че щеше да я удуши, без да му мигне окото.

Когато клиентът си тръгна, хвърляйки им озадачен поглед, бакалинът вече се беше овладял.

— Много упорито момиче си ти, Лора Марлин, а и името ти е интересно — каза той с мазен глас. — Знаеш ли, че като млад ходех на лов за марлини край бреговете на Мадагаскар? Много от тези големи риби се бореха за живота си, но накрая винаги ги убивахме.

Той излая някаква заповед към стълбите и от горния етаж се чуха стъпки. След малко Тарик слезе в магазина. Лора преглътна. Приятелят ѝ беше преобразен. Нямаше и следа от избелелите стари дрехи. Сега носеше изискан стоманеносив костюм с права яка и без ревери, а под него — снежнобяла риза. Косата му беше безупречно подстригана, а на едната си ръка имаше екзотичен сребърен пръстен. Момчето изгледа Лора с хладен, самоуверен поглед.

— Тарик, сине мой, направих всичко възможно, но Лора не разбира от дума — обърна се към него господин Мухтар. — Тъкмо ѝ казвах, че си отегчен до смърт от нейните истории и не желаеш да я виждаш вече. Така ли е?

Тарик се втренчи в Лора, сякаш тя беше някаква непозната и каза нещо на господин Мухтар на хинди. Двамата се изсмяха. Бакалинът прегърна осиновения си син.

— Сигурен ли си?

Тарик завъртя очи.

— Е, момчетата са си момчета — каза снизходително господин Мухтар. — Сбогом, драга госпожице Марлин! Много съжалявам, че напразно бихте път дотук. Моля, предайте сърдечните ми благопожелания на госпожа Уеб.

* * *

Лора излезе от магазина с високо вдигната глава, но още щом зави зад ъгъла, сълзите рукнаха от очите ѝ. Цялата трепереше. Тръгна по обиколния път към къщи, защото не искаше госпожа Уеб да види сълзите ѝ. Ако се помотае достатъчно, икономката щеше да си е тръгнала, докато се прибере. Спря да си купи фъдж^[1] с кокос. Имаше спешна нужда от нещо сладко. Боеше се, че иначе няма да успее да се изкачи по стръмния хълм към къщи.

Продавачката в сладкарничката настоя да ѝ даде шест парченца без пари.

— Като те гледам, миличка, имаш нужда от това — каза тя и ѝ подаде хартиена кърпичка. — Каквото и да се е случило, не се е свършил светът, ще ти мине. Едва ли ще ми повярваш, ама скоро пак ще се усмихнеш.

Права беше. Лора не ѝ повярва.

На улицата хората я гледаха загрижено, а един-двама дори я попитаха какво ѝ е. Тя ги отмина, без да отговори. Вървеше като сляпа покрай магазинчетата с шафранови кифлички и корнуолски банички, покрай шарената екипировка за сърфисти и галериите с изложени пейзажи на морето и града. Беше глуха за глъчката и суетнята.

Обхвана я някакво вцепенено примирение. Момчето, към което така се беше привързала през последния месец, я смяташе за досадница. През всичките тези следобеди, когато му чете и бърби, изпълнена с радост, че си има приятел, той бе изгарял от нетърпение тя да си тръгне и да го остави на мира. Но не от това я болеше най-много. Най-лошото беше, че не ѝ го каза сам, а изпрати господин Мухтар.

Беше толкова невероятно, сякаш нейният мълчалив приятел, вълшебното момче в избелели дрехи, което с едно докосване бе

усмирило освирепелите кучета, е било заменено с негов зъл близък. Близък в модни дрехи.

Лора се чувстваше изгубена, излъгана, най-голямата глупачка на света.

Пред нея улицата се разклоняваше и тя тръгна надясно, нагоре по хълма към музея на Барбара Хепуърт. Тъкмо подмина един магазин за дрехи, когато изведнъж изпита странното чувство, че някой я наблюдава, и то не защото изглежда разстроена. Обърна се бързо. Започваше да вали и страничната уличка беше пуста, затова Лора реши, че си въобразява. Но тогава с ъгълчето на окото си зърна леко движение.

Във входа на магазина за дрехи имаше вълк. Поне така й се стори в първия миг — вълк, който я наблюдава. Бледосините му очи с цвета на Ледовития океан я гледаха напрегнато, сякаш я хипнотизираха. Тъмносините зеници бяха обрамчени в черно. На стъклената врата зад него имаше залепена обява, на която пишеше:

СПЕШНО СЕ ТЪРСИ ДОМ ЗА ДВЕГОДИШНО СИБИРСКО ХЪСКИ

Но то изобщо не изглеждаше умърлушено от затрудненото си положение — напротив, оглеждаше улицата с горди очи. Лора не можеше да реши дали изглежда царствено, диво или и двете едновременно. Въпреки мъката си тя усети непреодолимо желание да отиде при него. Хъското проследи приближаването й със съсредоточен поглед. Лора плахо протегна ръка да го погали.

— Не се бой, погали го. Не хапе — подвикна продавачката, която в момента обслужваше клиент. — Казва се Скай.

Ръката на Лора потъна в меката козина. Хъското беше сиво като вълк, но потъмняваше до черно на главата, раменете и гърба, а около очите, носа и по корема беше бяло. Устата му беше извита нагоре в крайчетата, сякаш се усмихва. Кучето се изправи. Едва сега Лора видя, че му липсва десния преден крак. Лора се запита дали това е причината собственичката му да иска да се отърве от Скай — това, че вече не е съвършен.

— За мен си съвършен! — каза му тя. — С куче като теб няма да имам нужда от приятел човек. С куче като теб мога да правя всичко!

Пухкавата му опашка затупа по прага.

Лора все още изпитваше болка и тъга, докато се изкачваше по хълма към къщи, но някак си беше поела сила от хъското. То също беше отхвърлено, но дори и да го разбираше, не го показваше.

Госпожа Крабтрий, застанала на входната си врата, се втренчи в нея, докато минаваше. Отвори уста и заразмаха ръце.

— Не казвайте нито дума — с леден глас я предупреди Лора. — Нито дума!

[1] Фъдж — сладкиш, подобен на бонбони лакта, който се прави от мляко, масло и захар и се добавят различни вкусове, например кокос, шоколад, орехи и т.н. — Б.пр. ↑

10.

Никога в живота си Лора не беше изпадала в депресия. Някои момичета в „Горски поляни“ много плачеха за родителите си, които бяха починали или ги бяха дали за осиновяване. Лора им съчувстваше, но не беше от тях. Знаеше, че и цяло море от сълзи няма да върне майка ѝ, умряла при раждането ѝ, нито пък ще ѝ помогне да открие привлекателния американски войник, който може и да ѝ беше баща, но може и да не беше, и изобщо си нямаше представа за съществуването ѝ и вероятно отдавна си имаше свое семейство.

Нещастните момичета често питаха Лора какво я крепи. Тя винаги им отговаряше: четенето. Правилно или не, книгите научиха Лора да вярва, че почти всяка ситуация, колкото и да изглежда безнадеждна, може да има щастлив край, стига да се бориш и да не губиш вяра. Докато беше в „Горски поляни“ вярваше, че някъде я чака по-добър живот. Ако съм героиня в някой роман, казваше си Лора, някой ден изневиделица ще се появи човек, когото го е грижа за мен, ще ме намери в дома и ще ме прибере.

И ето че се появи Калвин Редфърн.

Но случилото се с Тарик беше голям удар за нея. Наистина ли умее да преценява хората, както си мислеше?

Събота сутринта Лора беше толкова потисната, че с усилие се измъкна от леглото. Каква полза да живееш край океана и да имаш почти пълна свобода, когато няма с кого да споделиш всичко това? Вуйчо ѝ беше мил човек, но беше потаен и тя рядко го виждаше. Госпожа Уеб имаше разстройство на личността, а пък госпожа Крабтрий беше... ами, госпожа Крабтрий. Като се изключат Кевин и противните му приятели, хлапетата в класа бяха доста свестни, но повечето си имаха приятели и не им трябваша повече. Освен това, ако наистина е толкова досадна, колкото смята Тарик, едва ли може да очаква да я приемат в някоя компания.

Всеки път, когато си спомнеше думите на господин Мухтар, сякаш нож се забиваше в сърцето ѝ. „Тарик те намира за много

досадна. Казва, че ден след ден трябва да те слуша как не спиращ да дърдориш за миналото си и за училището си и вече му е дошло до гуша. Опитал се е да се държи възпитано — синът ми е много възпитано момче — но всичко си има граници.“

Чувстваше се унижена и тъжна, че си е въобразила несъществуващо приятелство. Беше вярвала, че означава толкова много за Тарик, колкото и той за нея. Помръкналото му лице направо светваше, когато тя влизаше в магазина. Ако самият Тарик не беше потвърдил думите на господин Мухтар, тя никога нямаше да му повярва. Но той ги потвърди. Стоеше там с лъскавите си нови дрехи и я гледаше сякаш е крадла, която са хванали, докато се опитва да отмъкне нещо от магазина.

Лора се сети за царственото хъски с невероятните сини очи. Ако си има куче като Скай, всичко това щеше да е без значение. Ако си има куче като Скай, то щеше да ѝ е приятел. Животните са верни приятели. Те никога не смятат хората за досадни, или поне не го казват.

Лора наплиска зачервените си очи със студена вода и навлече блузата и маратонките. Ако има късмет, вуйчо ѝ ще е отишъл на работа, както обикновено в събота и неделя.

За петте седмици, които Лора прекара в Сейнт Айвс, никога не го бе видяла да си взима почивен ден. Нямаше го през по-голямата част от дните, а и през много вечери. Понякога тя се чувстваше самотна и ѝ се искаше той да стои повече у дома, но днес беше различно. Днес изпитваше желание да се завре под юргана и да яде кокосов фъдж.

Беше по средата на стълбите, когато Калвин Редфърн се показа от кухнята. Държеше в ръка кайшката на хрътката, а Лоти скимтеше развълнувано. Той вдигна очи и видя Лора. За част от секундата се поколеба, когато забеляза подпухналото ѝ от сълзи лице, после каза, сякаш го беше планирал от самото начало:

— Лора, чудесно, че вече си станала. Колкото и невероятно да звучи, имам почивен ден. Мислех да прекараме известно време заедно.

* * *

Двамата поеха по забранената крайбрежна пътека.

— Забранена е само ако аз не съм с теб — каза Калвин Редфърн — и сега ще видиш защо.

Беше средата на март и по склона между плажа Портмиър и скалите се люшкаха нарциси. Лора изобщо не искаше да ходи на разходка и се опита да се измъкне, че имала много домашни, но вуйчо ѝ беше непреклонен.

— Похвално е, че си толкова прилежна в училище — отбеляза сухо той, — но това прави разходката още по-наложителна. Морският въздух ще те ободри и ще си по-концентрирана. Като се върнем, аз лично ще ти помогна с домашните.

Лора не можа да измисли друго оправдание, затова се повлече с нещастен вид след вуйчо си, който крачеше по крайбрежната пътека, виеща се като панделка сред пирена и преципа. Слънцето проблясваше измежду облаците, а соленият вятър гъделичкаше лицето ѝ. Отначало Лора само се мръщеше и заравяше нос в шала. Всичко я дразнеше — неочаквано доброто настроение на вуйчо ѝ, лаят на Лоти, която търчеше напред-назад, крясъците на чайките, които си търсеха храна.

Чудеше се как ли би реагирал Калвин Редфърн, ако го попита дали може да си вземе свое куче. Съмняваше се, че ще ѝ позволи. Щеше да ѝ каже, че Лоти им стига. Нямаше да разбере, че тя има нужда от свое куче, което да ѝ е приятел, и че Лоти е приятел само на него. Не, трябва да се примири. От тук нататък я чака самотен живот. Пак се сети за думите на Тарик и я заля нова вълна от униние.

Но се оказа невъзможно да остане дълго в лошо настроение. Само минути след като излязоха от Сейнт Айвс, сякаш прекосиха границата с някаква дива, сурова земя. Градът и къщите се стопиха в далечината и двамата останаха сами на скалите, а далеч под краката им океанът се блъскаше в черните крайбрежни канари и изхвърляше нагоре ветрила от пръски и пяна. Беше страховита гледка. По едно време Лора се спъна и усети как врящият океан я тегли към себе си. В този момент топлатя ръка на Калвин Редфърн я дръпне от ръба.

— Е, видя ли сега защо не ти давам да идваш тук сама?

Лора кимна. След това вече внимаваше къде стъпва. Беше като хипнотизирана от красотата, която се разкри пред очите ѝ. Тежестта в гърдите ѝ и прорязващата болка, която изпитваше при мисълта за Тарик, започнаха да се уталожват. Вместо това се замисли за

среднощните разходки на вуйчо си. Какво ли прави на тези усамотени скали посред нощ? Докъдето ѝ стигаше погледът, се простираха само пустошта и океанът.

Лора нехайно подхвърли:

— Май доста добре познаваш тази пътека. Често ли идваш тук?

Калвин Редфърн се наведе, вдигна от земята пръчка за Лоти и я метна с всички сили.

— Да, идвам понякога, но това не означава, че и ти можеш. Аз съм доста по-голям и по-силен от теб, а и добре познавам опасностите по пътеката.

— Ако е толкова опасно, защо идваш тук?

По лицето му мина странна сянка и той извърна поглед.

— Защото съм запленил от историята на това място. — Той я хвана за ръка и тя почувства стоманената сила на хватката му. — Ела да ти покажа нещо.

Отклониха се от пътеката и се доближиха до ръба на скалата, но не чак толкова, че да застанат на надвисналата ѝ част, която, предупреди вуйчо ѝ, може да поддаде всеки момент и да се срути в морето. Лора се взря във водата, която се пенеше далеч под краката им, сякаш се опитваше отново да я хипнотизира и да я повлече в бездната.

Калвин Редфърн стисна още по-здраво ръката ѝ.

— Това е Заливчето на мъртвеца. — Той посочи в основата на черната скала срещу тях. — Виждаш ли онези три скали, които приличат на зъби на акула? Вдясно от тях, под водата, има тунел. В стари времена, когато по тези места гъмжало от контрабандисти, те идвали с малка лодка на скалистия бряг, който се оголвал при отлив, разтоварвали златото или какъвто там бил товарът им и го пренасяли през тунела. Говори се, че е дълъг към осемстотин метра. Излиза край една стара мина. Там ги чакали хора на коне, за да поемат крадената плячка. Полицайте нямали никакъв шанс.

Лора коленичи на тревата. По-близо до земята се чувстваше по-сигурна. Но дори и сега вуйчо ѝ бдеше край нея, готов да я хване.

— Защо му казват Заливчето на мъртвеца?

— Защото ако приливът ги сварел в тунела, контрабандистите били загубени. В онези дни плавателните съдове нямали електронни уреди като сега. Само много опитен моряк можел да предскаже

прилива толкова точно, че да определи часа, в който тунелът ще е проходим за времето, което им било нужно да го преминат.

Лора се взря в облените в пяна скали и потръпна. Не можеше да си представи по-ужасна съдба от това да се удавиш в ледената вода в непрогледна подземна пещера.

— Сега тунелът използва ли се?

— Не, вече е непроходим. Не е бил прокопан от хора, а е естествена цепнатина между скалите, която, предполагам, контрабандистите са открили. Но оттогава са настъпили големи изменения в нивото на световния океан. В ония времена тунелът се показвал на повърхността при отлив няколко пъти месечно. Сега е почти винаги под водата. Доколкото знам, полицията е запечатала другия му край преди петдесет години.

Той ѝ подаде ръка.

— Хайде, цялата си настръхнала. Да отидем в кафенето на плажа Портмиър и да се стоплим с кафе и кифлички със сметана.

11.

След половин час Лора седеше на завет на огряната от слънце тераса на кафенето и животът ѝ изглеждаше далеч по-поносим. Пролетният вятър беше издухал и последните облаци и небето грееше пленително синьо. Вълните се протягаха лениво към жълтия пясък на плажа, където няколко души с черни трика играеха йога. Лора точно така си представяше средиземноморското крайбрежие.

Тъкмо захапваше една кифличка, обилно покрита с гъста сметана и яagodов конфитюр, когато вуйчо ѝ каза:

— Е, Лора, сега ще ми кажеш ли какво те мъчи, или трябва да гадая?

Тя едва не се задави. Отпи малко горещ шоколад и измънка:

— Няма значение... Не е важно...

Калвин Редфърн пусна бучка захар в кафето си.

— Има значение, ако приятелят ти те е наранил. Важно е, ако е казал или направил нещо, което те е разстроило.

Лора почувства как сълзите бодат очите ѝ.

— Как разбра за Тарик? — попита тя. — Да не би госпожа Крабтрий да ти е казала?

Вуйчо ѝ се засмя.

— Колкото и да ти е чудно, Лора, аз съм по-наблюдателен, отколкото си мислиш. И държа да отбележа, че нямам навик да обменям клюки с госпожа Крабтрий. Но ето ги фактите. Ти си в Сейнт Айвс отскоро и макар че се приспособи по-бързо, отколкото очаквах, още не познаваш много хора. Не е нужно човек да е гений, за да се сети, че един от тези хора те е натъжил. Прекалено си умна, за да приемеш навътре нещо, казано от госпожа Крабтрий или госпожа Уeb. Същото се отнася и до училището, както подозирам, а макар че сигурно не ти е приятно вуйчо ти да е такъв работохолик, нямаше да прекараш деня с мен, ако аз бях причината за сълзите ти. Така че остава приятелят ти от „Северна звезда“.

— Бивш приятел — обади се унило Лора.

И тогава всичко се изля от нея, цялата история. Такъв човек беше вуйчо й. Колкото и да беше потаен за собствения си живот, тя имаше чувството, че разбира всичко. Разбира хората. Никога нямаше да забрави колко чудесно се беше държал през онази нейна първа вечер, когато пристигна. Не започна да я разпитва, не настоя тя да се държи по определен начин, не й наложи правила — просто й даде най-ценните дарове за някого, прекарал единайсет години в дом за деца — свобода, доброта, доверие и вкусна торта.

— Ако това може да те утеши, уверявам те, че няма нищо лично — каза Калвин Редфърн и й подаде нова кифличка. — На тази възраст момчетата не обичат да ги виждат с момичета — страх ги е, че ще ги сметнат за „задръстени“. И аз бях такъв години наред. Осъзнах се едва в университета. Едва когато срещнах...

На терасата беше горещо, но той внезапно потрепери.

Лора стаи дъх. Дали щеше да спомене „Дж.“?

— Срещна кого? — подсказа му тя, когато той не продължи нататък.

Той сякаш не чу въпроса й.

— Та казвам, че не става дума за теб самата. Каквито и да са причините Тарик да прекрати приятелството ви, те нямат нищо общо с това, че си била досадна. Повярвай ми! Звучи ми като оправдание.

— Но Тарик не е като другите момчета! — възрази Лора. — Него не го е грижа дали го смятат за задръстен. Много е стеснителен, може би защото не говори английски.

— Не говори английски ли? Че как тогава сте си говорили?

— Ами справяме се някак. — Лора се изчерви и се поправи: — Справяхме се, когато бяхме приятели. Разбирахме се. Поне аз си мислех, че е така. Но всичко се обърка, когато видях синините на ръката му.

— Синини ли? — Вуйчо й се наведе напред.

— Ами той ми показа как ги е получил, като паднал по стълбите, но аз не му повярвах. Видях как господин Мухтар го удари онзи ден, когато кучетата се сбиха на пристанището.

Калвин Редфърн застина с кифличка в ръка.

— Видяла си господин Мухтар да удря Тарик? Сигурна ли си?

— Не съм сигурна сто процента, защото ги гледах от „Закуска Слънце“, но ми се струва, че точно това видях. Вуйчо, дали не би

могъл да отидеш в „Северна звезда“ и да провериш дали Тарик е добре? Сърдита съм му и се чувствам като идиот, че съм го смятала за свой приятел, но все пак искам да знам дали е добре.

— Щом се разхожда в моден костюм и се държи лошо с племенницата ми, изглежда, че всичко му е наред — тросна се вуйчо й.

Той бутна настрана чинията си и глътна кафето си на една глътка.

— Лора, не зная дали разбираш колко сериозно е това, което казваш. Обвиняваш един от най-видните граждани на Сейнт Айвс, уважаван търговец, че бие деца. За бога, не споменавай и дума за това пред някой друг. Ами ако грешиш? Не е ли възможно Тарик наистина да е паднал по стълбите? Сама ми каза, че преди това е паднал от подвижната стълба. Може да е непохватен. А когато си мислиш, че си видяла баща му да го удря на пристанището, може би господин Мухтар просто се е закачал? Била си далеч от тях. Може би просто го е тупнал бащински, все едно му казва: „Браво, че спаси кучетата! Гордея се с теб!“.

— Ами може и така да е — призна Лора. Започваше да си мисли, че вуйчо й е прав. В края на краищата ударът не беше толкова силен, че Тарик да падне на земята. Той изобщо не реагира. Продължи да си върви нормално.

Вуйчо й махна на сервитьорката за сметката.

— Знаеш ли какво — каза той на Лора. — Ако това ще те успокои, ще се отбия в „Северна звезда“ следващия път, като минавам оттам. Ще проверя как е Тарик и ще ти докладвам.

12.

До училище Лора можеше да стигне по два пътя. Първият отнемаше десетина минути и така можеше да се излежава половин час повече в леглото. Другият беше четири пъти по-дълъг, но тя винаги избираше него. Според нея той си струваше всяка секунда изгубен сън.

Лора първо тръгваше надолу по хълма към плажа Портмиър. Там се разхождаше за малко по бледозлатистия пясък, заслушана в успокоителното плискане на вълните и в крясъците на чайките. Събираше раковини и интересни късчета дърво, изхвърлени от прибоа. След това поемаше по пътеката, която вървеше по скалистия бряг на Острова, и се изкачваше към площадката на фара. Оттам градът приличаше на мозайка от къщички в пастелни цветове с жълти и ръждивочервени покриви. После бързо се спускаше по стъпалата към плажа Портгуидън, заобикаляше носа край музея и фара, минаваше край пристанището и тръгваше по живописната уличка „Сейнт Андрюс“. Най-хубавото идваше накрая — великолепият плаж Портминстър. Със сетива, пълни с красота и усещане за свобода, тя едва се откъсваше, за да се изкачи по стръмните стълби към началното училище на Сейнт Айвс, с неговите звънци, правила и коридори, миришещи на дезинфектант.

Този понеделник излезе още по-рано. Благодарение на вуйчо си беше в много по-добро разположение на духа, отколкото в петък след случилото се в „Северна звезда“.

Когато Лора се събуди предната сутрин, Калвин Редфърн отново го нямаше, затова тя занесе купичката си с корнфлейкс в стаята и остана в леглото до пладне, зачетена в „Тайната на хълма Черния жребец“. За обяд си претопли обяда, оставен от госпожа Уеб (колкото и да не я харесваше, трябваше да признае, че умее да готви). Късно следобед си напълни вана и сипа от гела с аромат на ягоди, който получи от директорката на дома като прощален подарък. Тъкмо слизаше към кухнята да си вземе нещо за вечеря, когато вуйчо ѝ се върна, понесъл две големи книжни кесии от „Пресен улов“ —

магазинчето за пържена риба. Ядоха рибата и пържените картофки, обилно поръсени със сол и оцет, направо от хартията.

Вуйчо ѝ беше в добро настроение, затова тя събра смелост и го попита дали може да си вземе собствено куче, защото знаела за едно, което си търси дом. Не му каза, че Скай е сибирско хъски. Имаше помалка вероятност да се съгласи, ако знае, че става дума за голямо и много силно куче с наситеносини очи. Но вуйчо ѝ отказа да обсъждат въпроса. Само се усмихна и каза:

— Мисля, че Лоти е напълно достатъчна и за двама ни, не е ли така, Лора?

И с това въпросът приключи.

Сега, докато вървеше по плажа Портмиър към училище, Лора си мислеше колко различен е животът ѝ от всичко преживяно в „Горски поляни“. Сякаш предходните единайсет години се бяха случили на някого другого, в някакъв друг живот. В Сейнт Айвс може и да нямаше приятели и да не ѝ беше разрешено да си има куче, но поне беше близо до океана и бе заедно с вуйчо си. Би предпочела по-различна икономка, но вече чувстваше Калвин Редфърн като свое семейство.

Отказа се да го проучва. Не беше нейна работа къде ходи и с кого се среща. Той ѝ имаше доверие и тя на свой ред трябваше да му има доверие. Вярно, искаше ѝ се да прекарва повече време с него, а когато е у дома, да не се затваря в кабинета си, но въпреки всичко се чувстваше хиляди пъти по-добре тук, отколкото където и да било преди това.

Като стигна края на Портмиър, Лора се изкачи по каменните стъпала към острова и тръгна по пътеката, която го опасваше по края. По нея имаше пейки и червени пластмасови кутии със спасително въже. Лора се съмняваше, че би свършило работа при нещастен случай. Течението покрай черните скали беше толкова силно, че ако някой има лошия късмет да падне, то ще го отнесе в открито море, преди да си поеме дъх. А Заливчето на мъртвеца беше още по-опасно. Лора отново почувства непреодолимото притегляне на океана под черните скали и цялата настръхна.

От северната страна на Острова не се виждаха нито градът, нито плажовете. Лора понякога се спираше тук и съзерцаваше морето. Ако наоколо нямаше никого, тя обичаше да си представя, че е сама на необитаем остров. Но днес пътеката изглеждаше тайнствено и

зловещо. За краткото време, откакто излезе от къщи, от морето се надигна мъгла и забули всичко, освен сивия силует на хълма, на чийто връх се издигаше параклисът „Св. Никола“ с двата си кръста.

Имаше прилив и бурните вълни хвърляха пръски чак до пътеката. На няколко пъти ѝ се наложи да отскочи, за да не я намокрят.

Сигурно щеше да настъпи бутилката, ако не ѝ се беше наложило да заобиколи една локва. Беше най-обикновена стъклена бутилка — от онези, в които продават концентриран плодов сироп, само дето етикетът го нямаше и беше добре измита. Лежеше в средата на пътеката, сякаш някой нарочно я беше оставил там. Още преди да я вдигне, Лора видя, че вътре има бележка.

Първоначално мислеше да не я вдига. Самата идея да намери писмо в бутилка ѝ се стори нелепа, като някаква глупава шега. Но любопитството ѝ надделя. Преди да я вдигне, Лора се огледа, да не би онзи, който я е подхвърлил, да се навърта наоколо, за да се посмее. Но нямаше никого.

Тя се наведе и разгледа внимателно през стъклото навитата на руло хартийка. На нея пишеше нещо. Преди да махне капачката, Лора вдигна очи към параклиса. Изведнъж ѝ се мярна нещо бяло, но дали беше нечия риза, или крило на чайка, Лора не успя да разбере. Цели две минути се визира натам, но не видя нищо повече.

Що за човек би сложил писмо в бутилка? Някой шегаджия или пък едновременен моряк, изоставен на пуст остров — за друг Лора не можеше да се сети. Тъй като бутилката беше лъскава и нова и очевидно никога не беше се озовавала в морето, старите моряци се изключваха. Значи оставаше някой шегобиец с прекалено много свободно време.

Капачката се отвъртя лесно. По-трудно беше да се извади бележката. Накрая Лора успя с помощта на една клечка. Разви хартийката — плътна и кремава на цвят. В почерка имаше нещо старомодно, сякаш авторът на бележката умееше да пише калиграфски и беше използвал птиче перо и мастило. С големи, красиви букви пишеше:

МОГА ЛИ ДА ТИ СЕ ДОВЕРЯ?

Лора отново се огледа. Пътеката беше необичайно пуста за това време на деня. Повечето сутрини тук гъмжеше от хора с кучета. Тя остави бележката, вдигна ципа на якето и загърна шала си. Мъглата криеше линията на брега. Носеше се на валма над морето и заглушаваше грохота на вълните.

Ако имаше и капка разум в главата си, щеше да хвърли бутилката в най-близкото кошче за боклук, да побърза към училище и да забрави, че някога я е виждала. Да, ама ако... Ами ако я е оставил някой, който наистина е в беда? Някой, който се нуждае от помощта ѝ? Ако тя е единствената му надежда?

Лора отвори раницата си, и извади химикалка. Под въпроса

МОГА ЛИ ДА ТИ СЕ ДОВЕРЯ?

написа с яркочервени главни букви:

ДА

13.

„Мога ли да ти се доверя?“

Думите не спираха да се въртят в главата на Лора. Въображението ѝ работеше на бързи обороти, докато се мъчеше да си представи човека, на когото беше написала „да“. Почти беше сигурна, че е дете — или по-скоро скучаещ тийнейджър. Или пък бележката беше оставена там като част от някакъв експеримент или училищен проект „Сложете писмо в бутилка и вижте дали някой ще ви отговори“. Лора се зарадва, че не е имала глупостта да остави името или адреса си.

Но ако все пак не е шега? Няколко вълнуващи минути тя си представяше, че авторът на бележката е пленник, който е отвлечен за откуп. След това обаче се опомни, като се сети, че ако някой е в плен, надали ще може да подхвърля бележки в бутилки от плодов сироп наред пътека до морето.

В училище изобщо не можа да се съсредоточи. Докато господин Гилбърт говореше за поезия, тя си мислеше за загадъчното писмо и за неговия автор. Преписа си текста, като се опитваше да имитира красивия, плавен почерк. На друго място този почерк би могло да бъде улика, но в Сейнт Айвс беше пълно с художници, много от които даваха уроци в местните училища. Десетки хора биха могли да напишат подобна бележка.

След училище Лора се поколеба дали да не се върне при бутилката, за да види дали има отговор. Но накрая реши да тръгне по прекия път към къщи. Пресече ботаническата градина, потънала в пролетен цвят.

Вкъщи завари госпожа Уеб да привършва с готвенето на задушени зеленчуци. На масата се мъдреше торта от моркови, току-що залята с глазура.

Икономката отдавна беше престанала да се преструва, че харесва Лора, и през повечето време се отнасяше с нея с едва прикрита

враждебност, но този следобед я дари с една от усмивките си като на мопс и се втурна да ѝ сипе от горещото ядене.

Подозренията на Лора се засилиха, когато госпожа Уеб придърпа един стол, сипа си чай и каза:

— Е, как е училището, Лора? Сигурно са мили с теб. Добре ли се чувстваш?

Имаше нещо в нея, от което Лора я побиха тръпки. Все едно да си гукаш с някой паяк.

— Хммм — измънка момичето неопределено. — Много са мили.

Натъпка си устата с ориз и зеленчуци. Колкото по-скоро приключи с обяда, толкова по-бързо ще се измъкне. Ясно ѝ беше, че госпожа Уеб трябва да е чула от семейство Мухтар за историята с Тарик. Ако икономката я попита за бившия ѝ приятел, Лора не знаеше дали ще се въздържи да не изпищи.

Но госпожа Уеб не спомена Тарик. Продължи с мъркащ глас:

— А как ти се струва Сейнт Айвс?

— Страхотен град — отвърна Лора, като заби вилицата си в един морков. — Много ми харесва.

Госпожа Уеб оголи зъби.

— Е, не е ли чудесно? А вуйчо ти? Спогаждаш ли се с него? Странна птица е, но има сърце на място.

— О, да, няма съмнение — съгласи се Лора, като се чудеше накъде бие икономката.

— Не искам да чувам лоша дума за него — каза госпожа Уеб. Сипа си три лъжици захар в чая и шумно сръбна от него. — Само че... — Дръпна стола си по-близо до Лора и момичето едва се сдържа да не дръпне своя. — Виждаш ли... Тревожа се за него. Не ми е работа, но напоследък ми се вижда много изморен.

Точно така, помисли си Лора. Изобщо не ти е работа, дърта вещица такава!

Госпожа Уеб отново сръбна от чая си.

— Виждаш ми се наблюдателно момиче. Напоследък да е излизал късно вечер? Искам да кажа, заради работата или да излиза да разходи кучето, или да се види с приятели? Не че има много приятели де, какъвто е работохолик.

Гозбата на госпожа Уеб, която досега се услаждаше на Лора, изведнъж ѝ се стори гадна. Ако не беше убедена, че ще бъде грешка,

би казала на икономката да ходи да се гръмне и би излязла от кухнята. Струваше ѝ неимоверно усилие да остане на място и да ѝ отговори със сияйна усмивка:

— Нямам никаква представа. Всяка вечер си лягам в девет и спя като бебе. И торнадо не може да ме събуди.

За миг маската на госпожа Уеб се смъкна и тя хвърли на Лора неприязнен поглед.

— Значи не знаеш къде ходи? Защото се притеснявам за него, ще знаеш. Безпокоя се, че не се грижи за себе си и някой ден тъпкано ще му се върне.

Лора отиде до мивката и изми чинията си. После дари икономката с широка усмивка.

— Много сте мила, госпожо Уеб. Сигурна съм, че вуйчо ще се трогне, като разбере колко сте загрижена за това какво прави и къде ходи посред нощ.

— Чакай, чакай! — прекъсна я припряно икономката. — Не му казвай нищо. Просто се тревожа за здравето му.

— Имам да пиша домашни, госпожо Уеб. Благодаря за обяда. Беше фантастичен, както винаги. Трябва да участвате в конкурс. Ще спечелите награда.

* * *

„Награда за готвене, но не и за актьорско майсторство, госпожо Уеб“, мислеше Лора на следващата сутрин, като си припомняше вчерашния разговор. Поколеба се дали да го спомене на вуйчо си, когато снощи той се върна от работа, но той се прибра в седем вечерта с такъв вид, сякаш му тежаха всички проблеми на света, и след мълчалива вечеря се оттегли в кабинета си.

Така или иначе, какво можеше да му каже? Че госпожа Уеб прекалено много иска да узнае с какво се занимава той в свободното си време? Или пък че мисли (но не е сигурна), че е зърнала икономката да му рови в книжата? Какъв смисъл има? Самият Калвин Редфърн ѝ каза, че няма шанс госпожа Уеб да спечели награда за приятна личност или за домакински умения, като се изключи готвенето. Каза ѝ го през

смях. Нямах да му е приятно да го безпокои с такива дреболии, когато явно си има по-важни грижи.

Лора с въздишка си навлече училищната униформа и сложи гел на късата си руса коса. Когато вуйчо ѝ беше при нея, не ѝ трябваше друга компания. Но когато той потъваше в собствения си свят, искаше ѝ се нещата с Тарик да се бяха оправили някак си. Имаше такава нужда от приятел!

Вдигна щората и отвори прозореца. Някаква фигура в гробището привлече погледа ѝ. Стоеше край кривото дърво, с бинокъл пред очите. И ако Лора не се лъже, гледа право към тяхната къща.

Тя грабна раницата си и хукна надолу по стълбите. Беше цялата нащрек. Не беше толкова глупава да отиде и направо да го попита какво прави, но имаше намерение хубавичко да го огледа, да не би да следи къщата с намерение да я ограби, когато няма никого. Така ще може да даде описанието му на вуйчо си или на полицията. Силно се надяваше да не се стигне дотам.

Но мъжът сам ѝ помогна. Тя тъкмо минаваше с небрежна крачка край гробището и се мъчеше да запомни добре оредяващата му кестенява коса, бухналите мустаци, провисналия шлифер и джинси и евтините обувки, когато той подвижна:

— От дванайсет години идвам тук и за първи път виждам бяла чайка.

— Така ли? — попита Лора учтиво, макар и да знаеше, че не бива да говори с непознати. Но същевременно продължи да върви, за да му покаже, че няма намерение да се заговаря.

Той обаче беше настойчив.

— Да, представи си! — Не направи опит да се доближи до нея, но вдигна наръчника за любители на птици, който държеше в ръка. — Великолепна птица! Уникална! Ей, трябва да споменеш на майка си и татко си, че си имате рядка птица в градината.

— Късмет! — подвижна му Лора. — И да знаете, че вкъщи си имаме хрътка, която яде непознати!

След това буквално се втурна надолу по хълма. Сейнт Айвс беше едно от най-прекрасните места на света, но не можеше да се отрече, че се срещат и какви ли не чудаци.

Над тъмносивия океан ръмеше ситен като мъгла дъждец. Лора беше толкова развъълнувана от мисълта, че може да има нова бележка в

бутилката, че едва наред плажа се сети да си облече дъждобрана.

Мога ли да ти се доверя?

Въпреки всичко гореше от желание да види дали авторът на бележката е отговорил на нейното „ДА“. Лора ускори крачка. В другия край на плажа един човек, който разхождаше кучетата си, и трима сърфисти сочеха нещо на пясъка. Лора тръгна натам да види какво е привлякло вниманието им. Надяваше се да е тюлен — жив, разбира се, може би излязъл да си почине. Но нямаше никакъв тюлен. Когато най-сетне успя да се отскубне от двата любвеобилни лабрадора с мокри опашки, които държаха да я лизнат, и се промуши между сърфистите, видя най-неочакваното нещо. На пясъка имаше надпис с елегантни, плавни букви. Върховете им вече бяха заличени от настъпващия прилив, но буквите все пак ясно се четяха.

Докажи го!

Сърцето на Лора подскочи. Знаеше, беше абсолютно убедена, че е отправено към нея.

— Сигурно някаква любовна история — обясняваше един от сърфистите. — Някой е помолил момичето си да се омъжи за него и се е заклел във вечна вярност, а тя му казва да го докаже.

— Глупости! — обади се човекът с кучетата. — По-скоро е кодирано съобщение за някой гангстер. Сигурно е за някакво изпитание, което трябва да премине.

— Гангстер ли? — присмя му се сърфистът. — В Сейнт Айвс? Явно сте турист!

Гласовете им заглъхнаха, докато мъжете се отдалечаваха. Анонимният автор беше попитал „Мога ли да ти се доверя?“ и тя му отвърна „Да“. Сега той или тя имаха дързостта да искат от нея да го докаже.

Събра камъчета и парченца дърво, изхвърлени на брега, и ги занесе по-навътре на плажа, докдето приливът не достигаше. Знаеше, че ще закъснее за училище, но не я интересуваше. Когато свърши да ги реди, се качи на един голям камък, за да се полюбува отвисоко на производението си. Без да иска, се разсмя. Изглеждаше като някакъв олтар на думичката, която влудяваше директорката в дома и толкова много други хора в живота на Лора.

„Защо?“ — пишеше там.

14.

Всеки път, когато се сетеше за своето „Защо?“, написано на плажа с камъчета и клечки, Лора се усмихваше. Господин Гилбърт ѝ се скара два пъти, че пречи на класа, а Кевин Рътледж подметна, че трябвало да отиде на психиатър (само дете не го каза толкова учтиво).

Лора не обърна внимание нито на единия, нито на другия. Това, че втората бележка беше написана на пясъка, я убеди, че цялата работа е игра на някое хлапе. Стига да се пази да не я видят и да не си разкрие името, тя не виждаше нищо лошо в това да се включи в играта. Беше забавно. Все едно да си имаш невидим приятел.

Късно същия следобед Лора подскачаше с усмивка по калдъръма край пристанището. Като част от програмата за професионално ориентиране, господин Гилбърт покани в класа трио музиканти, изпълнители на класическа музика. Прекрасната им музика остави дори Кевин Рътледж със зяпнала уста.

Но усмивката изчезна от лицето на Лора, когато се доближи до усамотения участък от пътеката, където беше оставила бутилката. Да намери отговор в нея изведнъж ѝ се стори най-важното нещо на света. Не знаеше как ще го понесе, ако няма отговор.

Тревата по северния склон на острова растеше на туфи, като онези, в които се крият елфи в книжките с картинки. Под някои от тях имаше вдлъбнатинки. В една такава вдлъбнатинка Лора мушна бутилката, мислейки си, че ако я остави на пътеката, където я намери, чистачите може да я изхвърлят или пък някой може да прочете бележката. Остави я полускрита близо до пътеката, така че ако някой я търси, да я види лесно, но никой друг да не я забележи.

Бутилката си седеше във вдлъбнатинката, където я остави. Вместо плътната кремава хартия в нея имаше лист, откъснат от тетрадка, върху който беше писано с химикалка със същия почерк.

„Защо?“ — написа тя на брега. Беше си позволила да бъде дръзка — не виждаше защо трябва да се доказва пред някакъв непознат. Разви листа на пътеката.

ЗАЩОТО, АКО СЕ ДОВЕРЯ НА НЕПОДХОДЯЩ ЧОВЕК, ЩЕ УМРА.

Тя изпусна бележката и отстъпи назад. Духна вятър и отвя листчето към скалите. Секунди преди да отлети в морето, тя успя да го улови. Вдигна поглед към параклиса „Св. Никола“ с надеждата да види някой кискащ се шегобиец или групичка шегобийци — може би Кевин Рътледж и малоумните му приятели — които припадат от смях, че се е намерил някой достатъчно лековерен да отговаря на бележките им. Но там нямаше никого.

По гърба на Лора запълзяха тръпки, които нямаха нищо общо с мартенския вятър. Досега беше почти напълно убедена, че бележките в бутилката са някаква игра. Сега беше почти сигурна, че не са. Тя изглади листа.

ЗАЩОТО, АКО СЕ ДОВЕРЯ НА НЕПОДХОДЯЩ ЧОВЕК, ЩЕ УМРА.

Можеше да върне бележката в бутилката, да я остави на пътеката и да се надява някой друг да я намери. Но не беше в характера на Лора да обръща гръб на нечия беда. Ами ако авторът на бележката умре, защото е загърбила молбата му за помощ? Тя не искаше подобно нещо да тежи на съвестта ѝ.

Лора прекара няколко дълги минути в мъчителни колебания. Накрая извади химикалка от раницата си и написа отдолу на листа:

КАЖИ МИ КАКВО ДА НАПРАВЯ.

* * *

През останалата част от деня през главата на Лора минаваха какви ли не теории защо авторът на бележката е в смъртна опасност.

Чудеше се защо не е потърсил помощта на полицията, на някой адвокат или дори на лекар. Нали на тези хора може да се има доверие? Фактът, че авторът на бележката не се е обърнал към тях, подсказваше, че или го е страх, или е извършил нещо незаконно. Трябва да е бил съвсем отчаян, за да остави съдбата си в ръцете на случаен непознат — някой, който може да се окаже и единайсетгодишно момиче.

Връщайки се от училище, Лора ядно ритна един камък. Ако си имаше приятел, животът ѝ щеше да е толкова по-лек! Ако Тарик изведнъж не се беше смахнал, можеше да му занесе бележките и каквото си беше умен и внимателен, той щеше да знае какво да направи, точно както знаеше как да постъпи с кучетата, когато се сбиха. А и имаше невероятна интуиция. Винаги усещаше например кога е имала тежък ден в училище, преди изобщо да го спомене. Подаваше ѝ шоколад или зряла праскова, или някое друго лакомство, без да казва на господин и госпожа Мухтар, за да ѝ оправи настроението.

Но това беше предишният Тарик. Новият Тарик просто би ѝ се изсмял. С господин Мухтар щяха да ѝ се подиграват, че е чела прекалено много книги за Мат Уокър. Всъщност Лора съжеляваше, че не е чела повече книги за Мат Уокър. Той за миг би разгадал мистерията. Щеше да разпознае начина на писане като уникален за определен район на света и за нула време щеше да установи например, че хартията е направена по специална технология, която се използва само на Хибридите. А Лора виждаше само, че едната бележка е написана с евтина химикалка, а другата — с перо и мастило.

Нямаше намерение да казва и на вуйчо си. О, да, той щеше да я изслуша и да се държи мило. Може дори да обещае да поговори с полицаите следващия път, когато мине край участъка. След това ще си влезе в кабинета и ще забрави, че изобщо го е споменал.

Не, като се изключи тайнственият ѝ кореспондент, Лора беше напълно сама.

Отново.

Лора вървеше забързано с наведена глава по тяхната улица, като се надяваше да не се натъкне на госпожа Крабтрий или на любителя на птици. Изведнъж нещо лъскаво привлече погледа ѝ. В канавката лежеше парченце от копринен гоблен. Беше не по-голямо от двайсетина квадратни сантиметра и мокро от сутрешния дъжд. На него

се виждаше изкусно изработена глава на тигър. От окото на тигъра се стичаше сълза.

Сърцето на Лора заби лудо. Знаеше точно къде за последен път видя подобен тигър — на гоблена в „Северна звезда“. Вдигна парченцето и се огледа. Не се виждаше никой.

С цялото си същество Лора се надяваше Тарик да е оставил парчето като знак, като извинение или молба да го разбере. Но ако беше така, той по-скоро щеше да го пусне в плик в пощенската кутия или да ѝ го остави на прага, затиснато с камък. А така не се знаеше колко време ще се подмята в канавката, без някой да го забележи.

Госпожа Крабтрий! Тя винаги знае всичко. Ако Тарик е бил в диаметър от сто метра около къщата им, тя щеше да го види от прозореца. Лора се затича към къщата на съседката и почука на вратата. Никой не отвори. Ама че късмет! Поне веднъж от шпионирането на госпожа Крабтрий можеше да има полза, а тя не си беше вкъщи.

За голяма изненада на Лора, когато се прибра у дома, вуйчо ѝ беше в кухнята. Пъхаше във фурната печеното, приготвено от госпожа Уеб.

— Имам свободен следобед — обясни той с уморена усмивка. Беше небръснат, а под очите му се виждаха торбички от недоспиване.

Лора седна на масата, вуйчо ѝ направи горещ шоколад. На себе си свари силно кафе и седна до нея.

— Днес се отбих в „Северна звезда“, както обещах. Сигурно няма да ти е приятно да го чуеш, но Тарик явно е много добре. Не можах да говоря с него, защото сновеше напред-назад и нареждаше стока, но добре го огледах и не забелязах да има синини. Поне не видими. Със сигурност не куцаше, нито пък имаше признаци да е бил тормозен. Господин Мухтар беше зад тезгяха и не можеше да нахвали сина си.

Лора не можа да скрие раздразнението си.

— Господин Мухтар и жена му са такива лицемери! Не мога да разбера как успяват да заблудят всички. А Тарик не им е син. Осиновен е.

Калвин Редфърн отпи от кафето си.

— Уважават ги, защото са добри граждани, магазинът им също е добър, а те се държат любезно с всеки, който влезе.

— Госпожа Крабтрий казва, че им няма вяра и че в цялата работа има нещо гнило. Нарече Тарик „клето тъжно момче“.

Вуйчо ѝ изкриви лице.

— Че откъде ще знае госпожа Крабтрий! Тя все си пъха носа в чуждите работи. Онзи Тарик, когото видях, изобщо не беше клет и тъжен. Слабичък е и много се прозява, но иначе изглежда доволен и добре гледан.

— Чудесно — отговори Лора. — Радвам се, че е щастлив. Още съм му ядосана, но искам да е добре.

Вечерта, след като си облече пижамата, Лора отново разгледа внимателно парченцето гоблен. Нелепо беше да си въобрази, че Тарик ѝ го е оставил, за да ѝ се извини. Много хора купуваха гоблени от господин Мухтар. Всеки от тях можеше да е изпуснал миниатюрния тигър, докато е минавал по улицата. Явно Тарик е прекалено зает, за да се сети за досадната си бивша приятелка.

И все пак ѝ беше трудно да се откаже от идеята, че Тарик го е оставил за нея. Тигърът някак я утешаваше. Сложи го на нощното шкафче до снимката на майка си. После изгаси лампата и дълго лежа, заслушана в неспирното бучене на вълните.

Точно в такива моменти се чудеше дали е родена за детектив. Загадките се трупаха, а тя не знаеше как да ги разреши. Цялата работа приличаше на градчето Сейнт Айвс — навсякъде задънени улици. Обезсърчена, Лора си зададе въпроса, който винаги ѝ хрумваше, когато се сблъска с някоя трудност: Какво би направил Мат Уокър на нейно място?

15.

В четвъртък сутринта Лора се успа и нямаше време дори за закуска, а още по-малко — да провери за нови бележки в бутилката на пътеката. Докато си вземаше душ, стигна до извода, че ако Мат Уокър беше на нейно място, той щеше да се е втурнал да разследва. Нямаше да си стои вкъщи и да умува. Щеше да анализира почерка на бележките, да разпитва за семейство Мухтар и госпожа Уеб, да проучва „Дж.“, да проследи Калвин Редфърн при някое от загадъчните му среднощни излизания.

Ако иска да постигне нещо, и Лора трябва да направи същото.

След часовете Лора причака господин Гилбърт и го попита дали разбира от птици. Мат Уокър винаги казваше, че не бива да се мисли в стереотипи за хората. Например, ако местният пощальон е накуцващ самотник със стъклено око, това не означава непременно, че той е злодейт, който пуска заплашителни писма в кутиите на хората. Но Мат съветваше и да не се забравя, че за всеки стереотип си има причина. Господин Гилбърт много по-добре отговаряше на нейната представа за любител на птици, отколкото мъжът с торбестия шлифер, когото видя да се навърта в гробището.

Беше права. Оказа се, че господин Гилбърт не само е любител на птици, но е направо фанатик. Лицето му светна като коледна елха, когато Лора го заразпитва за хобито му. Когато му каза, че на покрива на къщата им била забелязана чайка от рядък вид, той едва не се разтанцува из класната стая. Никога не го беше виждала толкова развълнуван.

— Рядка чайка! О, това е най-вълнуващото нещо от седмици насам — като се изключи, разбира се, тазсутрешният час по математика. От кой вид е? Помниш ли? Веднъж в Плимут забелязах полярна чайка, а в Нюлин — голяма полярна чайка. Първата я пропуснах, ама втората ще я помня дълги години. Сложил съм си снимката ѝ на полицата над камината.

— Ставаше дума за бяла чайка — докладва Лора.

Господин Гилбърт изпръхтя.

— Бяла чайка ли? Да не би вятърът да я е отклонил от курса ѝ? Или пък е решила да се поразходи от ледената пустиня на полярния кръг до слънчевия Сейнт Айвс? Уверявам те, Лора, който ти е казал това, не е бил никакъв любител на птици. И най-неопитният, и най-тъпоумният любител знае, че има по-голям шанс по тия места да се появи додо, отколкото бяла чайка да напусне родината си сред ледовете и да прелети хиляди километри за кратка ваканция по плажовете на Сейнт Айвс.

Лора, която и без това подозираше, че онзи човек е измамник, сега беше напълно сигурна, че е следял къщата им поради някакви зловещи причини. Но какви? Благодарни на господин Гилбърт за помощта, съгласи се с него, че онзи човек явно е надрънкарал куп глупости, и тръгна към града да си купи баничка, колкото да не умре от глад, докато се прибере Калвин Редфърн. Не можеше да понесе още едно ядене под зоркия поглед на госпожа Уеб. Освен това искаше да се отбие при госпожа Крабтрий да я пита дали не е забелязала „любителя на птици“.

Докато вървеше по улица „Търговска“, изведнъж ѝ хрумна да се отбие при Скай. Той не беше на прага и обявата, че му се търси дом, също я нямаше. Лора беше съкрушена. На някой друг явно бяха разрешили да осинови Скай. Някой щеше да си има хъски за приятел. Някой друг, а не тя!

Лора беше толкова разочарована, че чак я заболя сърцето. Тъкмо понечи да си ходи, когато чу гласа на собственичката на магазина:

— Искаш ли да му кажеш сбогом?

Лора влезе в магазина. Скай лежеше в един панер. Този път изглеждаше унил. Когато Лора го погали по главата, той затупа с опашка, но не вдигна глава. Собственичката, елегантна жена с рокля на рози, излезе иззад тезгяха и се загледа тъжно в тях.

— Невероятно куче е — каза Лора, като се изправи. — Сигурно се радвате, че сте му намерили дом. Странно, че отне толкова много време.

— О, не ме карай да се чувствам още по-зле! — проплака жената. — От седмици се опитвам да му намеря нов дом, но вече се предадох. Десетки хора питаха. Скай, както сигурно знаеш, е сибирско хъски, много ценна порода. Но когато го видят отблизо, всички се

отказват. Изведнъж се сецат, че гонят влак или не могат да си позволят да му купуват храна, или пък че не им отива на мебелите. Малкият ми син е алергичен към животни и вече не мога да гледам куче. Този следобед ще заведе Скай в приюта. Оттам обещаха, че ще направят всичко възможно да му намерят дом, но ако никой не го иска, ще се наложи да го приспят.

— Да го приспят ли? — ужаси се Лора.

Жената извърна поглед.

— Ужасно е, знам, но нямам избор.

Тя извади от джоба си кърпичка и си издуха носа.

— Той усеща, че днес ще го закарам в приюта, сигурна съм, че усеща. Казват, че кучетата са най-добрите приятели на хората, но обратното невинаги е вярно.

— Аз ще го взема — обади се Лора.

Жената се засмя изненадано.

— Ти ли?

— Да! Обичам животните, а Скай е най-красивото куче, което съм виждала в живота си. Трябва да питам вуйчо си, но ако той разреши, ще го взема.

Камбанката на вратата издрънча. Една жена с черна шапка и силен слънчев загар влезе царствено в магазина и попита:

— Още ли е за продан вашето хъски? Много ценно куче. Вчера, като минавах, видях обявата, че спешно му търсите дом, и казах на мъжа си: „Робърт, трябва да го вземем, горкото“, а той ми отговори: „Разбира се, скъпа!“. Та затова съм дошла.

Тя премести очи от собственичката към Лора и обратно.

— Само не ми казвайте, че са ме изпреварили. Още го предлагате, нали?

Собственичката се смути.

— Тъкмо казвах на...

— Лора.

— Аз съм Барбара. Та Лора също има желание да го осинови. Казвах й...

Жената с шапката изгледа Лора като съперница.

— За пари ли става дума? Колко искате за него? Ще ви дам сто лири. Нека да са двеста! Това са просто пари. А той ще изглежда

фантастично в новия ни лондонски апартамент. Целия сме го обзавели в бяло.

На Лора ѝ идеше да изкрещи: „Той да не ви е жива украса! А нещо за обич да кажете? Колко обич смятате да му дадете? А разходки, игри, приятелство?“.

— Защо не го разгледате по-отблизо — предложи Барбара. Хвана нашияника на хъското и смигна на Лора. — Ела, Скай, ела да се запознаеш с бъдещата си собственичка. Тя има фантастичен апартамент в Лондон, където ще се чувстваш много по-добре, отколкото в паянтовата ни къщичка край морето.

Хъското неохотно се изправи и подскокна навън от панера.

Жената ахна:

— Ама той е сакат!

— Не — поправи я Барбара. — Сто процента здрав е и е във форма. Просто има само три крака. Когато беше на шест месеца, го блъсна кола и трябваше да му ампутират единия преден крак. — Тя го притегли към себе си, така че се откри дясната му страна. — Вече е двегодишен и е едно от най-силните и подвижни кучета, които съм виждала. В момента не е на себе си, но обикновено е много любвеобилен. И същевременно е отличен пазач.

Жената си погледна часовника.

— О, колко късно стана! Трябва вече да се прибирам, че Робърт ще се разтревожи. Ще го обсъдим с него, но се боя, че няма да стане. Движим се в среди, в които от нас се очаква да имаме нормално куче.

Камбанката на вратата издрънча и жената изчезна. Скай се отпусна в панера си и покри носа си с лапа.

— Не бих искала да се движа в нейните кръгове, ако ще да ми дават и всичкия шоколад на Швейцария! — изкоментира Барбара. — Съжалявам, Скай, опитах се, наистина!

— А не забравяте ли нещо? — напомни ѝ Лора. — Аз вече казах, че го искам.

Барбара се взря в нея.

— Помислих, че и ти си променила решението си, защото не е „нормален“.

— Той е повече от нормален — отговори Лора. — Той е специален. Това ме кара да го искам още повече.

Преди Лора да успее да помръдне, Барбара я прегърна.

— О, благодаря ти, Лора! Благодаря, благодаря, благодаря!

Лора се измъкна от прегръдките ѝ.

— Не ми благодарете, преди да съм говорила с вуйчо.

Тя посегна да извади мобилния си телефон от раницата, но не го намери. Беше го оставила на нощното си шкафче. Приклепна до панера и целуна Скай по челото.

— Да не си мръднал оттук! — каза му тя. — Ей сега се връщам. Обещавам!

* * *

Лора отиде право на пристанището, като пътьом спря само да си купи баничка с месо, за да не припадне от глад. Разследването на любителя на птици, госпожа Уеб и „Дж.“ трябваше да почака. Не беше сигурна точно къде работи вуйчо ѝ, но в офиса на началника на пристанището сигурно ще я упътят.

Щом почука, отвори ѝ самият началник. Имаше сини, присвити от слънцето очи и множество татуировки.

— Калвин Редфърн ли? Ама че име! — рече той, като чу въпроса ѝ. — Да не е актьор?

Лора бързаше да се върне в магазина, да не би Барбара да реши, че се е отказала, и да закара Скай в приюта.

— Работи за риболовната агенция — обясни Лора. — Следи улова. О, няма начин да не го познавате! Тук е през цялото време!

— Държавните служители, които се занимават с тези неща, не ни удостояват често с присъствието си, защото чакат рибарите да им свършат работата. Рибарите вече няма кога да ловят риба, защото през цялото време трябва да попълват официални документи. Пълни дивотии, ако питаш мен. Като че ли някой чиновник в Лондон може да знае повече за улова, отколкото хората, които са прекарвали по трийсет години в морето.

— Моля ви, трябва да намеря вуйчо си! Спешно е! Той със сигурност работи за риболовната агенция.

Радиостанцията на началника на пристанището избръмча и той ѝ намали звука.

— Не и тук, в Сейнт Айвс, пиленце. Познавам всички държавни служители и няма никакъв Калвин Редфърн. Има Дейв Лосън, Кийт Шоубък, Роберто Емануел...

Лора го прекъсна:

— Благодаря ви! Много бяхте любезен.

Тя тича по целия път до магазина за дрехи. Когато влетя през вратата, Скай вдигна глава. На тезгяха стояха паничка за храна, кутия кучешки бисквити, пудра против бълхи и кафява кожена каишка.

Барбара плесна с ръце:

— Вуйчо ти се е съгласил?

— Нямаше шанс да каже „не“ — призна Лора, докато слагаше каишката на хъското. — Всичко ще бъде наред. Скай идва с мен.

16.

— Не мен трябва да убеждаваш, а Лоти — каза Калвин Редфърн и почеса Скай зад ушите. Хъското лежеше на леглото на Лора, където се беше настанило в мига, в който влязоха вкъщи. В очите на вуйчо ѝ се мярна сянка на неодобрение, когато видя хъското изтегнато на чистата завивка, но за облекчение на Лора не ѝ чете конско.

Нито пък изпадна в истерия, че е прибрала Скай. Лора се беше подготвила за битка. Натоварена с кучешка храна и всички кучешки принадлежности, които ѝ даде Барбара, тя доведе хъското у дома по най-прекия път. Изкачването по хълма от улица „Търговска“ ѝ отне цяла вечност, защото на всеки две крачки спираше да се любува на кучето.

За Лора Скай беше направо великолепен.

Чувстваше се така, сякаш си има свой собствен вълк, макар и аристократичното поведение на хъското да подсказваше, че той е нейният притежател, а не обратното. Изпитваше гордост да върви до него. По целия път до вкъщи си мечтаеше за невероятните приключения, които ще преживеят заедно. Скай пък си възвърна самочувствието веднага щом разбра, че не е вече нежелан и прокуден, задето е причинил алергия на едно бебе, а напротив — Лора го обожава.

За да избегне неудобните въпроси на госпожа Уeb, Лора вкара тайно Скай в къщата и веднага го качи в стаята си. Не искаше икономката да го види преди вуйчо ѝ. Затвори тихо вратата, а после нахрани кучето и му напълни голяма паница с вода. Скай излапа бисквитките, сякаш не беше ял от дни. Лора реши, че това е добър знак, тъй като Барбара ѝ беше казала, че напоследък не се хранел добре. Когато му даде да разбере, че няма нищо против да се качи на леглото, той ѝ близна ръката и притисна в нея влажния си нос. На секундата Лора разбра, че си е спечелила приятел за цял живот. Не можеше да повярва на щастието си. Скай беше идеалното куче за един детектив.

А сега вуйчо ѝ казваше, че може би няма да може да го задържи. Сякаш земята пропадна под краката ѝ. Не ѝ бе хрумнало, че не вуйчо ѝ, а Лоти може да не приеме Скай.

— Но Барбара, от която го взех, казва, че не създава никакви грижи и че е много дружелюбен! — примоли се тя.

Не спомена, че Барбара също така ѝ каза, че някои сибирски хъската се озовават в кучешки приюти, защото собствениците не успяват да се справят с особения им характер, че били много непокорни, обичали да копаят дупки, често бягали от къщи и се нуждаели от страшно много движение всеки ден. Но, увери я Барбара, били любвеобилни и верни до смърт.

Лора кръстоса пръсти зад гърба си и се замоли Скай да се окаже любвеобилен и верен, а не непокорен.

— Наистина изглежда с добър характер — съгласи се вуйчо ѝ. — Много красиво куче е, макар че е доста мършав, явно не му е било леко напоследък. Е, да се надяваме, че Лоти ще го приеме.

За облекчение на Лора, той явно изобщо не се притесняваше, че Скай има само три крака.

— Ами ако не го приеме?

— Тогава ще трябва да му намерим нов дом. Трябва да бъдеш реалист, Лора. В най-лошия случай ще трябва да го върнем. Разбирам защо си постъпила така — и аз бих го направил на твое място — но първо трябваше да ме попиташ.

Лора скочи на крака и стресна Скай.

— За нищо на света няма да го върна! Барбара веднага ще го закара в приют. Освен това опитах се да те попитам. Отидох на пристанището, но там изобщо не бяха чували за теб. Казаха, че изобщо не работиш за агенцията по риболова. Така че какво точно правиш, когато излизаш посред нощ? Или и това е тайна, като всичко останало тук?

Едно мускулче заподскача по лицето на Калвин Редфърн и той изведнъж се превърна в сдържания плашещ непознат от първата вечер. Рязко се извърна и отиде до прозореца.

— Това ли си мислиш за живота тук, че всичко е тайна?

Лора не отговори. Наведе се и прегърна хъското, което я лизна по бузата. Когато вдигна очи, срещна погледа на вуйчо си.

— Не искам да те лъжа, Лора. Нямам прости отговори на твоите въпроси. Нищо от това не беше планирано. Никога не съм имал намерение да въвличам и дете в моите работи. Но преди да започнеш да ме гледаш накриво, ще ти кажа, че изобщо не ми мина през ума да не те прибера при себе си, когато социалните служби се свързаха с мен. В мига, в който разбрах за съществуването ти, реших, че ще дойдеш при мен. И сега съм щастлив, че си тук. Просто се опитвам да ти кажа, че знам за недостатъците си. А що се отнася до работата ми, наистина работя за агенцията по риболова, но под прикритие. Докладвам направо на директора ѝ. Обикалям нощем по брега и се навъртам наоколо, когато рано сутрин пристигат лодките с улова. Така следя дали някой не лови повече риба, отколкото позволява законът. Взел съм мерки никой на пристанището да не знае кой съм или с какво се занимавам. От това зависи работата ми. Те знаят, че съм пенсиониран рибар, който поработва по малко за бреговата охрана. Е, ако нямаш други въпроси, може би е най-добре да се опитаме да запознаем двете кучета.

Лора кимна онемяла. Повика Скай и тримата слязоха долу. Лоти лежеше пред готварската печка в кухнята. В мига, в който видя хъското, тя изръмжа свирепо. Последваха три оглушителни излайвания. Скай се скова. Лора се хвърли да го хване за нашийника, но преди да успее, той се отпусна по корем на пода и запълзя напред, със сведени очи.

Лоти продължи да ръмжи, докато хъското не се претърколи по гръб и не размаха лапи във въздуха. Хрътката придоби озадачено изражение. Тя внимателно го подуши отвсякъде, а после намусено се плъосна пред печката. След няколко минути Скай легна до нея. Лоти отвори едно око и пак го затвори.

— Май всичко ще се уреди в крайна сметка — каза Калвин Редфърн.

— Може би — промърмори Лора. Знаеше, че и двамата не говорят за кучетата.

17.

Животните може и да се бяха помирили, но между хората в къщата се настани напрежение. Калвин Редфърн даде убедително обяснение за дългите си отсъствия, но на практика си призна, че къщата е пълна с тайни. Лора имаше намерение да разнищи всичко докрай.

След вечеря тя се извини и се качи в стаята си със Скай. Хъското лежеше в долната част на леглото и я слушаше как му говори тихичко, докато си облича джинси, ботуши и черна фланела. Обясни му защо за всеки случай слага в джоба си и черна плетена шапка.

После го прегърна за лека нощ, мушна се в леглото и се зави с юргана.

Към един часа входната врата проскърца. Лора вече беше полузаспала, уморена от чакане. В леглото беше топличко, Скай явно сънуваше, че тегли шейна и скимтеше насън, а вятърът блъскаше в прозорците като ураган. Но, каза си Лора, истинските детективи не позволяват на разни дреболии като ледени ветрове или сънуващи кучета да осуетят разследването им.

С усилие на волята тя се измъкна от леглото и закопча каишката на хъското. След минута двамата бяха навън. Соленият морски вятър шибаше гъстата козина на Скай и щипеше бузите ѝ. Тя дръпна шапката над очите си. На излизане се зърна в огледалото в антрето — приличаше на нощен крадец.

Лора беше толкова убедена, че Калвин Редфърн ще свърне вляво от къщата и ще тръгне надолу по хълма край гробището към крайбрежната пътека, че не можа да повярва на очите си, когато не го видя. Извърна поглед вдясно и го забеляза точно когато мина покрай знака „еднопосочна улица“ в края на „Океански изглед“ и се изгуби надолу по улица „Барнун хил“.

— Бързо, Скай, ще ни се изплъзне! — прошепна Лора и се затича. Притесняваше се дали хъското ще може да тича наравно с нея, но Скай без усилие бягаше с дълги скокове, с наострени уши и

изплезен розов език. Пое риск, вземайки го със себе си, но пък не искаше да го оставя сам още през първата му нощ в нов дом. Освен това се чувстваше по-сигурна с него до себе си.

Когато стигнаха края на улицата, Лора спря и се огледа накъде да поеме.

Протегна ръка да погали Скай, за да му напомни да не вдига шум. Той оголи зъби и нададе глухо ръмжене. Стресната, Лора бързо отдръпна ръката си. Но той не ръмжеше на нея. От една странична уличка се стрелна тъмна фигура. Лора се сви в сенките.

— Ш-ш-шт, тихо, момче! — прошепна тя, приклепна и притегли кучето към себе си. Той я близна по лицето, но тялото му остана напрегнато.

Човекът се огледа крадешком през рамо и се шмугна в една от уличките. За миг лицето му се мярна на светлината на уличната лампа. Лора ахна. Беше госпожа Уеб! Беше облечена цялата в черно и с шал на главата.

Лора потрепери от страх и едва не се отказа. Госпожа Уеб не беше от хората, които ще тръгнат да се разхождат посред нощ заради чистия въздух. Явно следеше Калвин Редфърн, няма какво друго да е.

Обзе я непреодолимо желание да предпази вуйчо си. Не можеше да си представи защо го следи икономката, но ако трябва да избира между неговата дума и нейната, няма съмнение, че ще повярва на него.

И все пак я обзеха подозрения.

Скай я задърпа напред. Лора уви два пъти каишката около ръката си за по-сигурно и тръгна след него. Последваха госпожа Уеб в уличката. В другия край надолу по хълма крачеше Калвин Редфърн, без да подозира за преследвачите си.

В продължение на безброй щастливи часове Лора беше разучавала опита на Мат Уокър в проследяването на заподозрени, но калдъръмените улички криволичеха между къщичките и палмите и беше много трудно да се държиш на разстояние. На втория завой изгуби от поглед и госпожа Уеб, и вуйчо си. Лора се втурна да ги настигне, умолявайки Скай да мълчи, но до края на уличката не се виждаше никой. Само брулените от вятъра листа хвърляха танцуващи сенки по калдъръма. Лора се послуша за стъпки, но не чу нищо, освен воя на вятъра и ритмичния тътен на морето.

Момичето тъкмо се промъкваше по едни тесни каменни стълби, когато Скай изведнъж се хвърли напред и я повлече. Лора политна в празното пространство. Падайки, зърна за миг вуйчо си, който прекосяваше едно площадче, и госпожа Уеб, която се криеше в един тъмен вход. В основата на стълбите имаше три кофи за боклук. В отчаян опит да ги избегне, Лора падна лошо на единия си крак и се вкопчи в хъското, за да се задържи. Кофите издрънчаха шумно.

Лора прехапа устни, за да не извика от болка. Блъсна я вонята на боклук. Парчета сурови зеленчуци се разпиляха по земята, а тя лежеше просната върху тях. Затисна с длан муцуната на Скай и надзърна в пролуката между кофите. Вуйчо ѝ се беше запътил в нейна посока. Не ѝ се мислеше как ще реагира, като открие, че го следи. Призля ѝ от срам.

Вуйчо ѝ беше стигнал до средата на площадчето, когато една чайка излетя с крясък от перваза над главата на Лора. В същия миг любителят на птици изскочи иззад една колона.

От изненада лицето на вуйчо ѝ придоби мъртвешки цвят.

— Помниш ли ме, Калвин? — попита мъжът с гадна усмивчица. — Бил Атлас, старият ти приятел от „Дейли Рипортър“ в Шотландия. Имаш ли минутка да отговориш на няколко въпроса?

Калвин Редфърн се съвзе от изненадата и отговори с леден глас:

— Доколкото си спомням, никога не си ми бил приятел. Точно обратното.

Усмивката не изчезна от лицето на мъжа.

— Хайде, хайде, да не би още да ми имаш зъб? Нали човек трябва някак да си изкарва хляба. Няма да ти отнема много време. Най-много три-четири въпроса.

Калвин Редфърн въртна глава, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Да не си се побъркал съвсем, Атлас? Искаш да ме интервюираш тук? Сега? В някаква глуха уличка в един през нощта?

— Тъй де, реших, че ще предпочетеш да говориш за миналото далеч от любопитни съседи и приятели. Под прикритието на мрака.

— Нямам нищо за криене от когото и да било, а миналото ми не е твоя работа.

— Нищо за криене? — изсмя се мъжът. — Забравяш, Калвин, че се знаем от доста време. Предупредих те, че манията ти да заловиш

„Асовете“ ще те вкара в бяла. Знаех, че пред нищо няма да се спреш, независимо кой ти се изпречи на пътя. Така и стана, а, Калвин? Затова те яде съвестта. Обзалагам се, че се будиш нощем и се самообвиняваш. Преследва те мисълта, че тя можеше да е още с теб, ако беше постъпил другояче.

Той насочи писалката си към гърдите на Калвин Редфърн.

— Затова си тук, нали, Калвин? Затова избяга на другия край на страната. Затова обикаляш по улиците на Сейнт Айвс по малките часове. Затова съседите ти те смятат за отшелник.

Мъжът не успя да продължи, защото Калвин Редфърн го сграбчи с една ръка за врата, а другата сви в юмрук. Лора видя как мускулите му се издуват под пуловера, готов да удари репортера. Испита желание да изскочи от прикритието си, но гърлото ѝ се беше свило и тя не можеше да помръдне. Пръстите ѝ се склупиха около нашийника на Скай. Той целият трепереше и се дърпаше напред, но Лора не сваляше ръка от муцуната му. За щастие не се разлая. Госпожа Уеб седеше неподвижна в сянката на входа.

— Не ме удрай! Не ме удрай! — изписка репортерът.

Юмрукът на Калвин Редфърн се спря във въздуха. Той отблъсна репортера от себе си и застана сковано с ръце, изпънати край тялото.

— Добре, признавам, прекалих — изхленчи репортерът. — Ама сега с теб живее едно малко момиченце, Калвин. Тя знае ли кой е вуйчо ѝ? А социалните служби знаят ли? Помисли ли за нея?

Калвин Редфърн го изгледа с пламтящи очи. Ако погледът му можеше да изгаря, репортерът за миг би се превърнал в купчинка димяща пепел.

— Не замесвай Лора в това! — изръмжа той. — Не струваш и колкото един косъм от главата ѝ!

След това се отдалечи в нощта, а обувките му чаткаха по калдъръма. Репортерът предпазливо докосна врата си.

— Все си много чувствителен, стари дяволе! — измърмори той след отдалечаващия се гръб на Калвин Редфърн. Оправи яката си и се изниза натам, откъдето беше дошъл.

Госпожа Уеб се измъкна от прикритието си. Скай изръмжа, преди Лора да успее да му попречи. Икономката се втренчи в кофите за боклук и тръгна към тях. Лора имаше само част от секундата да

направи нещо и се възползва от нея. Замери чайката с парче тиква. Възмутена, тя отново излетя с крясъци.

Икономката изруга, но не се доближи повече. Шумно издуха носа си в кърпичката, промърмори си нещо на чужд език и си тръгна бързо. След миг Лора остана сама с ръмжащото куче, с бясно биещо сърце и поне десетина въпроса без отговор.

18.

Скай лежеше на леглото с нос, заровен между лапите, и гледаше как Лора си събира багажа. На два пъти тя нахвърля всичките си притежания в куфара и на два пъти пак ги извади и ги върна в гардероба. На третия път заключи куфара и го пъкна под леглото. Ръцете ѝ бяха студени от ледените кубчета, с които се опитваше да облекчи отока на глезена си, и чувстваше тялото си лепкаво, сякаш има лека температура. В главата ѝ звучаха бръцоловенията на репортера.

„... Сега с теб живее едно малко момиченце, Калвин. Тя знае ли кой е вуйчо ѝ? А социалните служби знаят ли?“

И: „Предупредих те, че манията ти да заловиш «Асовете» ще те вкара в бяла. Така и стана, а, Калвин? Обзалагам се, че се будиш нощем и се самообвиняваш. Преследва те мисълта, че тя можеше да е още с теб, ако беше постъпил другояче...“.

Лора беше сигурна, че „тя“ е „Дж.“, жената, написала посвещението в книгата за Мат Уокър, макар и от думите на репортера да не можеше да се разбере дали става дума за съпруга, сестра или просто приятелка. Как или защо беше застанала тя на пътя на вуйчо ѝ? И кои бяха тези „Асове“? Лора се зачуди дали е чула правилно името. Звучаха като някаква рок група или религиозна секта.

Големият въпрос беше, къде е сега „Дж.“? Жива ли е, или...

Лора не смееше дори да си го помисли, камо ли да го каже на глас. Пред очите ѝ отново изникнаха мускулестите ръце на вуйчо ѝ, докато се канеше да цапардоса репортера. Какво ли тъмно минало ги свързва? И защо го следеше госпожа Уеб? Дали тя е „от добрите“, или пък преследва свои цели? Дали и тя като Бил Атлас знае нещо за миналото на вуйчо ѝ?

Лора зарови лице в гъстата козина на Скай и се опита да реши какво да прави. Ако има и капка разум в главата си, трябва да вземе хъското и да избяга колкото може по-далеч от Сейнт Айвс. Може да се качи без билет на някой влак, пътуващ на север, и да се върне в суката, но и безопасността на детския дом „Горски поляни“. Може да

се обади по мобилния телефон на директорката и да ѝ се примили да я върнат в старата ѝ стая с изглед към паркинга.

Поне такава беше желанието на изплашената Лора. Но любопитната Лора — онази, която не се стряскаше лесно и мечтаеше да стане велик детектив като Мат Уокър, онази, която би предпочела да яде сурови охлюви, но не и да се признае за победена и да се върне с провесен нос в детския дом — я караше да остане и да разнищи мистерията докрай.

Такова беше желанието и на онази част от нея, която обичаше вуйчо ѝ заради неговата доброта и дълбоко в себе си знаеше, че каквото и да е направил в миналото, сега той не е лош човек. Лора не можеше да понесе мисълта да го напусне — нито пък да се раздели с таванската си стая и с прекрасния Сейнт Айвс. Неуморното море и фееричната светлина, която озаряваше града рано сутрин и късно вечер, се просмукаха в костите ѝ и завладяха душата ѝ.

Скай изскимтя и това реши въпроса. Няма начин директорката да допусне куче в „Горски поляни“, особено ако прилича на вълк. А Лора за нищо на света не би се разделила с него. Щяха да си останат заедно за цял живот, в радост и беда — така му обеща.

Лора понечи да пхне домашното в раницата си и зърна вестникарската статия, която господин Гилбърт им даде като илюстрация към урока по география. Ама разбира се! Как може да е такава глупачка!

Гадният репортер Бил Атлас беше поискал интервю от Калвин Редфърн съвсем свойски, сякаш се познават добре и го е правил и преди. Значи в архивите на „Дейли Рипортър“ трябва да има поне един материал за вуйчо ѝ. Може и да не е ласкателен, но го има. Лора праметна раницата на рамо и закопча каишката на Скай. Тази сутрин стана доста по-рано от обичайното, за да има време да го разходи преди училище. След училище щеше да отиде в библиотеката и да потърси нещо за Калвин Редфърн в интернет. Ако предчувствието ѝ се окаже вярно, най-сетне ще намери някакви отговори.

За добро или за лошо.

* * *

Нощната драма накара Лора да забрави за бележките в бутилка, но докато със Скай се бореха с вятъра на плажа Портмиър, тя си спомни какво пишеше във втората — „Защото ако се доверя на неподходящ човек, ще умра“.

Внезапно я обзе паника.

До този момент се беше опитвала да не мисли за ужаса на това изречение — отчасти защото бележката можеше да се окаже номер, и отчасти, защото мисълта, че може и да не е, ѝ идваше в повече. Но беше време да вземе решение. Трябваше или да се довери на автора, както той сляпо ѝ се беше доверил, или да забрави за цялата работа.

Лора вече знаеше кое от двете ще избере. Ускори крачка. Скай за малко не я събори, така се дърпаше на каишката да гони чайките, които крачеха покрай вълните на тънките си розови крака.

— Не, Скай, днес не! — каза тя и го задърпа назад. Силните рамене и крака на кучето, наследени от безброй поколения, теглили шейни в снеговете, едва не ѝ изкълчиха ръцете. — Някой се нуждае от помощта ни и не можем да търчим наоколо.

Зачуди се къде ли е сега онзи, който беше оставил бележките. Дали се крие? Може би го измъчват, може би го е страх... Лора вдигна поглед към параклиса „Св. Никола“ — идеалното място за наблюдаване на пътеката на острова. Някакво внезапно раздвижване накара стомаха ѝ да се свие. Той ли е това? Но червено-зеленото петно се оказа групичка туристи с ярки пуловери, които правеха снимки.

Въпреки силния вятър денят беше прекрасен. За раздразнение на Лора по пътеката на острова непрекъснато сновяха хора, които разхождаха кучета или тичаха за здраве. Потръпвайки от болка в глезена, тя се изкачи нагоре по хълма и седна на една скала, обрасла с лишеи. Сега, когато бутилката беше съвсем наблизо и отново ѝ се струваше реална, нервите ѝ бяха обтегнати. Стомахът я присвиваше, сякаш беше закусвала с пирони. Момичето прегърна Скай, а той я близна по лицето. Близостта на топлото му, силно тяло я успокои.

След двайсетина минути Лора започна да губи търпение. Пътеката беше оживена като на лекоатлетическо състезание. Притеснена, че няма време, защото трябва да върне хъското у дома, Лора беше на път се откаже и да си тръгне, когато изведнъж пътеката опустя и двамата със Скай останаха съвсем сами.

Вълните на океана се блъскаха и пенеха в скалите точно под тях. Опръскаха я, когато се наведе да вземе бутилката от скривалището. С помощта на клечка измъкна листа отвътре. Беше навит на руло и привързан с лъскаво златисто конче. Разгъна го.

Беше празен.

Лора така се ядоса, че го смачка на топка и го хвърли в кошчето за боклук.

— Само губиш времето на хората! — кресна тя към параклиса. — Трябваше да се сетя, че всичко е някаква тъпа шега!

Закрачи надолу по пътеката, но изведнъж ѝ хрумна, че може би трябва да задържи хартиятката, за всеки случай. „За какво ли пък ще ми е?“, помисли си тя, но нямаше отговор. Знаеше само, че Мат Уокър би я задържал, в случай че се наложи да я изследва за отпечатьци от пръсти или други следи.

— Седни, Скай! — заповяда му тя. — Чакай ме тук.

Изтича обратно по пътеката, използва шала си като ръкавица и измъкна листа и конеца от кошчето. Тъкмо ги пъхаше в джоба, когато по пътеката се зададе бягащ мъж, мършав и с хлътнали очи. Спря се до пейката, като пъхтеше пресилено, развърза връзката на обувката си и после пак я завърза.

Нещо в него я притесни.

— Скай! — извика тя и забърза по пътеката. Но хъското го нямаше там, където го остави. — Скай!

Лора се втурна нагоре по хълма въпреки болките в глезена, заслони очи от слънцето и трескаво се огледа. Хъското гонеше една чайка по стъпалата, които водеха към плажа. Лора се опита да му свирне, но Скай беше прекалено далече, за да я чуе. Той прекоси плажа и се изгуби от погледа ѝ. Лора се втурна надолу по хълма, през тревата, и скочи на пясъка. Накъде? Откъм пътя се чу свирене на гуми и яростно свирене на клаксон.

Скай! При мисълта как хъското лежи в локва кръв под колелата на някоя кола Лора затича още по-силно. Мина като вихър покрай ваканционните апартаменти „Морски бриз“, зави покрай един ван, който разтоварваше купища картини, сви зад ъгъла и се закова на място. Скай беше в прегръдките на Тарик. Тоест, Тарик беше приклепнал на бордюра пред магазина „Северна звезда“ и прегръщаше Скай. Някакъв мъж се подаваше от прозореца на голямо беемве и му

четеше конско как трябва да пази по-добре кучето си. Тарик кимаше сериозно, но всеки път, когато погледнеше хъското, се усмихваше.

Когато шофьорът тръгна, Лора сковано се доближи до Тарик. В нея се бореха противоречиви чувства. От една страна се радваше, че го вижда, и му беше благодарна, че е спасил Скай. Но от друга, моментално си спомни за деня, когато той и господин Мухтар ѝ се присмяха и я унижиха.

Скай излая радостно, измъкна се от ръцете на Тарик и дотича при нея. Тарик бързо се изправи.

Лора не можа да сдържи желанието си да го нарани, както я беше наранил той, и му каза:

— Да, това е моето куче. Благодаря ти, че го спаси, но сто на сто не би искал да имаш нещо общо с кучето на една досадница като мен. Така де, сигурно и то е толкова досадно.

Тарик вдигна безпомощно ръце.

— Лора... — подхвана той, но преди да успее да продължи, от магазина излезе госпожа Мухтар. Беше елегантна и красива, както винаги, но гледаше заплашително.

— Омръзна ми от твоя мързел, Тарик! — скара му се тя. — Веднага влизай вътре да домиеш чиниите!

Тарик погледна Лора, а после направи нещо необичайно. Без да пророни и дума, побягна по улица „Рибарска“.

— Тарик, връщай се веднага, преди да съм се обадила на баща ти! — изкряска госпожа Мухтар, но той не ѝ обърна внимание.

— Защо му говорите така? — попита гневно Лора. — Държете се с него, сякаш ви е слуга!

Госпожа Мухтар сякаш едва сега забеляза присъствието ѝ и още повече се навъси.

— Няма да търпя да ме поучава момиче като теб, Лора. Ти и само ти си виновна за неприятностите, които сполетяха този дом. Всичко си беше наред, преди да се появиш ти.

— О, съмнявам се! — тросна се Лора. — Дълбоко се съмнявам!

Тя взе кайшката на Скай и се отдалечи с високо вдигната глава, но беше бясна на себе си, че се държа лошо с Тарик, и едновременно с това беше силно озадачена. За какво говори госпожа Мухтар? Лора няма нищо общо с Тарик от няколко седмици. Как би могла да е

виновна за някакви неприятности в „Северна звезда“? И за какви неприятности става дума?

Лора погледна колко е часът. Чувстваше се виновна, че се държа ненужно жестоко с момче, което навярно беше спасило нейното хъски. По принцип би хукнала след него, но закъсняваше за училище. Претегли възможностите. Ако върне Скай вкъщи, трябва да обяснява на намръщената госпожа Уеб как да се грижи за него и ще закъснее поне с един час. А ако го заведе в училище, може да обясни, че се налага по изключение и че никога, ама никога повече няма да се повтори. Господин Гилбърт ще пощурее, но какво може да направи? Да я изгони от час? Лора няма нищо против.

— Сега ще се държиш като ангелче, че заради теб едва не получих удар — каза тя на Скай и се спря да го почеше зад ушите и да го прегърне. Двамата подтичваха по улицата към плажа Портмиър. — Никакво бягане повече и никакво разговаряне с непознати момчета, дори и да са ти спасили живота, разбра ли?

Пресичаха улицата пред училище, когато чу Тарик да я вика. Обърна се бързо и започна:

— Тарик, толкова съжалявам...

Думите ѝ секнаха.

Улицата беше пуста. Виждаше се само една черна кола, която стоеше със запален двигател в сянката на едно дърво наблизо. Мургав мъж с гола глава и с набито тяло като на борец тъкмо се качваше на задната седалка. Беше с кафяв костюм и тъмни очила. Вратата се затвори и колата потегли бързо и безшумно. Лора зърна част от номера: „JKR“.

Дрънченето на училищния звънец отвлече вниманието ѝ. Тя хвърли последен поглед на празната улица, потисна разочарованието си и хукна нагоре по стъпалата. Беше закъсняла почти с един час. Господин Гилбърт щеше да е бесен, особено когато разбере, че е довела и кучето си.

Една от най-отвратителните сутрини в живота ѝ беше на път да стане още по-отвратителна.

19.

— Няма да ти казвам: „Нали те предупредих?“ — натърти госпожа Крабтрий.

— Току-що го казахте — отбеляза Лора.

Беше уморена и кисела след безсънната нощ. След ужасната сутрин последва още по-ужасен ден в училище — Скай наръфа една папка на господин Гилбърт с плановете на уроците и препика вратата на директорския кабинет. Наказаха Лора да остане в училище след часовете. Единствената добра новина беше, че след двата инцидента с папката и вратата на директора репутацията ѝ сред съучениците скочи до небесата. Всички, с изключение на Кевин, господин Гилбърт и директора направо се влюбиха в Скай, а в отговор на вниманието им той надмина себе си по чар и любвеобилност.

Въпреки това Лора съжаляваше, че не избяга от къщи тази сутрин. Ако беше го направила, сега вече щеше да си седи в „Горски поляни“, да нагъва вегетариански селски пай и щеше да е забравила за проблемите си.

— Само ако ми споменете за Тарик, тръгвам си! — предупреди тя съседката, която носеше мораво поло, светлолилави рипсени панталони и виолетова шапка с перо от токачка така, сякаш няма по-нормално облекло на света.

Госпожа Крабтрий посочи към Лора с градинарските ножици:

— Е, не можеш да отречеш, предупредих те, че ще си навлечеш враг в лицето на господин Мухтар, ако тръгнете да скитосвате с момчето по хълмовете и плажовете, вместо то да си гледа магазина, докато господин Мухтар обикаля да продава гоблени.

Лора нави каишката на Скай около китката си, запуши си ушите и тръгна към къщи.

— Не ви слушам, не ви слушам!

Но и през дланите си чуваше приглушения глас на госпожа Крабтрий:

— Значи не те интересува, че семейство Мухтар са си заминали?

— Какво? — Лора свали ръце от ушите си. — Как така са си заминали? Къде са отишли?

Веднага си припомни как тази сутрин Тарик или някой с глас досущ като неговия я беше повикал откъм пустата улица. Може би е искал да се сбoguва с нея и в последния момент е променил решението си.

Госпожа Крабтрий пусна ножиците и я изгледа победоносно.

— Това вече те интересува, нали? Вече не бързаш толкова да ми обърнеш гръб, а?

— Съжалявам, госпожо Крабтрий — извини се Лора, като се опитваше да удържи Скай да не погне една чайка, която се рееше ниско над градината на съседката. — Имах ужасен ден в училище, а пък и...

— Това е звярът на Барбара Карсън, нали? — прекъсна я госпожа Крабтрий. — Ако продължава в същия дух, ще ти трябва уроци по опитомяване на вълци. Е, не че ще имам нещо против да изяде някоя и друга чайка. Гадни птици! Спомням си...

— Моля ви! — проплака Лора. — Какво беше това за семейство Мухтар? На почивка ли заминаха?

Представи си ги на морско пътешествие, на което господин Мухтар лови марлини, жена му си прави слънчеви бани, а Тарик, опакован в костюм като манекен на някоя витрина, се пържи в жегата.

Госпожа Крабтрий демонстративно си погледна часовника.

— Нямам време за приказки! В шест ме чакат за бридж... Е, ако толкова настояваш, ще ти кажа, но съвсем набързо.

Тя протегна ръка да погали Скай.

— Красавец е това хъски, когато се държи прилично, но ще трябва да го поохраниш. Ужасно е мършав! Май имам излишно парче месо в хладилника.

— Семейство Мухтар! — подсказа ѝ Лора, която едва се удържаше да не изпищи от нетърпение.

— Заминали са си завинаги! — обяви госпожа Крабтрий и вдигна ръце като фокусник, който е измъкнал заек от цилиндъра си. — Направо се изпарили. Сю Олбrait видяла към пладне някакъв камион да спира пред магазина, за нула време си натоварили багажа и Мухтар ударил ключа на „Северна звезда“. Жалко! При тях бяха най-пресните плодове и зеленчуци.

На Лора направо ѝ се зави свят.

— Но това е невъзможно! Видях Тарик тази сутрин! Спаси Скай да не го сгази един автомобил. Не се държах много добре с него, защото още съм му сърдита за нещо, което се случи преди няколко седмици. После се показа госпожа Мухтар и му се развика, а Тарик хукна надолу по улица „Рибарска“. Намерили ли са го? Взели ли са го със себе си?

— Ами сигурно. Надали ще изоставят собственото си момче, нали така? Че нали им е гъската със златните яйца! Както и да е, госпожа Мухтар каза на Сю Олбрайт, че си заминават заради Тарик. В Сейнт Айвс се бил събрал с лоши деца и най-добре било да го преместят, за да го предпазят от тях. Случайно да знаеш за кого става дума?

Лора се престори, че не е чула въпроса. Много добре знаеше, че госпожа Мухтар е имала предвид нея. Тя беше лошото влияние.

— Споменала ли е къде отиват?

Госпожа Крабтрий погледна часовника си и се надигна от стената, като потупа Скай.

— Сю каза, че госпожа Мухтар не искала да каже, да не би въпросните лоши другари да се опитат да се свържат с Тарик. Мен ако питаш, това си е просто оправдание. Не съм по клюките, но не им беше чиста работата на тия Мухтарови. Сю е убедена, че са задлъжнели или пък си крият данъците, но според мен проблемът е в гоблените, дето уж ги бил правел прочут индийски майстор. Странно съвпадение, че започнаха да се появяват, когато Тарик дойде да живее в „Северна звезда“. Той идва тук веднъж, казах ли ти? Помоли ме да ти предам тигъра. Тъкмо бях тръгнала да излизам, та го оставих на госпожа Уеб да ти го даде.

— Значи от него е бил! — възкликна слисано Лора. Сега, когато вече знаеше със сигурност, се почувства щастлива, но и още по-гузна за лошото си държание сутринта.

Госпожа Крабтрий изтупа няколко семенца от лилавите си панталони.

— Госпожа Уеб не ти ли го предаде?

Не, помисли си Лора, нищо не ми е предала. Чудно защо ли!

— Както и да е, като ми даваше тигъра, забелязах, че ръцете му са целите в ранички и белези. Изведнъж нещо ми просветна и му

рекох: „Ти си изработил този гоблен, нали? Ти си майсторът?“. А той — все едно го попитах дали не е откраднал кралските скъпоценности! Така заклати глава, че за малко да му се откачи от раменете, а после хукна като подплашен заек.

Лора си помисли: „Значи все пак държи на мен!“.

— Да знаеш, че само ти си виновна за заминаването им — говореше ѝ в това време госпожа Крабтрий. — Явно са решили, че си заплаха за инвестицията им. За тях си била момичето, което ще им съсипе гъската със златните яйца.

* * *

Дали защото Лора беше в шок от чутото, или пък защото никоой не беше запалил огъня, но къщата ѝ се видя студена и неуютна. Щом влезе в кухнята, разбра каква е работата. Госпожа Уеб не се беше появявала този ден. Чиниите от закуска още си стояха на масата и нямаше приготвено нищо за вечеря. Дрехите за пране си бяха в коша, както ги хвърли Лора.

Тя се опита да си припомни дали вуйчо ѝ е споменавал, че госпожа Уеб ще си взима почивен ден, но не можа да си спомни подобно нещо. Донякъде почувства облекчение. Ако икономката беше у дома, Лора сигурно нямаше да успее да се сдържи и щеше да се скара с нея за това, че е изхвърлила подаръка на Тарик в канавката. Защото няма съмнение, че е сторила тъкмо това. Сигурно си е мислила, че дъждът ще го отнесе. А и сто на сто беше казала на Мухтарови, заради което Тарик сигурно е отнесъл още един бой. Ако зависеше от Лора, госпожа Уеб щеше да бъде уволнена на минутата.

Скай побутна Лора с нос и легна край паничката си с толкова нещастен вид, че въпреки настроението си Лора не можа да не се разсмее. Тя му отвори една консерва кучешка храна и си стопли вода за какао, което така и не направи. Вместо това седна край кухненската маса, потънала в мисли. Случиха се толкова много неща, които не можеше да проумее.

Ако госпожа Крабтрий е права и Тарик наистина изработва гоблените, които се продават в „Северна звезда“, вместо да си отспи, да учи или да се забавлява като всяко момче на негова възраст, това си

е живо робство. Нищо чудно, че е кожа и кости и вечно изглежда уморен. Нищо чудно, че госпожа Мухтар толкова се загрижи за ръцете му, когато падна от стълбата и се поряза.

А сега го бяха отвлекли.

Трябваше да му помогне, но на кого може да се довери? В полицията няма да ѝ повярват. Госпожа Крабтрий има добро сърце, но е такава особнячка! Вуйчо ѝ пък води двойствен живот.

Часовникът удари шест и Лора подскочи. Къщата потъваше в сумрак и беше толкова тиха, че момичето сякаш чуваше призраците на предишните обитатели. Тя си облече пуловер и запали лампите. В мига, в който светна в коридора, Скай се втурна към входната врата, целият настръхнал. Започна да души и да ръмжи през пролуката под вратата. После вдигна глава и започна да вие. Тръпки преминаха по гърба на Лора.

— Престани, глупчо, това е вуйчо! — скара му се тя, хвана го за нашийника и с мъка го дръпна от вратата. Но в ключалката не се чу ключ. С разтуптяно сърце Лора надникна през процепа на пощенската кутия, но не видя никого.

Каза си, че всичко е от изопнатите ѝ нерви. Но от какво имаше да се стряска толкова? В края на краищата няма никакви доказателства, че се е случило нещо лошо. Тарик може да е заминал на почивка, госпожа Уеб може да е болна от грип, „Дж.“ може да е просто бивша приятелка на вуйчо ѝ, която кротко си живее живота след раздялата си с него, а пък Калвин Редфърн спокойно може наистина да е служител на агенцията по риболов, както твърди.

Лора се запъти към кухнята да си направи сандвич и забеляза, че вратата на кабинета на вуйчо ѝ е открената. Лаптопът му седеше на бюрото. След като си изкара наказанието в училище, Лора се отби в библиотеката да пробва да изрови нещо за миналото му в интернет. Библиотекарката отказа да я пусне със Скай, пък Лора отказа да го остави сам отвън и си тръгна разочарована. Сега ѝ хрумна, че може да използва набързо компютъра на вуйчо си. Самият той ѝ каза, че може да го използва, когато иска. Само дето каза и първо да поиска разрешение. Лора погледна часовника си. Вуйчо ѝ рядко се прибираще преди седем и половина. Търсенето в интернет отнемаше секунди. Щеше да свърши много преди това.

Още преди тази мисъл да достигне до съзнанието ѝ, Лора вече седеше на стола пред бюрото на вуйчо си. Компютърът избръмча и се събуди. Противно на очакванията ѝ, не беше никакъв праисторически модел, а последен писък на технологията, файловете му бяха изрядно организирани и всичките бяха с имена на риби.

Лора отново се тресеше от нерви. Какво ли ще открие? И как ли ще избухне вуйчо ѝ, ако я завари да рови в компютъра му? Беше толкова уплашена, че едва си поемаше дъх. Не ѝ помагаше и това, че Скай се беше запилял нанякъде. Повика го, но той не се обади. С треперещи пръсти написа името на вуйчо си и щракна върху „търси“.

На първо място се появи сайтът на „Дейли Рипортър“. Но Лора не беше очаквала стотиците други резултати — по-точно, цели дванайсет страници. Само в „Дейли Рипортър“ имаше четирийсет и две статии за вуйчо ѝ. Тя отвори най-новата, отпреди една година.

Докато чакаше документът да се зареди, Лора отново повика Скай. Кучето не се появи. Тя потропа нервно с пръсти по бюрото. С всяка изминала минута шансовете вуйчо ѝ да се прибере и да я спипа се увеличаваха. На екрана бавно, буква по буква, се появяваше вестникарско заглавие, разположено на цялата страница. Най-накрая се изписа в кървавочервено:

ВИНОВЕН СЪМ ЗА СМЪРТТА НА ЖЕНА СИ Изповедта на Калвин Редфърн

Под заглавието имаше зърнеста черно-бяла снимка на вуйчо ѝ. Беше с елегантни, но раздърпани дрехи. Вратовръзката му беше накриво. Беше небръснат, с разчорлена коса. Прикриваше с ръка лицето си от фотографа, но нямаше съмнение, че е той.

Екранът се размаза пред очите на Лора. Любимото изречение на директорката на „Горски поляни“ прозвуча в главата ѝ: „Любопитството ще ти изяде главата“.

Зад нея подът проскърца. Сърцето на Лора подскочи. Силуетът на Калвин Редфърн се очерта на светлината от коридора. До него стоеше Лоти — точно както вечерта, когато се срещнаха за първи път. В този миг той беше непознатият от онази вечер. Очертанията на

раменете му и възлите от мускули по ръцете му все така загатваха за скрита, едва сдържана сила.

— Е, сега вече знаеш — каза той. — Знаеш що за човек съм.

20.

Лора тръгна към кухнята сякаш се отправи към бесилото. Сега, когато се сбъднаха най-лошите ѝ страхове и разкри истината за вуйчо си, вече не се боеше от него, а само от онова, което може да се случи от тук нататък. Двата седнаха на масата, като че ли бяха нормално семейство, което се готви да вечеря. Ножът за хляб лежеше между тях до мелничката за чер пипер и кетчупа. Лора едва потисна желанието си да се разсмее истерично.

— Та какъв човек си значи? Убиец?

Така. Каза му го.

Калвин Редфърн отвърна на обвинителния ѝ поглед, без да трепне. Лампата осветяваше лицето му. По него нямаше гняв, само болка.

— В нечии очи съм убиец. Най-вече в моите собствени.

— Убил си жена си? Убил си „Дж.“?

Лора стреля напосоки, но от изражението му разбра, че е уцелила.

— Името ѝ беше Джаклин — каза Калвин Редфърн. — Бяхме женени двайсет години. Обичах я повече от всичко на света. За нея бих се изправил срещу хищни акули и разярени слонове, бих се хвърлил в горяща къща. Но в деня, в който тя най-много се нуждаеше от мен, аз не бях до нея. Можех да я спася, но бях заслепен от амбиции. Бях обсебен от работата си. Докато се прибера у дома, тя си беше отишла.

— Беше си отишла ли? — Сякаш земетресение разтърси мозъка на Лора. Всичките ѝ теории и обвинения рухнаха като небостъргачи. — Искаш да кажеш, че всъщност не си я убил? Не си я застрелял или нещо такова?

— Какво? — ужаси се Калвин Редфърн. — Ти за какъв ме мислиш? Ама ти наистина ли реши... — Той зарови лице в дланите си.

На Лора ѝ се прииска да се втурне към него и да го помоли за прошка, задето си е въобразила, че би могъл да извърши най-

страшното престъпление, но се въздържа. Все още не знаеше каква е истината.

Той най-сетне вдигна глава.

— Явно съм бил най-лошият вуйчо на света, за да си помислиш, че съм способен на убийство. Сам съм си виновен за това. Прекалено дълго крих истината от теб. Беше права, когато каза, че тази къща е пълна с тайни. Не, Лора, не съм убил жена си, но се чувствам така, все едно съм го направил. И в скръбта си направих грешката да спомена това пред един репортер от жълтата преса, от най-долнопробните — стар мой противник, който веднага взе, че го отпечата, за да си разчисти сметките с мен. И ето че онази вечер той се появи отново, срещнахме се в една тъмна уличка и се скарахме. Искаше отново да изрови цялата история.

Лора гузно извърна поглед. Как си позволяваше да съди вуйчо си, като самата тя криеше тайни от него? Това, че сам спомена за репортера, я убеди, че казва истината и за всичко останало.

— Но какво всъщност се случи с Джаклин? — попита тихичко момичето.

Той се изсмя горчиво.

— И тя, и аз си мислехме, че е настинка. По-точно, тя си мислеше така. Според мен я хващаше грип. Болеше я глава и имаше температура. Настоях да я заведе на лекар, но тя каза, че правя от мухата слон. Обеща да си легне и да пие чай с лимон и мед. Да си призная, това ме устройваше. Същата вечер ми предстоеше един... — той потърси най-точната дума, — проект, от който зависеше кариерата ми, и знаех, че трябва да му посветя цялото си внимание и енергия, за да успея. Е, успех. Когато се върнах у дома на следващата сутрин, къщата беше тиха. Тя... — Гласът му пресекна. — Тя беше умряла от менингит през нощта. Така и не можах да си го простя. Отне ми около седмица да свърша неотложните неща — да уредя погребението, да се оправя с репортерите, да предам работната си документация на когото трябва. После напуснах Абърдийн завинаги. Не взех нищо със себе си, освен Лоти и дрехите на гърба си. Свързах се с адвокат и агенция по имотите и те уредиха продажбата на къщата. Казах им да дадат всичко останало на благотворителни организации.

Лора не можеше да се сдържа повече. Скочи и го прегърна. Страхът и гневът ѝ се бяха изпарили. Сега просто искаше да му

покаже, че го обича.

— Не си бил виновен ти! Откъде би могъл да знаеш, пък и сигурно нямаше да успееш да я спасиш.

Той поклати глава, но си личеше колко е трогнат. Тя се върна на мястото си.

— Каква беше тази работа, дето така те е била обсебила?

Калвин Редфърн стана и отиде до една гравюра на Сейнт Айвс, окачена над електрическата кана. Смъкна я от стената. Зад нея имаше сейф. Той набра кода и вратичката щракна. Извади отвътре един албум с налепени изрезки и го подаде на Лора.

Тя го разгърна и ахна. Там имаше друга статия за вуйчо й, този път от „Таймс“. Беше отпреди две години и заглавието гласеше:

ТОП ПОЛИЦАЯТ НА ШОТЛАНДИЯ ИЗБРАН ЗА НАЙ-ДОБЪР ДЕТЕКТИВ ВЪВ ВЕЛИКОБРИТАНИЯ ЗА ПЕТА ПОРЕДНА ГОДИНА

На снимката отдолу красивият, усмихнат Калвин Редфърн получаваше медал от член на кралското семейство.

— Бил си детектив като Мат Уокър! — удиви се Лора. — Защо тогава...

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Защо се опитах да те разубедея да ставаш детектив ли?

— Да.

— Защото хора като „Асовете“ са изметта на човешкото общество и не мога да понеса мисълта, че ще трябва да се разправяш с такива като тях.

— „Асовете“ ли? Това някаква банда ли е?

Убийственото изражение, което Лора зърна на лицето му първата вечер, когато вуйчо й погледна през прозореца на нейната стая, отново се мерна за миг. Той запрелиства албума. Статия след статия проследяваха борбата му с „Асовете“ и сензационните арести на нейни членове.

— Да — отвърна мрачно той, — но не каква да е банда. Те са каймакът на престъпния свят. Хич не ми се ще да го призная, но са блестящи в своята област, организираната престъпност. Техният

„кръстник“, господин А. — все още не знаем нито истинската му самоличност, нито името му — е събрал най-ловките престъпници на подземния свят. Може да се каже, че „Асовете“ са братство на чудовища.

Братство на чудовища. Този израз се запечата в съзнанието на Лора.

— С какво по-точно се занимават?

Той сви рамене.

— С какво ли не. Стига да е незаконно и да носи пари, те са вътре.

— Ама че работа! — Лора беше зашеметена. — Но ти си арестувал много от тях, нали?

— Предотвратих няколко банкови обира и арестувах един-двама от шефовете им, но тази банда е като октопод. Отрязваш едно пипало — пониква ново. В нощта, когато почина Джаклин, ръководех операция за залавяне на няколко от най-изпечените им обирджии на банки. Сега са в затвора с доживотни присъди. Ако не бях напуснал полицията, можеше здравата да ударим тази банда, но това е вече зад гърба ми. След смъртта на Джаклин подадох оставка, скочих в колата и карах напосоки, докато ми свършиха силите. Някак си се озовах в Сейнт Айвс. Нанесох се в първата свободна къща, която намерих.

Той посочи с ръка към коридора и дневната.

— Както виждаш, почти нищо не съм пипнал. Беше много запуснато, но нямах сили да се занимавам с това. Дадох обява за икономка. Дълго време никой не се обади. Почти бях изгубил надежда, когато се появи госпожа Уеб. Странна птица, но се справя с работата. Поне донякъде. Отначало просто се отдадох на черни мисли. Отново и отново преживявах онази нощ. После малко по малко се съвзех. С помощта на един стар познат от полицията си намерих работа — да разследвам незаконния риболов по крайбрежието на Корнуол. После изневиделица получих писмо от социалните служби, с което ме уведомяваха, че имам единайсетгодишна племенница. Беше истински шок, но не от неприятните.

Той се усмихна.

— Не беше лесно да ги убедя, че един саможивец, който се издържа като брой риби, е подходящ настойник, но някои мои

приятели от полицията ми написаха отлични препоръки. Най-накрая социалните служби склониха — и ето те тук, при мен.

— Съжалявам, че ти се натресох — обади се Лора, малко засегната от думите му, че е било шок, макар и не от неприятните. — Мога да се върна в „Горски поляни“, ако това ще улесни живота ти.

Още докато го изричаше, съжали. Сега, когато знаеше истината за вуйчо си, още повече искаше да е при него.

— Дори не си го и помисляй! — усмихна се вуйчо й. — Никъде няма да ходиш. Освен ако не искаш, разбира се. Като изключим Джаклин, ти си най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. Ще се помъча да съм по-дълго у дома и да ти бъда по-добър вуйчо.

— Ама ти и сега си готин! — развълнувано отвърна Лора. — Съжалявам, че така влязох в кабинета ти. Аз...

— Божичко, Лора, вече е почти осем! — прекъсна я Калвин Редфърн. — Сигурно умираш от глад. Аз поне умирам. — А после добави, сякаш едва сега забелязва: — Защо е такава бъркотия в кухнята? И дрехите не са изпрани. Госпожа Уеб не е ли идвала днес?

Лора поклати глава.

— Може би е болна.

Беше й на върха на езика да добави: „Сигурно е хванала пневмония, докато те шпионираше в ледения дъжд и вятър“, но реши, че не е добра идея. Не искаше да разваля вечерта с признанието, че и самата тя го е следила.

— Е, да се надяваме, че ще се оправи по-бързо. Не ме бива в готвенето. Какво ще кажеш да си поръчаме пица?

Докато той поръчваше по телефона, Лора изведнъж се сети какво беше научила от госпожа Крабтрий.

— Тарик! — възкликна тя, докато вуйчо й затваряше слушалката. — Изчезнал е!

— Да не искаш да кажеш, че е избягал?

— Не знам. Не мисля, че е избягал. Побягна тази сутрин, защото госпожа Мухтар му се разкрещя, но госпожа Крабтрий е сигурна, че е бил с тях, когато са се изнесли с камиона днес следобед. Приятелката на госпожа Крабтрий, Сю, каза, че затворили магазина без предупреждение и заминали завинаги от Сейнт Айвс.

Калвин Редфърн поклати глава.

— Лора, защо обръщаш внимание на клюките на госпожа Крабтрий и приятелката ѝ. Госпожа Крабтрий има добро сърце, но и богато въображение. Мат Уокър никога не би се занимавал с подобни глупости.

— Мат Уокър казва, че си струва да се обръща внимание на хора като госпожа Крабтрий, защото те са очите и ушите на едно градче и често забелязват подробности, които полицията не би видяла, ако ще да са изписани на билборд със светещи букви — възрази Лора.

— Много вярно! — ухили се вуйчо ѝ. — Но в нашия случай си мисля, че госпожа Крабтрий просто е дала воля на фантазията си. Семейство Мухтар имат бизнес в Сейнт Айвс. Няма как да отидат далеч. Сигурно са отишли на гости при роднини или пък на кратка почивка.

Лора и вуйчо ѝ пиеха кафе и се заслушаха за моторетката на разносвача на пици, когато в коридора се разнесе вой. Лоти скочи и се разля, а Калвин Редфърн се втурна натам. Лора го последва по-бавно. Скай стоеше пред входната врата с настръхнала козина. Отметна глава назад и зави. Хрътката се присъедини към него с бесен лай.

— Лоти, Скай, млъквайте! — заповяда им Калвин Редфърн. — Стига с този шум, че съседите ще подадат оплакване!

— Скай и преди направи така — обясни Лора. — Цяла вечер се държи странно.

Вуйчо ѝ пъкна ключа в ключалката.

— Сигурно носят пицата.

Той избута кучетата настрани. Вратата се отвори с обичайния си стон. Вътре нахлу студен морски въздух. Лора сграбчи Скай за нашийника. Той заръмжа към някаква невидима заплаха в мрака отвън.

Калвин Редфърн се взря в тъмното.

— Няма никого. Надявам се, че няма навика да вие към луната, когато му скимне. Госпожа Крабтрий ще получи удар.

Понечи да затвори вратата, но изведнъж замръзна на място. Без да отделя поглед от онова, което прикова вниманието му, той промълви тихо:

— Лора, ако обичаш, отиди в кабинета ми и отвори дясното чекмедже на бюрото. Там има кутия с хирургически ръкавици. Донеси ми един чифт.

Лора се втурна към кабинета. Когато се върна, вуйчо ѝ не беше помръднал. Лицето му беше застинало. Подаде му тънките ръкавици. Той ги нахлузи и отвори широко вратата.

На най-горното стъпало се виждаше синьото карирано гръбче на карта за игра, затисната с камък, да не я духне вятърът. Вуйчо ѝ я вдигна внимателно и я постави в прозрачното найлоново пликче, което извади от джоба си. Картата беше джокер. Изрисуваната фигура беше с румени бузи и ярка шутовска шапка. Когато Калвин Редфърн я поднесе към светлината, джокерът сякаш им намигна злобно.

— Шантава работа — обади се Лора. — Защо му е притрябвало на някого да ни оставя карта за игра пред вратата?

Вуйчо ѝ хлопна вратата и се подпря на нея.

— Това е съобщение за мен от господин А.

Лора се почувства като в някакъв налудничав кошмар.

— Искаш да кажеш, че кръстникът на „Асовете“ те е издирил и ти изпраща съобщение? Хайде де! Какво означава?

— Означава, че има по-силни карти от мен.

21.

— По-силни карти ли? Че ти да не си комарджия?

Картата седеше на масата помежду им, с лице нагоре в прозрачното пликче. Калвин Редфърн ѝ обясни, че в такива пликчета се съхраняват предмети, които може да послужат като доказателства в съда. На Лора ѝ се искаше да я обърне с гърба нагоре, за да не гледа ухилената физиономия на джокера, но не смееше.

— Това значи, че ме е надхитрил. Джокерът е визитната картичка на бандата. Оставят я, когато са извършили престъпление и смятат, че ще им се размине. Така се подиграват на полицията. И най-вече на мен. Когато напуснах Шотландия преди близо година, на никого не казах къде отивам. Както ти обясних, просто избягах, без да мисля къде ще се озова. Вярвах, че съм оставил миналото зад гърба си. Но „Асовете“ никога не забравят и не прощават. Проследили са ме дотук, за да търсят отмъщение. Щом са ми оставили карта пред вратата, значи искат да ми кажат или че са извършили престъпление в Сейнт Айвс, или че ме чака отмъщение, или пък и двете. — Той закрочи из кухнята. — Къде ли се бави пицата?

Лоти и Скай, които бяха легнали на топло пред печката, извърнаха глави към него. Той се върна на масата.

— Лора, има нещо, за което те поизлъгах. Казах ти, че съм приключил с опитите за залавяне на „Асовете“ — и наистина дълго време беше така. Но седмицата, преди да дойдеш мярнах един от членовете на бандата, когото навремето бях пратил в затвора, да се качва в една кола, паркирана пред ваканционните апартаменти „Морски бриз“.

— Срещу „Северна звезда“?

Той ѝ хвърли изненадан поглед.

— Да, но това е чиста случайност. Така или иначе, нали се бях зарекъл да забравя миналото, отминах, без дори да запиша номера на колата. Когато работиш в полицията, се научаваш да приемаш, че дори и престъпниците понякога ходят на почивка. Но скоро разбрах, че

старата ми мания отново ме обсебва. Преследваше ме мисълта, че „Асовете“ действат в околностите на Сейнт Айвс, че може би са замесени в нелегалния риболов. Оттогава насам часове наред, а понякога и по цели нощи претърсвам Сейнт Айвс и крайбрежната ивица сантиметър по сантиметър, за да разбера какво са замислили. Но до момента не съм открил нищо. Нито следа от тях. — Той удари с юмрук по масата. — А сега това!

— Може би е както каза. Отговорът е под носа ти. Може би докато си се опитвал да ги следиш, те са следили теб.

— Давай нататък.

Лора забодее поглед в масата.

— Ами... и аз имам да ти призная нещо. Онази нощ те проследих. Знам, че не беше редно да го правя, но ти беше толкова потаен, че просто трябваше да разбера какво става. Видях те как едва не удари с юмрук оня репортер.

— О, Лора! — простена Калвин Редфърн. — Много съжалявам, че си видяла това. Нищо чудно, че си ме сметнала за някакъв звяр. Само държа да кажа, че този човек е отпечатал някои от най-гнусните лъжи за мен. Лично на мен ми е все едно, но когато започна да намесва и Джаклин, направо ми причерня пред очите.

— Няма значение. Но аз не бях единствената, която те следеше. И госпожа Уеб беше там.

— Госпожа Уеб ли? — зяпна той. — Сигурна ли си?

Лора кимна.

— Напоследък започна да ми задава купища въпроси къде ходиш и с кого се срещаш. А веднъж я заварих да ти рови в книжата.

Най-неочаквано той се разсмя.

— Госпожа Уеб! Ама разбира се! Как съм могъл да бъда толкова сляп? Как съм пропуснал нещо толкова очевидно? Че кой би ме шпионирал най-добре, ако не собствената ми икономка? Това, което ме подведе, е, че повечето жени в бандата на „Асовете“ са красавици, сякаш излезли от някой филм за Джеймс Бонд. Както знаеш, госпожа Уеб е точно обратното. Но може би само тя е била готова да готви и да чисти. — Той се усмихна. — Как ли съм й лазил по нервите! През последната година изминах десетки километри в ужасно време без видима цел, а пък единствената информация, която би могла да им

бъде от полза, си я държа на флашка в портфейла. Нищо чудно, че не си харесваше работата!

После изведнъж стана сериозен.

— Лора, не ти се сърдя, че си ме проследила, но трябва да знаеш, че „Асовете“ са едни от най-хитрите и коварни престъпници. Джокерът пред вратата е знак, че са замислили нещо ужасно. Напоследък случвало ли се е нещо необичайно?

Лора си помисли дали да не му каже за бележката в бутилката, но се отказа. Само щеше да ѝ чете конско как не бива да отговаря на бележки от непознати. После си спомни нещо.

— Да, Тарик изчезна.

— О, стига с това, Лора! Имаме по-важни неща, за които да се тревожим.

— Знам, но веднага след като Тарик избяга от госпожа Мухтар, се случи нещо странно.

— Какво?

— Като пресичах улицата към училище, ми се стори, че го чувам да ме вика, но когато се обърнах, него го нямаше. Видях само един мъж да влиза в черна кола. Видях само първите три букви от номера. Бяха... — Лора скочи като ужилена. — „JKR“ — Джокер! — О, вуйчо Калвин, „Асовете“ са го отвлекли, нали? Сигурно се е опитал да ме повика, когато са го хванали. Трябва да го спасим!

Калвин Редфърн се изправи. Изведнъж вече не беше нейният вуйчо, а някогашният детектив. От него се излъчваше сила и авторитет.

— Лора, ще направим всичко възможно да помогнем на Тарик, но трябва да разсъждаваш трезво и да не изпадаш в паника. Не виждам никаква причина „Асовете“ да отвличат приятеля ти, но нищо не е изключено. Успя ли да видиш добре мъжа? Можеш ли да го опишеш?

Лора си спомни за нисък, плешив мъж с телосложение на борец. Май беше с кафяв костюм.

— Монаха — каза вуйчо ѝ. — Това му е прякорът, но той е точно обратното, повярвай ми! Той е от най-опасните сред тях. Него пращат, когато им е нужен някой хем с мускули, хем с мозък. Ако бандата наистина е отвлякла Тарик, работата може да загубее. Но не забравяй, че само си мислиш, че си го чула да те вика. Може и да грешиш.

— Не греша! — каза Лора. — Той беше. Сигурна съм!

— Можеш ли да си спомниш някакви подробности за Тарик, които да ни помогнат да го издирим? Какво знаеш за него?

— Само, че се води син на сестрата на госпожа Мухтар, която умряла в Индия, че не говори английски и че жестоко го експлоатираха в този техен магазин. Госпожа Крабтрий е убедена, че Тарик е майсторът на скъпите гоблени, окачени зад тезгяха.

— Хм, така ли? — замислено рече Калвин Редфърн. Този път не се присмя на думите на съседката. — Какво те накара да заподозреш, че Тарик не е син на Мухтарови? Същият език като тях ли говори? Говори ли хинди?

— Предполагам. Не съм го чула да им казва много, но ги разбираше, като му говореха.

— Прекарал съм известно време в Югоизточна Азия и зная малко езика. Спомняш ли си някакви конкретни думи?

Лора започваше да губи търпение от всичките тези въпроси. Докато си бърбеха, Мухтарови и Монаха може би отвеждаха Тарик все по-надалеч.

— Ами, май не. А, чакай. Веднъж си записах една думичка. Май значи „благодаря“. — Тя се завтече към стаята си и се върна с листчето, на което я записа.

— „Донобад“ — прочете вуйчо й. — Да, наистина значи „благодаря“, но на бенгалски, не на хинди. Ако госпожа Крабтрий е права и наистина той прави гоблените, значи може би са го довели тук от Бангладеш като евтина работна ръка. Нямам представа какво общо би могло да има това с „Асовете“ — може би нищо — но зная, че трябва бързо да открием Тарик.

Той сложи каишката на Лоти.

— Лора, телефонът ни може да се подслушва, затова ще ида в полицията лично. Бих те взел със себе си, но ако „Асовете“ дебнат наоколо, тук ще си в по-голяма безопасност. В никакъв случай не отваряй вратата на никого, докато ме няма. Стой в стаята си и дръж Скай при себе си.

— Ами пицата? — попита Лора. — Да отворя ли на разносвача?

Но Калвин Редфърн вече беше тръгнал и не я чу. Вратата се затръшна след него и Лоти.

* * *

След десетина минути Лора седеше с кръстосани крака на леглото си и ядеше вегетарианска пица. Горещият разтопен кашкавал отгоре се точеше на конци. Още щом я подуши, разбра колко е гладна. От време на време даваше парченца на Скай.

Пицата пристигна почти на мига след като вуйчо ѝ излезе. В бързината той забрави да ѝ остави пари. А на Лора не само че не ѝ достигаше една лира да плати от джобните си пари, но и не оставаше нищо за бакшиш на разносвача — един мърляв студент с мазна коса. Тя се опита да се обади на вуйчо си по мобилния телефон, но попадна на гласовата му поща.

— Работя това само заради бакшишите — ядосано каза младежът на Лора. — И изобщо не си мисли, че ще доплатя една лира за пицата ти от мизерната си заплата.

Лора се извини, докато с всички сили се мъчеше да удържи хъското, което твърдо беше решило да изяде студента.

— Много съжалявам! Случиха ни се разни спешни неща. Ако дойдеш след един час, вуйчо ми ще ти доплати и ще ти даде щедър бакшиш.

Последното го измисли, но се надяваше да е вярно. Ако вуйчо ѝ закъснееше или нямаше пари в себе си, студентът щеше да пощурее.

Горе в стаята си Лора вече ядеше трето парче пица и се опитваше да не се притеснява за Калвин Редфърн. Вече двацет и пет минути, откакто излезе. Докато го чакаше да се върне, се мъчеше да си припомни някоя подробност, която би могла да им помогне да намерят Тарик. Погледът ѝ падна върху парченцето от гоблен с тигъра. Беше много изкусно изработено. Възможно ли е приятелят ѝ (вече не можеше да мисли за него като за бивш приятел) да го е направил?

Взе го в ръка. От две страни се разнищваше, сякаш не беше довършено или пък беше отрязано от ъгъла на по-голям гоблен. Тя дръпна една жълта нишка и тя остана в ръката ѝ. На светлината на лампата проблесна като златна. Мярна ѝ се някакъв спомен.

Отвори страничния джоб на раницата и бръкна вътре за златистия конец и смачкания празен лист, които намери в бутилката

рано тази сутрин. Дори и без микроскоп беше очевидно, че двете нишки са еднакви.

Тарик.

Не, не е възможно! Беше немислимо Тарик, това плахо момче, което едва говори няколко думи английски, за ден-два да го е научил достатъчно, че да пише бележки с почерк, достоен за калиграф, че и после да ги подхвърля в бутилки. Как би могъл да бъде сигурен, че Лора ще ги намери? Или е бил дотолкова отчаян, че да се остави на милостта на кой да е случаен минувач?

Първите три бележки бяха скрити между страниците на „Замък в облаците“. Лора ги извади и ги разстла на леглото.

МОГА ЛИ ДА ТИ СЕ ДОВЕРЯ? ДОКАЖИ ГО.

(Това беше написано на пясъка, но Лора го беше надраскала на едно листче, за да го запази.)

ЗАЩОТО АКО СЕ ДОВЕРЯ НА НЕПОДХОДЯЩ
ЧОВЕК, ЩЕ УМРА.

Четвъртата бележка беше празна. Но ако по някаква случайност все пак Тарик е авторът, той надали ще остави празен лист, грижливо вързан с копринен конец, ей така без причина. Лора вдигна листа и го помириса. Имаше лек дъх на лимон. Нещо я накара да го доближи до крушката на нощната лампа. В една от книгите за Мат Уокър беше прочела, че невидимото мастило, направено от лимонов сок или царевично брашно, става видимо, като го нагрееш.

Едно ъгълче на листа покафеня и започна да пуши. Лора бързо го отдръпна и го задуха с всичка сила. Беше се появил блед текст, написан на ръка. Бележката беше адресирана до нея.

Драга Лора,

Когато прочетеш това, ще е прекалено късно за мен, но ако покажеш писмото на вуйчо си, се надявам и се моля да не е прекалено късно престъпниците да си получат заслуженото. Това е всичко, което знам. Ако вуйчо ти е толкова умен, колкото казват, ще го разгадае.

20 парчета

Заливчето на мъртвеца

ННТО

Съжалявам за всичко. Ти си най-добрият човек, когото съм срещал.

Твой верен приятел,

Тарик

Значи все пак беше той. Докрай беше крил, че знае английски, дори и от нея, защото някак беше усетил, че това може да го унищожи, но и да го спаси.

На входната врата се звънна. Скай скочи от леглото и яростно се разлая. Разносвачът на пици се беше върнал за парите си. Лора се поколеба дали изобщо да отваря. Студентът само щеше да се разбеснее за бакшиша си и за недостигащата сума. Пак се звънна, този път по-настойчиво.

— Не, няма да стане! — каза Лора на Скай, който драскаше по вратата на стаята. — Само пак ще се опиташ да го изядеш. Оставаш тук. А аз ще се опитам да го умилостивя.

Тя затвори в стаята си хъското, което не спираше да лае, и хукна надолу по стълбите. Спомняйки си какво беше обещала на вуйчо си, тя провери през процепа на пощенската кутия дали наистина е разносвачът. Беше с гръб към нея, но тя ясно видя униформата му в синьо и червено.

Лора отвори вратата.

— Ужасно съжалявам, но...

Не успя да каже повече. Под униформената шапка беше лицето на бягащия мъж, който беше минал покрай нея по пътеката на острова тази сутрин. Мъжът държеше в ръка нещо бяло.

— Лора Марлин? — попита той, а след това всичко потъна в мрак.

22.

— Лора! Лора! Моля те, събуди се!

Лора отвори очи. Стаята тънеше в гъста мъгла, която не се разсея, дори след като примигна. Отново затвори очи. Когато се събуди след известно време, мъглата се беше разсеяла. Лора се намираше в люлеещ се стол — или поне така ѝ се струваше. Имаше ужасно главоболие, а кожата ѝ гореше, сякаш я бяха натъркали с люти чушки. Някаква размазана фигура се надвеси над нея и Лора се сви ужасено. После, за щастие, пак се спусна мрак.

След секунда — а може и да беше цял час — един познат глас каза:

— Лора, умолявам те, събуди се! Ако не се събудиш, това ще е краят ни!

Лора рязко отвори очи.

— Тарик! Мислех, че са те отвлекли.

Той се изсмя — прозвуча като нещо средно между въздишка на облекчение и хлипане:

— Отвлякоха ме, тъпчо! Теб също.

Размазаният контур на слабото му, приветливо лице и лъскавата черна коса дойдоха на фокус. Стаята се избистри. Само дето не беше стая, а тясна, душна каюта на лодка. Мощно вълнение люшкеше мръсния дюшек, на който лежеше Лора, и усилваше гаденето ѝ. Около глезените ѝ беше намотана лепенка, а китките ѝ бяха вързани със синьо найлоново въже. Кожата ѝ изгаряше в мъчителен огън, мъчеше я и страшна жажда. Опита се да проумее какво се е случило. Последното, което си спомняше, беше как отвори на разносвача на пици.

Тарик беше вързан за един стол, но се беше навел напред, колкото му позволяваха въжетата. В кехлибарените му очи се виждаше тревога.

— Къде сме? — попита Лора.

— Кажи ми, че да ти кажа. Доведоха ме тук със завързани очи. Доколкото успях да подочуя, намираме се на моторница, закотвена близо до Зенър, край брега на Корнуол. Чакаме нещо. Някаква доставка.

Тя не можеше да повярва на ушите си, че той говори английски, и то така добре. Единствената следа от акцент беше едва доловимата напевност в говора му. Забравяйки за миг, че се намират в смъртна опасност, Лора се заизвива, успя да се изправи и му хвърли гневен поглед.

— Ти ме излъга, Тарик! Е, не знам дали може да се нарече лъжа, щом като не казваше нито дума, но през цялото време, докато бяхме приятели, се преструваше, че не говориш английски. Сега се чувствам като пълна глупачка.

Той се изчерви и придоби толкова засрамен вид, че Лора в миг се почувства ужасно.

— Извинявай, Тарик! Не биваше да го казвам!

— Не, ти извинявай! Никога няма да разбереш колко се мразя за всичко това. Извинявай, че те обидих, извинявай за бележките в бутилката и най-вече за това, че те мамих. Заради мен си тук сега. Ако ти се случи нещо лошо, никога няма да си го простя. Единственото ми извинение е, че за мен „Северна звезда“ беше истински ад. Имаше дни, когато мислех, че ще умра от самота — ако работата не ме убиеше преди това, разбира се. А после се появи ти — най-милият човек, когото някога съм срещал — и слънцето отново изгря за мен, за първи път след смъртта на баща ми. Знаех, че заради твоята безопасност не трябва да имам нищо общо с теб, но не можах да се въздържа.

— Но ти накара господин Мухтар да ми каже, че съм досадна и не искаш повече да ме виждаш! Ти ми се присмя!

— Това беше, защото той заплаши да убие и двама ни, ако не се отърва от теб! — разпалено възрази Тарик. — Каза ми, че робите нямат приятели, само господари. Каза, че са като домашни животни или мебели. Каза ми: „Роб си роден, роб ще си умреш“.

— Май по-добре да ми разкажеш всичко от самото начало — отвърна Лора.

* * *

Всичко започнало най-безобидно в Бангладеш, гъсто населена страна на полуостров Индустан. Дядото на Тарик, син на учител, взел назаем седемдесет и пет цента от собственика на една каменоломна, за да откупи невестата си, бабата на Тарик, от семейството ѝ. Двамата много се обичали и той се боял, че ще я омъжат за друг, ако той се забави.

— Сега този дълг е достигнал хиляди — обясни Тарик.

— Ама как така? — удиви се Лора. — Дори и с лихвите, не може да е повече от долар!

Тарик въздъхна.

— Историята на дядо и баба е съвсем обичайна в Бангладеш и Индия. Милиони хора са в същото положение. Взимат пари назаем от собственика на фабриката или каменоломната, който ги кара да си го изплатят, като работят по дванайсет часа на ден. Дядо ми, а след него и баща ми, се бяхтеха като роби от сутрин до вечер да чукат камъни в каменоломната. Собственикът обаче ни накара да живеем в колиба край каменоломната и ни взимаше наем. Караше ни да си плащаме и за водата, която гребяхме от един мръсен водоем, и за брашното, с което си печяхме питките. В по-тържествени случаи готвехме по някое мършаво пиле и той искаше пари и за него. През лятото камъните се нажежаваха като в пещ. От шестгодишен и аз започнах да чукам камъни. Целите бяхме в мехури и мазоли. И въпреки всичко дългът ни растеше с всеки изминал ден. Бяхме закрепостени.

Когато дядото и бабата на Тарик починали, дългът им бил наследен от баща му, а той на свой ред го завещал на Тарик. Майка му, Амрита, произхождала от род на изкусни майстори на гоблени. Когато собственикът открил това, изкарал Амрита от каменоломната. Крехката жена била принудена от зори до мрак да изработва гоблени, които стрували много повече от натрошения чакъл. Жената на собственика накарала Амрита да научи и шестгодишния Тарик на този занаят, та да има кой да поеме работата, ако нещо се случи с майка му.

— Бях на осем, когато откараха мама в болница. Почина три дни по-късно. Тя не беше получавала и цент за гоблените си, но собственикът на каменоломната ни каза, че със сметките за болницата и разходите за погребението баща ми му дължал толкова много, че и пет живота да имаме, пак не можем да го изплатим. Скоро след това баща ми получи сърдечен удар, докато раздробяваше една канара. Още

нямах девет години, а вече бях сам на този свят и трябваше да изплащам семейния дълг.

По лицето на Лора се стичаха сълзи. Никога в живота си не беше чувала по-ужасяваща история. Но очите на Тарик бяха сухи.

— Две и половина години по-късно — продължи той — избухна епидемия от холера, причинена от наводненията в каменоломната, и жената на собственика почина. Сестра ѝ дойде за погребението. Ако познаеш коя е, няма да получиш награда.

Лора избърса очи с ръкава си и ахна, когато направи връзката.

— Госпожа Мухтар?

Изражението на Тарик ѝ подсказа, че е права.

— Отначало си мислех, че е различна. Приличаше на боливудските звезди, които бях виждал по плакатите. Беше красива като ангел. Държеше се добре с мен. От години не бях получавал похвала, дори не се отнасяха с мен като с човешко същество, а тя изпадна във възторг от гоблените ми и каза, че съм много талантлив. В деня, преди да си заминат с господин Мухтар, тя дойде при мен и каза, че не можели да понесат момче като мен да се погубва в каменоломната. Щели да изплатят дълга ми и да ме вземат със себе си в Англия, където съм щял да се образовам и да живея с тях като техен син. Започна да ми описва златисти плажове, калдъръмени улички и старинни ателиета на художници. Каза, че ще правя гоблени и ще помагам в магазина им и в замяна ми обеща охолен живот, за какъвто момче като мен не е и сънувало.

— И ти ѝ повярва?

— Искях да ѝ вярвам. За мен всичко беше по-добро от досегашния ми живот в жегата, мръсотията и грохота на каменоломната, където по цял ден стоях затворен сам и правех гоблени, докато приятелите ми чукаха камъни на палещото слънце. Сън не ме хващаше, само си мечтаех за слънчеви плажове, синьо море и сладолед. Мислех си, че ще им бъда прислужник. Не подозирах, че ще им стана роб. Сега вече знам, че има най-различни видове робство.

Покрай каютата се чува стъпки и Лора цялата се стегна. Скоро щяха да научат съдбата си. Но коридорът отново утихна и се чуваха само вълните, които се плискаха в кила на лодката. Тя попита:

— И доколко се изпълниха обещанията на госпожа Мухтар?

Той сви рамене.

— Донякъде. В каменоломната спях върху сено, завит с парцаливо одеяло. Ядях храна, която не ставаше и за прасета. Работех по четиринайсет часа на ден, а понякога и по повече. Тук спях на дюшек в склада и ядях дал^[1] и ориз с къри. В сравнение с предишния ми живот си беше същински лукс. Но в каменоломната имах много приятели. Тук бях сам. Гоблените се търсеха много повече, отколкото предполагаха господин и госпожа Мухтар. За да смогна и с тях, и с чистенето на жилището, и с работата в магазина, понякога се налагаше да работя по двайсет часа.

На Лора ѝ призля от мисълта, че през цялото време, докато посещаваше Тарик и се чувстваше щастлива, че си е намерила приятел, той е бил затворник, на когото му вадят душата от работа. Не беше получил и едно пени за труда си, нито дори и един сладолед, защото господин и госпожа Мухтар му казали, че им дължи хиляди лири, задето са върнали семейния му дълг, платили са пътя му от Бангладеш до Корнуол и му осигуряваш подслон и храна.

— И все пак си намерил време да ми направиш оня тигър! — Лора усети буца в гърлото си. — Много ми харесва, прекрасен е!

Върху изтощеното лице на Тарик се появи измъчена усмивка.

— Значи си го намерила? Госпожа Уеб каза на Мухтарови, че го е хвърлила в канавката. Те направо побеснях, като разбраха, че съм ти го пратил — но това беше най-малкото, което можеш да направя, за да ти се извиня. Приятелството ти беше всичко за мен и когато ме принудиха да те обидя, беше същинско мъчение. Трябваше да направя нещо. Толкова пъти се изкушавах да ти разкрия тайната си, но ме беше страх да ти се доверя. А и ме заплашиха, че ако се изпусна пред някого, те познавали хора, които ще ни видят сметката.

На върха на езика ѝ беше да му отвърне, че заканата май е на път да се сбъдне, но реши, че е по-добре да не го казва.

— Трябваше да ми се довериш!

— Да, съжалявам, че не го направих, но тайната беше запечатана в сърцето ми от толкова време, че се беше превърнала в навик.

— Тайната за твоето робство ли?

Тарик размърда китките си, опитвайки се да раздвижи кръвта в тях.

— Не, тайната за образованието ми. Помниш ли, че ти казах, че праядо ми е бил учител, а дядо ми е имал големи надежди за

бъдещето си, преди да вземе назаем онези седемдесет и пет цента от собственика на каменоломната?

— Да, помня.

— Е, дядо знаел, че образованието е единственото нещо, което може да ги измъкне от това закрепостяване. Знаел също, че трябва да се държи в тайна от собственика, иначе той ще започне още повече да го тормози — както стана по-късно с майка ми и нейните умения да изработва гоблени. Тайно нощем дядо научил баща ми да чете, да пише, да смята и да говори английски, а после баща ми научи мен. Когато дойдох да живея със семейство Мухтар, разбрах, че образованието ми или ще ме спаси, или ще ме погуби. Трябваше да го пазя в тайна, докато науча достатъчно за страната ви, за да измисля план за бягство. Докато стоях в магазина, часове наред четях вестници. От тях научих, че милиони хора живеят свободно и аз може да съм един от тях. Но не можех да го направя сам. Трябваше ми помощ.

— И така ти хрумна да подхвърляш писма в бутилка?

— Стори ми се най-лесният и безопасен начин да ти изпратя бележка. Знаех, че на път за училище обичаш да минаваш покрай плажа Портмиър и пътеката на острова. Просто трябваше да оставя бутилката на място, където само ти можеш да я видиш. Отне ми няколко дни, но накрая успях. Когато ми отговори и каза, че мога да ти се доверя, едва не си изгубих ума от радост. Но поех голям риск. След като госпожа Уеб каза на господин и госпожа Мухтар за тигъра, те ставаха все по-подозрителни. Страхувах се да не би някак да се разчуе, че предполагаемият им син е всъщност роб. Няколко пъти пращаха хора да ме следят. Вчера сутринта, като те видях с кучето, реших да ти кажа истината. Чаках те пред училище, когато някакъв як мъж ме натика в една кола. Разбрах, че го наричат Монаха. Опитах се да ти викна, но той ме упои с нещо. Лора, тази банда — „Асовете“ — са много опасни!

В коридора отвън нещо се раздвижи и Тарик млъкна. Лора се давеше от миризмата в каютата — смес от изсъхнала морска сол, пот и плесен. Би се хвърлила сред изгладнели пирани за една чаша вода. Кожата ѝ беше престанала да пари, но главата ѝ пулсираше от болка. Гласовете отново заглъхнаха и останаха да се чуват единствено скърцането на дърво и приглушеното бучене на морето.

— Какво общо имат Мухтарови с всичко това? — попита Лора.
— Как са замесени с „Асовете“?

— Сблизиха се с тях, когато се опитвали да ми намерят фалшив паспорт, с който да ме вкарат в Англия. Чух Монаха да го казва на госпожа Уеб вчера.

— Госпожа Уеб! — възкликна Лора. — Знаех си!

— Тя си е бая страшничка. Не зная как си живяла с нея като икономка. Както и да е, мисля, че Мухтарови са се сдушили с бандата, защото са разорени. Имат големи дългове, защото и двамата не спират да купуват разни неща и да ходят по почивки. От банката непрекъснато им пращаха предупредителни писма, че ако не си платят веднага дълговете, ще им вземат „Северна звезда“. Мисля си, че обмислят някой голям удар заедно с „Асовете“, за да направят много пари.

— Какъв удар?

— Не знам със сигурност, но разбрах, че чакат нещо голямо да пристигне от Бангладеш — някаква огромна пратка. Може да са наркотици или оръжие. Мухтарови говорят за това от седмици на някакъв кодиран език. Преди два дни дочух отделни думи, които записах в бележката с невидимо мастило: 20 парчета, Заливчето на мъртвеца, ННТО — каквото и да значи това. Помислих си, че вуйчо ти може да помогне. Веднъж чух Мухтарови да го наричат „най-опасния човек във Великобритания“.

— Да, за престъпниците — изсумтя Лора.

— Чували били, че когато бил на върха на кариерата си, никой в полицията не можел да се мери с него. Преди седмица чух госпожа Уеб да казва на Мухтарови, че да се опитваш да изкопчиш информация от него е все едно да изтръгнеш тайна от сфинкс. Щях да те предупредя за нея, ако бях успял да говоря с теб. Сега е твърде късно.

Разнесоха се викове и тропот на ботуши. В ключалката изтрака ключ. Ужас разтреса Лора.

Влезе мършавият мъж, който я отвлече — без съмнение я беше упоил с хлороформ. Имаше бяла коса, черни вежди, отпусната челюст и плоски, безжизнени очи като на скумрия. Неспокойно обходи с поглед каютата. Беше сменил униформата на разносвач на пица с черно сако и тъмносив панталон с остър ръб.

— А, Лора, радвам се, че си се събудила! — каза той с бодър тон, който странно контрастираше с безцветния му вид. — Щеше да е

жалко да проспеш цялото забавление. За съжаление се наложи да ти дам нещичко, за да те усмиря, но беше минимална доза и за нула време ще се оправяш съвсем.

— Кой сте вие? — попита гневно Лора, забравила за страха. — Какво искате от нас?

Рибешките очи се втренчиха в нея.

— Викат ми Баракудата. А какво искаме от вас ще разберете, като му дойде времето.

Със смелост, каквато всъщност не изпитваше, Лора заяви:

— Вуйчо ми е един от най-добрите детективи на света. Като ви залови, ще прекарате дълги години в затвора в размисъл каква голяма грешка е било да ни държите в плен!

Баракудата само повдигна вежди.

— Похвално, но за съжаление напълно неоправдано е доверието ти в бившия главен инспектор Редфърн, Лора. Може би е пропуснал да ти спомене, че „Асовете“ са прочути с по-друг вид постижения. Бъди сигурна, че като приключим, и двамата с Тарик ще изчезнете без следа. Любимият ти вуйчо няма да открие и косъм от главите ви, ако ще да търси оттук до Китай. — Той ритна вратата. — Е, чухте хубавата новина, а сега е време да потегляме.

[1] Дал — традиционна индийска яхния от леща. — Б.пр. ↑

23.

— Какво да очакваш от аматьори, освен некадърност и размотаване! Какво чакат, да дойде Коледа ли?

Монаха сви устни. Той крачеше нервно напред-назад по малкия плаж на Заливчето на мъртвеца. Набитата му фигура на борец и кафявият му костюм бяха облени от сребрилата светлина на пълната луна.

— Я по-спокойно! — срязва го Баракудата. Той се взираше в океана с очила за нощно виждане. — И в най-добрите планове стават засечки. Може в последния момент господин А. да е получил нови инструкции или пък да са се появили непредвидени усложнения с доставката. Бъди търпелив! Не забравяй, това е едва първото от много подобни пътувания.

— Ще си остане и последното, ако се забавят още малко — измърмори Монаха. — Приливът никого не чака, дори и господин А. Имаме само един шанс и ако го изпуснем, ще трябва да си играем със смъртта. На мен не ми се ще да се давя. А на теб?

Сгушени един до друг край мокрите, покрити с водорасли скали, Лора и Тарик зъзнеха от студ и страх. Намокриха се, докато слизаха от моторницата в развълнуваните води. Думите на Монаха още повече ги изплашиха, защото вече знаеха какво значи съкращението ННТО — най-ниска точка на отлив. По пътя към брега един от моряците обясни на гангстерите, че комбинацията между пълнолуние и климатични особености в тази част на Атлантика са причина веднъж годишно да настъпва необичайно нисък отлив, което значи, че водата се отдръпва много по-далеч от обичайното. Доставката беше планирана така, че да съвпадне с него.

Не чува нищо повече от двамата гангстери, но кръвта на Лора се вледени. Има само една причина да дойдеш в Заливчето на мъртвеца в нощ, когато отливът е в най-ниската си точка за годината — ако искаш да се добереш до стария тунел на контрабандистите. Вуйчо й каза, че тунелът бил запечатан и непроходим, но или „Асовете“ разполагаха с

някаква друга информация, или се втурваха слепешката към смъртта. По-лошото беше, че смятаха да вземат и нея, и Тарик със себе си.

Заливчето на мъртвеца изглеждаше още по-страховито откъм океана, отколкото откъм скалите отгоре. Отвесните скали от черен гранит се издигаха над Атлантика като стени на древна крепост, а вълните се носеха буйно към брега като бели жребци с развети гривни. Виждаше се и тунелът — черна цепнатина в скалата.

В мига, в който Лора, Тарик, Баракудата и Монаха се озоваха на брега, моторницата угаси светлините и се отдалечи в нощта. Като видя това, Лора съвсем се обезсърчи. Тя и Тарик бяха между два огъня. Дори да успеят да се освободят от въжетата и да надбягат двамата изпечени престъпници, няма накъде да избягат от заливчето, освен да се покатерят по отвесните скали или да се хвърлят във водата и да попаднат на смъртоносните атлантически течения. Само чудо може да ги спаси от мрачната съдба, която ги очаква, каквато и да е тя.

Лора час по час вдигаше глава към високия ръб на скалите и се молеше вуйчо ѝ да мине горе по пътеката на някоя от среднощните си разходки. Но шансът да се появи не беше кой знае колко голям.

Наближаваше три през нощта. Минаха повече от пет часа, откакто Баракудата я отвлече. Вуйчо ѝ сигурно вече е обезумял от тревога. Със сигурност е видял бележките на Тарик и се е сетил какво се е случило, но без информацията в невидимото писмо нямаше как да ги открие.

— Няма да ни спасят, нали? Никога вече няма да видя вуйчо или Скай — промълви тя. Питаше се дали и Тарик изпитва същия ужас като нея. Макар че трепереше целият, от него се излъчваше някакво вътрешно спокойствие.

— Няма кой да ни се притече на помощ — отвърна той, — но може пък да успеем и сами да се измъкнем. Трябва да чакаме удобен момент и да не губим вяра.

Той посочи към морето с вързани ръце.

— Ето я и доставката.

Лора проследи погледа му. На осветения от луната хоризонт се очерта силуетът на товарен кораб. На палубите му не се виждаше нито една светлинка. Дебнеше в мрака като пантера, която се готви за скок.

— Приливът вече започва, сигурен съм! — простена Монаха и метна едно камъче към тътнещите вълни. — Ако знаех, че ми предстои

морско погребение, щях да се подготвя по-добре. Щях да си взема водолазен костюм и плавници и да си напиша завещанието!

Лора също забеляза, че приливът започва. С всяка изминала минута морето пълзеше все по-близо до зейналата паст на тунела.

— Млъквай! — срязва го Баракудата и свали от очите си очилата за нощно виждане. — Изнервяш ме с тези приказки. А и няма защо да се притесняваш вече. Ключът към богатството ни пристига.

* * *

Откъм морето долетя бръмченето на моторницата, която се връщаше. Гангстерите изведнъж се оживиха. Баракудата провери въжетата на Лора и Тарик, а Монаха разчисти няколко камъка от мястото, където се готвеха да разтоварят пратката. Лора хвърли поглед на Тарик. И двамата усещаха, че съдбата им е свързана с тази пратка.

Луната чертаеше блещукаща пътека по морската повърхност. Точно по нея се движеше моторницата. Когато се приближи, Лора дочу нещо през ръмженето на двигателя — нещо като вопли. Косата ѝ настръхна.

Лодката изгаси двигателя и остави вълните да я доближат до брега. Чу се груба ругатня и воплите спряха. Някакъв едър човек скочи от лодката, изтегли я на брега с помощта на двамата гангстери и запали светлините, докато я закотвят.

— Защо се забави толкова, Джо? — озъби му се Монаха. — Не пренасяш ябълки или круши. Започва приливът. Става дума за човешки живот!

— Ами я ти се опитай да се справиш с такъв товар! — тросна му се мъжът. — Все едно караш стадо. Имахме инцидент, трябваше да овладеем положението. Някои от малките негодници са целите мокри, но поне успяхме да ги качим на лодката. Двайсетте парчета са надлежно доставени.

Той махна на някого в лодката.

— Давай, Дино, бързо ги разтоварвай! Времето изтича!

Светлините угаснаха и Лора успя да различи само редица от дребни фигури, които се движеха към стълбата. Първата фигура

цямбурна във водата с приглушен писък. След нея последва още една и още една.

Сърцето на Лора заби лудо.

— Деца! Това са двацет деца!

Докато Монаха и Баракудата подкарваха товара си към брега, луната ги освети. Силуетите се превърнаха в мършави, мургави, чернокоси момчета и момичета, някои ужасени и хлипащи, други — с широка усмивка, но всичките облечени с еднакви фланели, джинси и маратонки.

— За да изглеждат като деца от обикновени семейства — каза Тарик с ужасен глас. — Само че са роби, убеден съм! Защо иначе Мухтарови и „Асовете“ ще ги превозват посред нощ? Те са роби като мен. Онези, които се усмихват, още не са го разбрали.

Лора сякаш изпадна във вцепенение. Искаше ѝ се някой да я разтърси и да я събуди от този кошмар. Искаше ѝ се да вярва, че има някакво невинно обяснение, че двацет деца на не повече от единацет-дванайсет години се намират в три часа през нощта на Корнуолския бряг. Но за съжаление вече знаеше, че истината, каквато и да е тя, е хиляди пъти по-лоша, отколкото можеше да си представи.

— Тарик — прошепна тя, — какво общо има това с нас? Защо ни доведоха тук?

Преди момчето да успее да отговори, една фигура, облечена в роба, изникна от мрака подобно на тлъсто чудовище от анимационен филм.

— Господин Мухтар! — извика Лора. Не го беше забелязала да слиза от моторницата.

— Самият той — надуто ѝ отговори мъжът. — Нали ти казах, че накрая винаги успявам да уловя проклетите марлини? Ти си голяма напаст, Лора Марлин, но май ще се окаже, че има полза и от теб. Ти ще учиш тези новопристигнали момчета и момичета на английски.

Тарик му каза нещо на хинди. Бузите на господин Мухтар се разтресоха неодобрително.

— Драги ми Тарик, ти така и не разбра какъв късметлия си. Гледахме те като собствен син. Обличахме те, хранехме те и правехме всичко възможно да ти дадем образование. Но ти беше алчен и неблагодарен. Искаше още и още. Е, сега ще видиш колко ще си зает в новата ни работилница за гоблени. Ти ще обучиш тези деца — аз ги

наричам копринени буби — да изработват копринени гоблени, прекрасни като твоите. Съпругата ми и госпожа Уеб ще са мениджъри. А работата ти ще нарасне още повече, когато пристигне и новата партида копринени буби. Скъпо ще си платиш за досегашната си наглост. Сега ще видиш какво означава тежък труд! — Лицето му грейна. — Това се отнася и за теб, Лора Марлин!

24.

Първият знак, че приближава бедствие, бяха ледените пръски, с които ги обля една вълна на входа на тунела. Баракудата и Монаха вървяха начело на колоната и носеха мощни фенери, следвани от ужасените деца. Сред тях бяха и Лора и Тарик, все още с вързани ръце. Най-отзад вървеше Дино, който ги докара с моторницата. Господин Мухтар заяви, че не бил много по ходенето, и тръгна с Джо. Дватама щяха да пътуват първо с лодка, а после с кола и да ги пресрещнат на уговореното място.

В тунела миришеше на мокър гранит, гниещи водорасли и развалена риба. „А наоколо сигурно е пълно и с човешки кости“, помисли Лора, като се сети за чутото от вуйчо ѝ за удавените контрабандисти, заради които заливчето носи зловещото си име. Взе да се оглежда за скелети. Но в сравнение с това да те водят с вързани ръце в мрака през смърдящ тунел, възможността да видиш някой и друг стар череп не изглеждаше чак толкова страховита.

Поне можеше да плува, макар че как щеше да стане, като ръцете ѝ са вързани? Но Тарик изобщо не можеше да плува. Като ги гледаше как реагират на прииждащата вода — и повечето от другите деца май не можеха. Бяха болезнено слаби и гледаха нея и Тарик с големи, тъмни, любопитни очи.

Водата запълзя по пода и стигна до гангстерите в началото на колоната. Монаха избоботи гневно:

— Това е лудост! Това, което трябваше да направим, а и още можем да направим, е да признаем, че по независещи от нас обстоятелства сме пропуснали най-ниската точка на отлива. Трябва веднага да се върнем, преди да се измокрим до кости и да станем храна на акулите. Да се върнем и да чакаме друга удобна възможност!

Гласът му ехтеше в тунела и до ушите на Лора достигаше „лудост, лудост, лудост... акулите, акулите, акулите...“.

— Казвал ли ти е някой, че можеш да докараш човек до депресия с твоето черногледство? — обади се Баракудата. — Голяма работа!

Най-много да си съсипеш обувките, ако водата ти стигне до глезените. Не се бой, ще ти купя нови!

Но минута по-късно той подвигна:

— Хайде по-живо, всички! Тази последната вълна беше ледена като разтопен айсберг. Прав си, Монаше, не е хубаво, че нещата не се развива по план, но не можем да се върнем назад. Такива ниски отливи не се срещат всеки ден, а какво ще правим междувременно с двайсет деца? Не, трябва да продължим напред. След няма и един километър ще сме богати. Мисли за това. Едва ли ще се удавим в няколко сантиметра вода.

Накрая на колоната Лора и Тарик, които вече газеха във вода до глезените, не бяха толкова уверени. Вълните идваха все по-често. Дино, който пръв ги посрещаше, клатеше глава и си мърмореше. Тарик промълви няколко успокояващи думи на хинди и бенгалски на децата около себе си. Онези, които го разбраха, го погледнаха с благодарност. Каквото и да им бяха обещали, със сигурност не е било смърдяща гробница, пълна с ледена морска вода.

На около четиристотин метра навътре в тунела една вълна така силно блъсна Лора отзад, че тя едва не се просна на земята.

Вълната повали три други деца и ги повлече по каменистия под. Едва успяха да се изправят, целите прогизнали и разплакани.

— Млъквайте! Млъквайте! — развика се Баракудата. — Да не сте бебета! Как ще се оправяте с новия си живот в Англия, ако се разревавате от едни мокри панталони?

Надали някое от децата го разбра. Гледаха го втренчено и объркано. Той се извърна начумерено да погледне една карта, нарисувана на ръка. В този миг нова вълна нахлу с грохот в тунела. Този път децата изпопадаха като домино. Лора и Тарик успяха да се задържат на крака само защото Дино ги хвана. Децата в началото на колоната паднаха върху Баракудата, който пък се блъсна в Монаха. Всичките се свлякоха в купчина от тела. Фенерите угаснаха и непрогледен мрак обгърна тунела.

Дино закрачи напред със своя фенер. Прескачаше плюещите вода деца, без да им помогне. Отиде и вдигна на крака Баракудата и Монаха.

— Аз бях дотук! — заяви той. — Ако господин А. си въобразява, че съм готов да се удавя, за да му доставя ценната стока, не е познал.

Накъде е изходът?

— И аз тръгвам с теб — обади се Монаха. — Нямам намерение да умирам под земята. За какво са ми парите тогава? Баракудо, дай ми картата!

— Къде ви е верността на вас двамата? — изръмжа Баракудата и пъхна картата в джоба си. — Ако побързаме, ще успеем.

Но лицето му, осветено от фенера, беше прежълтяло от страх.

— Как да бързаме, като влачим със себе си двацет и две хленчеци хлапета? — тросна му се Монаха. — Когато водата се покачи, ще вървят още по-бавно. Според картата има само един изход, нали? Защо не тръгнем напред и не изчакаме децата там... ако оцелеят.

— Отлична идея! — похвали го Дино.

Баракудата му хвърли зловеща усмивка.

— Ама ти си бил гений бе, Монах! Много умно. Да тръгваме!

— Хей! — изкрещя им Лора. — Не може да ни оставите така! Ще се издавим без фенер и карта.

Баракудата едва се извърна.

— Можем и ще го направим! — Измина няколко метра и се обърна. — О, добре де, да не кажете, че нямаме сърца.

Подхвърли на едно от момчетата кутийка водоустойчив кибрит и изчезна зад завоя на тунела. Спусна се мрак.

Лора се опита да си представи какво би направил Мат Уокър в подобно положение. Но единственото, за което се сети, беше предупреждението на директорката: „Внимавай какво си пожелаващ, Лора Марлин!“.

* * *

Момчето, което улови кибрита, беше височко и жилесто, с решително лице. Първата клечка горя колкото Лора да види, че помалките деца са във вода почти до кръста. Едва се държаха на крака. Тарик правеше всичко възможно да запази самообладание, но с всяка нова вълна течението се засилваше.

На Лора ѝ хрумна нещо. Тя и Тарик нямаха никакъв шанс да спасят нито себе си, нито децата, ако са с вързани ръце.

— Тарик, моля те, кажи на момчето с кибрита да дойде тук. Имаме нужда от помощта му.

След няколко минути в тунела се понесе миризма на изгорял найлон, а ръцете им бяха свободни. Лора потърка китките си. Сякаш я забоцкаха стотици иглички, когато кръвта по ръцете ѝ се раздвижи.

Тарик запали още една клечка и заговори на децата на хинди и на бенгалски, като повиши глас, за да надвика бучащата вода. Накара ги да се хванат за ръце и всеки да следи за другарчето си. Каза на по-силните да се грижат за по-слабите. Всички послушно се хванаха за ръце. Тарик и Лора застанаха начело на колоната и взеха кибрита.

Беше много трудно да се върви срещу водовъртежите и децата напредваха мъчително бавно. Не смееха да изхабят малкото останали кибритени клечки, затова вървяха в пълен мрак и целите се тресяха от студ. Минутите се точеха като векове.

Лора си говореше наум с вуйчо си и със Скай. Благодарни на Калвин Редфърн, че отвори за нея дома и сърцето си. Каза му колко много означават за нея добрината и безрезервното му доверие — за което той сто на сто вече съжалява. Каза му, че ако го види отново, ще се постарее да е по-добра племенница.

На Скай каза, че макар да са заедно съвсем отскоро, го обича с цялото си сърце. Обеща, че ако по някакво чудо оцелеят, ги чакат много разходки по брега и чудни приключения. От време на време го молеше да дойде да ги спаси. Смяташе се, че животните владеят телепатия. Може би ще я чуе.

— Ох! — Тарик се блъсна в стена.

Лора запали една от клечките. Оставаха им само две. От лявата им страна купчина камъни запушваше може би някогашен изход. Вдясно тунелът се разделяше на три. Децата възбудено се разприказваха. Тарик погледна Лора.

— Накъде?

Тя напрегна очи. Дали не си въобразява, че средният тунел е малко по-светъл от останалите? Не беше сигурна. Знаеше само, че е невъобразимо изтощена и замръзнала до кости. Мускулите ѝ стенеха от умора. Обзе я непреодолимо желание да легне и да заспи. Как очакват от нея да вземе решение, особено такова, от което зависи животът на още двама и едно деца?

Тарик, след като не получи отговор, предложи да тръгнат по средния тунел, и Лора просто се запрепва слепешката след него. Болката в мускулите се засили и скоро главата ѝ съвсем се замая.

— Не мога да вървя повече, Тарик — прошепна тя. — Ужасно ми е студено!

Той я прегърна с една ръка и я подкрепи, доколкото можеше.

— Можеш, Лора! Вуйчо ти има нужда от теб, а също и Скай. А и аз, между другото.

Следващите сто метра ѝ се сториха като десет километра. Всяка стъпка беше мъчение. Успяваше все пак да пристъпи, като си фантазираше за огромна чаша горещ шоколад с разбита сметана. По едно време се препъна и падна. От ледената вода, която намокри блузата ѝ, дъхът ѝ секна.

Тарик ѝ помогна да се изправи.

— Дишай, Лора, дишай дълбоко.

С очи, смъдящи от солената вода, Лора пое дълбоко въздух. Беше чист и свеж, не застоял и вмирисан на развалена риба. Погледът ѝ се проясни. Тарик ѝ се усмихваше и сочеше нагоре.

Лора проследи ръката му. Бяха на дъното на минна шахта, толкова стара, че в пролуките между тухлите растеше трева. Над главите им се виждаше кръг нощно небе, което започваше да порозовява от единия край. Това беше прекрасна гледка, но още по-прекрасна беше ръждясалата стълба.

Някои от децата се развикаха от радост, но Лора и Тарик ги накараха да млъкнат. Ако това е единственият изход, гангстерите сигурно ги чакат горе. Може би по някакво чудо децата щяха да успеят да се промъкнат по шахтата и да ги сварят неподготвени... Някой може да успее да избяга и да вдигне тревога.

Първо тръгна най-дребното момиченце. Беше на осмото стъпало, когато стълбата проскърца и се счупи. Момиченцето падна във водата с писък, сред дъжд от ръждиви люспи. Лора потръпна. Ако стълбата не може да издържи толкова лекичко дете, какъв шанс имаха останалите? Сега най-ниското здраво стъпало беше на височина два пъти колкото най-високото момче.

Лора се стегна. Водата продължаваше да се покачва и им оставаха броени минути да успеят да излязат.

— Мога да ги вдигна на раменете си — предложи Тарик.

Лора поклати глава.

— Времето ни изтича. Имаме шанс само ако действаме заедно.

Двамата с Тарик се хванаха за ръце и повдигнаха подгизналото момиченце за втори опит. Този път стълбата издържа. То се изкатери с пъргавината на котка и им хвърли щастлива усмивка отгоре.

Нито Лора, нито Тарик казаха нещо, но и двамата знаеха какво си мисли другият. Какво ще стане с последния? Как ще се измъкне?

Децата тръгнаха едно след друго, като започнаха с най-малките. Въпреки премеждията, през които бяха преминали, те се катереха по стълбата като гимнастици. Лора се възхити на енергията им. Налагаше ѝ се да напряга последните си сили, за да ги повдига едно по едно. На няколко пъти ѝ се струваше, че ще заспи права.

Тарик беше стиснал устни в мрачна решителност, но беше очевидно, че е по-изтощен и от нея. Не беше ял почти двацет и четири часа. Стомахът му шумно къркореше, а тялото му се тресеше от студ.

Когато и последното момче стигна до върха, Тарик каза:

— Хайде, Лора, твой ред е.

Лора облиза пресъхналите си от солта устни. Или течението се засилваше, или тя беше вече съвсем отпаднала. Лицата на спасените деца надничаха към тях от ръба на шахтата. Нямаше и следа от Монаха или Баракудата.

— Ако аз се кача, какво ще стане с теб, Тарик? Ти как ще се измъкнеш?

Той задраска по стената в усилие да устои на течението, което го блъскаше.

— Ще повикаш помощ и ще се върнете да ме измъкнете. Ще ви чакам тук. Ще се оправя.

— Но аз мога да плувам! — възрази Лора. — По-разумно е ти да отидеш за помощ.

Тя поднесе към него сключените си ръце.

— Хайде, стъпвай. Ще те вдигна.

— Няма начин. — Зъбите му тракаха. — Аз съм виновен за всичко. Ако не бях аз, ти нямаше да си тук.

— Първо на първо, нямаше да съм тук, ако не бях отворила вратата на Баракудата — отбеляза Лора. — Второ, ти си тук само защото Мухтарови смятат да те превърнат в роб в работилницата си за

гоблени. Няма да те оставя сам и точка по въпроса! Някое от другите деца може да повика помощ.

Очите на Тарик изведнъж блеснаха.

— Ти си най-добрият приятел, когото някога съм имал, Лора Марлин!

— Аз все още съм най-добрият ти приятел, Тарик Миа — отвърна Лора, като се бореше с течението. — Използвай сегашно време. Ще се измъкнем оттук и после ще ядем сладолед на плажа и ще прекараме едно знаменито лято в Сейнт Айвс.

Изведнъж децата горе се развикаха.

Очите на Тарик се разшириха от ужас.

— Лора, внимавай!

Раздаде се пукот като от пистолетен изстрел и част от шахтата рухна под напора на прииждащите вълни. Откъм тунела към тях се носеше стена от вода. На Лора ѝ се стори, че се приближава на забавен ход, като сцена от някой филм за катастрофи. Имаше време колкото да си спомни отново думите на директорката и да си помисли със смесица от съжаление и облекчение, че никога вече няма да ѝ се налага да пише домашни. После вълната я раздели от Тарик и повлече двамата към подземната им гробница.

Последното, което чу, беше нещо като вълчи вой и собствения си глас, който крещеше отчаяно:

— Скай! Скай! Скай!

25.

— Лора Марлин и Калвин Редфърн са най-добрите съседи, за които човек може да мечтае! И дума не давам да се издума против тях! Много са привързани един към друг, ама нищо чудно, нали тя е сираче, пък той е изгубил жена си при трагични обстоятелства. Много от хората тук имаха подозрения за него, особено като пристигна в Сейнт Айвс целият раздърпан и с несвестен поглед, но изобщо не ме изненадва, че е бил най-видният детектив в Шотландия. Има нещо така сурово и съсредоточено във вида му. А пък Лора, сърцето ѝ е голямо колкото цяла Англия. Ами че нали тя прибра трикракото куче на Барбара Карсън, когато никой друг не го искаше — и ето, вижте как ѝ се отплати то! Говори се, че щели да му дадат някакъв кучешки медал. А пък семейство Мухтар... От самото начало казвах, че не са стока, ама кой ли ме слуша. Това е заради изрусените коси и ярките дрехи. Хората си мислят, че не съм с всичкия си. „Хич да им нямате вяра на тия Мухтарови!“, предупреждавах аз. „Може и да предлагат най-пресните плодове и зеленчуци, ама кроят нещо, така да знаете!“ Каквито бяха близки с госпожа Уеб — само това ми стигаше да разбера какво представляват. Някоя чайка да вземеш, щеше да е по-добра икономка. Ама пък „Северна звезда“ да се окаже прикритие за внос на деца роби — чак такова злодейство не съм очаквала! Слава богу, че Тарик си намери приятел като Лора. Аз им бях посредникът, ще знаете. Веднъж Тарик ми даде парче от гоблен с тигър на него...

Лора потисна кикота си, докато тя и Скай се измъкваха през задната порта на госпожа Крабтрий на уличката зад „Океански изглед“. Никой от репортерите не ги забеляза. Не спираха да звънят на вратата на къщата им от предишния следобед, когато Лора се прибра от болницата, но тя не им обръщаше внимание. Само позира за снимка с Тарик и Скай за интервюто, което даде на Ерин, сервитьорката от „Закуска като слънце“, която беше стажант-репортер в местния вестник.

— Скай е истинският герой, не аз или Тарик — каза тя на вуйчо си. — Ако не беше той, и двамата да сме станали храна за рибите. А и ти си герой, че разгада кода в невидимото писмо.

— Скай е много специално куче и си спечели от мен кучешки бисквитки и галене за цял живот, задето спаси теб и Тарик. Но нито аз, нито полицията щяхме да имаме какъвто и да е шанс да заловим Монаха, Баракудата, Мухтар и останалите, ако ти и Тарик не бяхте свършили такава отлична детективска работа — отговори ѝ Калвин Редфърн. — Месеци наред не успях да открия нищо. Бившите колеги от полицията доста ме подкачат за това, че две единайсетгодишни хлапета са се оказали по-хитри от мен, а и за това, че съм си взел за икономка член на „Асовете“. Но и вие с Тарик сте герои, Лора. Ако не бяхте рискували живота си да спасите онези деца, те щяха да се издавят или в най-добрия случай ги чакаше мизерен живот и тежък труд. Робството е било премахнато преди близо сто и петдесет години, но колкото и да е шокиращо, роби има и до днес. Ако бандата беше постигнала целта си, ти, Тарик и другите деца щяхте вече да работите като роби в нелегална работилница. Те са искали да ми отмъстят, като отвлекат племенницата ми. Щеше да им работиш без пари, да учиш децата на английски и да правиш гоблени, които да продават на баснословни цени. На момчетата и момичетата от Бангладеш щяха да им кажат, че разноските по прехвърлянето им в Англия и издръжката им надхвърлят онова, което изкарват с труда си. Само дни след стъпването си на тези брегове вече щяха да са заробени до живот.

Лора помълча, спомняйки си заканите на господин Мухтар на брега. На косъм ѝ се размина тази кошмарна съдба.

— А сега какво ще се случи с децата? — попита тя.

— Група местни бизнесмени ще им осигурят безплатна двуседмична почивка в Сейнт Айвс. След това ще ги върнат в Бангладеш на семействата им. Една местна благотворителна организация ще се погрижи и те, и родителите им да бъдат освободени от дълговете им и да получат нов старт в живота. И най-важното: основан е фонд за образованието на всяко едно от децата.

Той се надигна от масата и пусна още няколко късчета месо в паничката на хъското.

— Но Скай е истински герой. Ако не беше той, щях да платя най-високата цена за това, че си имам племенница, която прилича на мен.

* * *

Лора вървеше към училище, ухилена до уши. Днес беше последният ден преди ваканцията. Скай, който подскачаше до нея, имаше почти същото изражение. Минувачите хвърляха весели погледи към момичето с щръкнала като бодли руса коса и неговото трикрако хъски, които се гонеха по плажа. Статията на Ерин за приключенията им щеше да се появи в утрешния брой на вестника, така че още никой не ги разпознаваше и не разискваше чудодейното им избавление.

— Ти си най-доброто куче на света! — възкликна Лора и спря поне за стотен път да прегърне Скай. — И най-страхотното е, че си мое куче!

Както ѝ разказа вуйчо ѝ, когато се върнал с полиция у дома преди две вечери, Скай виел като бесен. Вуйчо ѝ моментално се сетил, че Лора е отвлечена.

Но след това разследването се забавило с няколко часа, защото, макар и да видял бележките на Тарик върху леглото на Лора, Калвин Редфърн не обърнал внимание на невидимото писмо. Взел го за празен лист хартия. Едва към три през нощта му хрумнало, че може би на него има нещо. Докато разчете писмото, децата вече били в тунела, а приливът го бил направил непроходим. Единственото, което им оставало да направят, било да отидат в околностите на вече запечатания изход на тунела и да чакат дали някой няма да се покаже.

В четири и десет се появил автомобил с Джо, госпожа Уeb, господин и госпожа Мухтар. Сложили им бележниците още преди да успеят да изключат двигателя. Оказало се, че господин Мухтар бил най-обикновен, почтен търговец, преди жена му да се пристрасти към луксозния живот и разточителното харчене. След като били на ръба да загубят дома и магазина заради дълговете си, те прибегнали до отчаяни мерки, за да се сдобият с пари. Господин Мухтар попаднал на „Асовете“ в Бангладеш, докато се опитвал да се сдобие с фалшив паспорт за Тарик. Тогава им споменал за идеята си да направят нелегална работилница за гоблени и персийски килими в Корнуол, като използват евтин детски труд. Те го запознали с госпожа Уeb, която наскоро била пристигнала в Сейнт Айвс да шпионира Калвин

Редфърн, и така планът им започнал да се оформя. След първите двайсет деца щели да последват още много.

Вече се загорявало, когато Баракудата, Монаха и Дино, целите мокри, се измъкнали от тунела, като взривили запечатания изход с динамит. Те също били арестувани. Когато си признали, че са изоставили двайсет и две деца в наводнения тунел, едва удържали Калвин Редфърн да не ги удуши със собствените си ръце.

През цялото това време Скай ставал все по-неспокоен.

— Тъкмо си мислех да го заключа в полицейската кола, когато ми хрумна, че може би знае или чува нещо, което ние не можем — обясни вуйчо й. — Тръгнахме след него и той ни заведе при друга част от старата мина, отвъд хълма, край който ви търсехме. Там заварихме всички тези мършави, премръзнали, ужасени деца да надничат в една шахта. Скай стигна дотам преди всички. За мой ужас, той подмина децата и се хвърли право в шахтата. Как е оцелял, не мога да си представя, но ако не беше той, надали щяхме да ви открием. Той преплува през плетеницата от тунели и ви извлече, теб и Тарик, на една суха издатина на скалата. Благодарение на невероятната му храброст и сила спасителите успяха да намерят и двама ви.

— Какво ще стане сега? — попита Лора. — Какво ще стане с Тарик? Ще трябва ли да се върне в Бангладеш?

— Това зависи от имиграционните служби, но предполагам, че ще му разрешат да остане в Англия, ако иска — в знак на благодарност от британското правителство за помощта му в спасяването на двайсет деца и залавянето на Мухтар и няколко членове на „Асовете“. От полицията ще се застъпят за него. Междувременно му предложиха приеман дом — семейството, което държи ветеринарната клиника на Сейнт Айвс. Единият от тях е от Бангладеш. Те са чудесни хора и съм сигурен, че ще се грижат добре за него.

Единственото, което се въртеше в главата на Лора, докато влизаше в училище, беше: „Ако Тарик остане в Сейнт Айвс, той и Скай ще са ми най-добрите приятели и тримата ще се забавляваме страхотно. Ще бъде супер!“.

— Изобщо не си и помисляй пак да ми вкарваш в час тази трикрака напаст! — тросна й се господин Гилбърт. — Имаш ли представа колко време ми отне да оправя папката с учебните планове, които той надъвка?

Лора се върна в реалността, когато видя господин Гилбърт, изправен на вратата на класната стая.

— О, моля ви, господин Гилбърт! — примоли се тя. — Само този път. Нали разбирате, икономката ни се оказа опасна престъпничка, издирвана от полицията, а пък днес вуйчо ми е в залива Сенън и помага на полицията да залови банда крадци на риба, затова вкъщи няма кой да се грижи за Скай. Ама и той много се е променил, откакто го видяхте за последно. Вече е герой. Спаси приятеля ми Тарик и мен от удавяне в един тунел на контрабандисти, след като гангстерите, които ни бяха отвлекли, ни изоставиха там. Той скочи в една минна шахта да ни се притече на помощ и...

— Достатъчно! Добре! — викна господин Гилбърт, като се хвана за главата. — Днес е последният ден от срока, а и усещам как ме хваща мигрена. Нямам сили да споря с теб. Само да ти кажа, че ако беше проявила същото въображение и в съчиненията си по английски, оценките ти щяха да са значително по-високи. Влизай с рошавото си псе и стойте мирно, докато не си чуеш името. Днес ще обсъждаме домашното, което ви дадох преди известно време: „Професията, за която мечтая“. Помниш ли?

Лора седна на предпоследния чин. Скай се настани в краката ѝ. Почти веднага Кевин започна да я замеря с шоколадови фъстъци. Хъското нададе смразяващо кръвта ръмжене. Замерянето престана веднага.

Едно по едно децата заставаха пред класа и описваха професията на мечтите си. Някои искаха да станат фризьори, козметички или пожарникари. Други искаха да бъдат учени или бизнесмени, които карат ферари. Когато дойде ред на Лора, тя взе Скай със себе си, за морална подкрепа. Той обърна сините си очи към класа и ги загледа царствено.

Господин Гилбърт изгледа смръщено хъското и я подкани:

— Е, хайде, Лора. Кажи ни каква искаш да станеш, като пораснеш?

Лора си пое дълбоко дъх и каза:

— Искам да бъда прочут детектив. Искам да залавям международни престъпници и да ги предавам на правосъдието.

От класа се разнесе смях. Кевин Рътледж изимитира момичешки глас:

— Искам да бъда прочут детектив!

— Много благородна амбиция, Лора — отбеляза господин Гилбърт, — но аз подчертах, че искам да се спрете на нещо постижимо. Не че не можеш да станеш полицай, например. Това ще ти е съвсем по силите, струва ми се. Представям си как връчваш глоби за превишена скорост или вземаш отпечатъци на крадци. Но да бъдеш детектив е съвсем друго. На първо място, трябва да притежаваш дедуктивни способности, които определено липсват в тестовете ти по математика. Важно е и да си организирана, а както съм забелязал, ти си доста разхвърляна.

— Освен това трябва да си силна и смела! — викна Кевин. — Като мен!

— Виждала съм детективи по телевизията и работата им изобщо не е забавна — обади се Сабрина, едно надутото момиче от първия чин. — Трябва да следиш лоши хора по разни тъмни, страшни места и да бягаш, ако се опитат да те отвлекат или убият.

— Да — съгласи се Джош, — трябва да си готова да рискуваш живота си заради другите.

— И да си супер умна, за да разгадаваш разни улики — подвикна някой друг.

— Там е работата, Лора, че великите детективи трябва да имат необходимите умствени и физически качества, за да могат да надхитрят коварните и опасни престъпници — каза в заключение господин Гилбърт. — А съдейки по това, което пишат вестниците, някои от тези престъпници са извънредно изобретателни.

— Истински чудовища! — промърмори Лора.

— Моля? — попита господин Гилбърт.

Скай наклони глава към Лора, тя протегна ръка и го погали зад ушите. Опашката му затупа по пода на класната стая. Лора почувства толкова силен прилив на щастие, че едва успя да се сдържи да не извика. В раницата си имаше нов роман за Мат Уокър, подарък от вуйчо ѝ. В него той беше написал: „Ако искаш да вървиш по стъпките на Мат Уокър, когато пораснеш, имаш благословията ми“.

Щом до нея бяха любимият ѝ герой — детектив, Калвин Редфърн, Скай и Тарик, нямаше нищо невъзможно за Лора.

Тя тайничко се усмихна.

— Е, поне мога да си мечтая, нали? — прошепна момичето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.